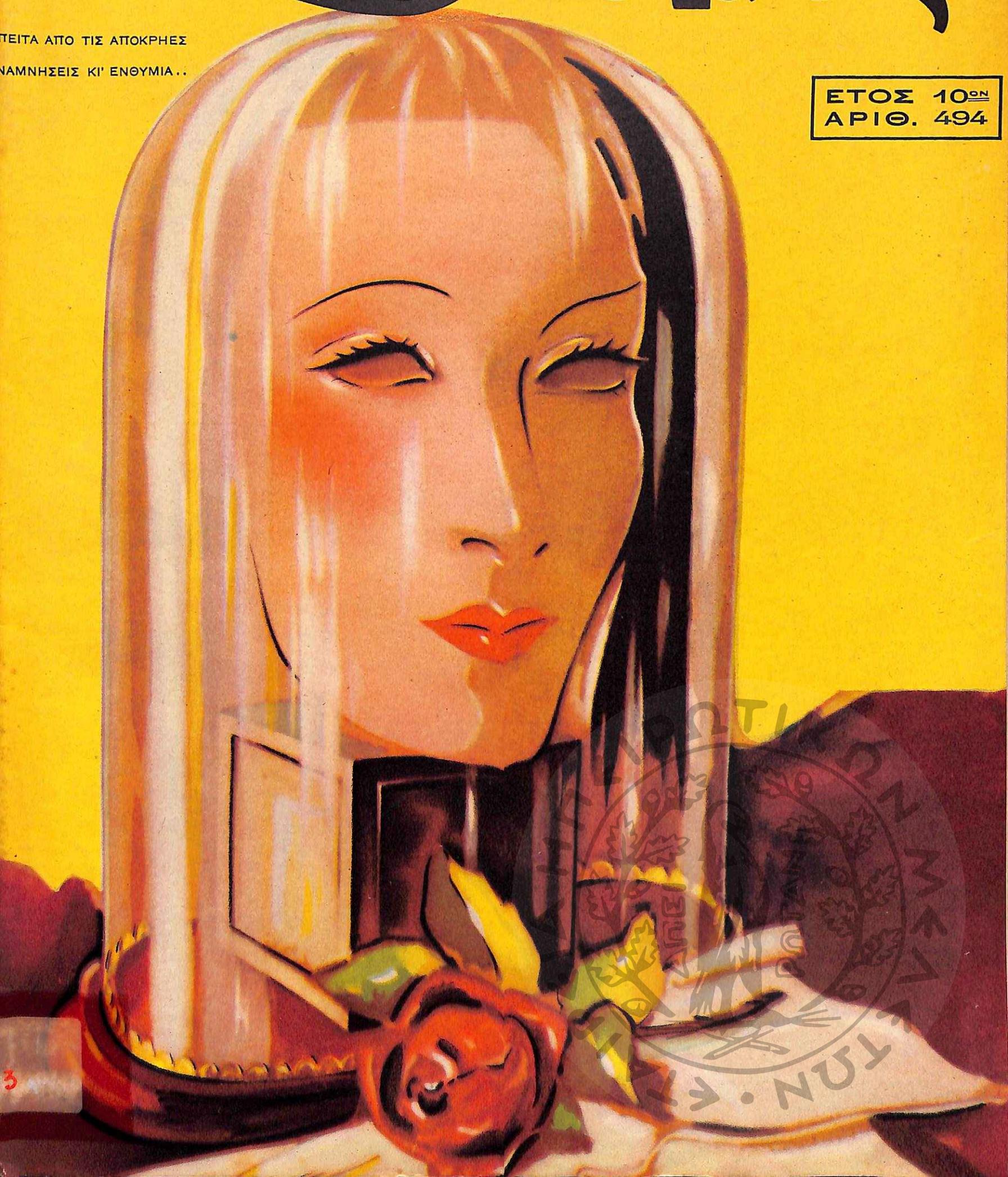

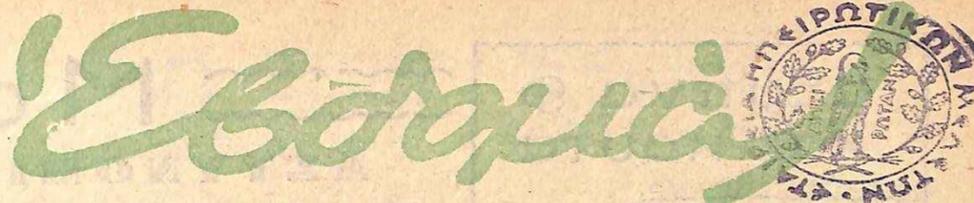
ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

ΠΕΡΙΤΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΑΠΟΚΡΗΞΕΣ
ΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΚΙ' ΕΝΘΥΜΙΑ...

ΕΤΟΣ 10^{ον}
ΑΡΙΘ. 494

ΕΚΔΟΤΑΙ
ΕΤΑΙΡΙΑ ΑΔΕΛΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΙ
Διαχειριστής: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΝΟΤΑΡΑ 15-ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ. 24-947
17 Μαρτίου 1937

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΚΑΤΩ ΑΠ' ΤΗ ΓΥΑΛΑ

Τελεία λοιπόν και παύλα στην τρέλλα και στην ξεγνοιασιά.
Ο Καρνάβαλος κηδεύτηκε πιά μ' όλες τις τιμές. Οι τελευταίες σερπαντίνες και τὰ κομφετι σαρώθηκαν, αλύπητα και οι Πιερόττοι ξαναβρήκαν, μετανοημένες Μαγδαληνές, τις Κολομπίνες τους στα βάθη του μπαούλου, μαζί μ' ένα σακκουλάκι ναφθαλίνη.
Και ή μάσκα, σύμβολο άκατάλυτο της άποκρηάτικης χαράς, μπήκε κι' αυτή κάτω από την γυάλα, όπως δείχνει τὸ σημερινό μας έξωφύλλο. Κανείς δὲν πρέπει νὰ τὴν άγγίση, οὔτε μόνιο σκόνης πρέπει νὰ τὴ βρῆ. Τοῦ χρόνου θὰ τὴν ξαναζητήση πάλι ἡ Ἄποκρηά, γιὰ νέα ξεφαντώματα, γιὰ νέα γλεντοκόπια.

ΔΙΚΗ ΣΟΥ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ

Είναι ὁ τίτλος τοῦ νέου μας μυθιστορήματος πού άρχίζομε από τὸ ἐρχόμενο φύλλο.
Γιὰ τὴν νέα αὐτὴ άπόλαυση τὴν ὁποία θὰ προσφέρουμε στοὺς ἀναγνώστας μας θάφθανε ἴσως νὰ πούμε μονάχα ὅτι εἶναι ἔργο τοῦ Ἰουλίου Μαρῦ, τοῦ μάγου αὐτοῦ συγγραφέως, πού τόσο ἔχει καταγοητεύσει τοὺς ἀναγνώστας μας με τὸ «Ὀνειρό μου Ἄντιο!». Καί θὰ ἦταν αὐτὸ ἀρκετὴ διαφήμιση. Προσθέτομα ὅμως ὅτι τὸ «Δικὴ σου γιὰ πάντα...» θάβαι ἀκόμη γοητευτικώτερο, ἀκόμη πιὸ συγκινητικὸ ἀπὸ τὸ «Ὀνειρό μου Ἄντιο!».
Εἶναι ἡ δραματικὴ ἱστορία μίᾶς φλογερῆς ἀγάπης, τῆς ἀγάπης ἐνὸς κοριτσαίου πού περιφρόνησε τὰ κοινωνικὰ ἔμπόδια γιὰ ν' ἀκούση τὴν καρδιά της.
Εἶναι ὁ θλιβερός Γολγοθᾶς μίᾶς γυναίκας ἀπ' τὴν ὁποία παίρνουν τὸ παιδί της γιὰτὶ δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ δείχνη στὸν κόσμο τὸν καρπὸ μίᾶς νεανικῆς ἀμαρτίας...

ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΔΙΚΗ ΣΟΥ

ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ!...

Τὸ μυθιστόρημα πού θὰ διαδύχθῃ τὸ

«ΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ ΑΝΤΙΟ!»

Ἄπο τὸ ποσοεχὲς φύλλο

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΤΙΧΟΙ

ΚΑΘΑΡΟΔΕΥΤΕΡΙΑΤΙΚΑ

Τὸ πλάσμα μου τὸ δνειρευτο μου ὑποσχέθηκεν αὐτὸ:
«Τὴν Καθαρὰ Δευτέρα θὰ ἐκδράμου με...»

Λεωφορεῖο... Τάλληρο...
Θὰ πάμε ὡς τὸ Φάληρο
καί ὕστερα: βλέπομε τί θὰ κάμου με...»

«Ὀύφ!» Ἐκανα κι' ἀνάσασα:
τελειῶναν πιά τὰ βάσανα!
Μὲ τὴν ἀγάπη μου θάμενα μόνος...
Δὲν θάβλεπα πιά νεαροὺς
νὰ μου τὴν κλέβουν... στοὺς χορούς
κι' ὄλο νὰ μάς χωρίζουν... ἐπιμόνας!

Στὸ ραντεβού, πρωτ-πρωτ,
ἦρθε, ὄλη νεῖατα καί ζωή...
Μιά ὥρα περιμέναμε γιὰ «μποῦσι»...
Καί ψάξαμε στὴν ἀμμουδιά,
μέσ' τοῦ φυκιοῦ τὴν εὐωδιά
νὰ βροῦμε μιά ταβέρνα γιὰ τσιμποῦσι...

«Ὅλα μυρίζαν ἀνοιξη...
Καί στὴν κρασοκατάλυξη,
τὰ μάγουλά της γίναν τόσο ρόδινα...
Ἐλαμπε σάν τὸν ἥλιο
κι' ἂν εἶχα ἕνα βασίλειο
γιὰ τὴν ἀγάπη της ἐγὼ θὰ τῷδινα!»

Τῆς μίλησα γιὰ ἀισθήματα
μὲ ὑπόκρουση τὰ κύματα...
Ἐκείνη μάκουγε καί δὲν μιλοῦσε...
Μὰ σάν νὰ γοητεύθηκε...
καί κάτι νὰ δνειρεύθηκε...
γλυκά-γλυκά μόνο χαμογελοῦσε...

Μὲ κύτταξε γιὰ μιά στιγμή,
ἐνῶ μὲ πνίγαν στεναγμοί
καί μοῦ πε: «Τέτοια λόγια μαγεμένα
πού τόσο ὑπέροχα τὰ λές,
θάθελα σὲ στιγμὲς τρελλές
νάξεραι πὼς μονάχα εἶναι γιὰ μένα!»

Ἄπο ἔρωτα ἡ ζήλεια της
μοῦ πρόσφερε τὰ χεῖλιά της—
πρελόντιο γιὰ ἕνα ὑπέροχο ταξίδι...
Μὰ ἐνῶ ἐγὼ τὰ φίλαγα
καί... τὴν συνέχεια φύλαγα,
μοῦ πε: «Εἶναι φριχτό! Βρωμᾶς
κρεμμύδι!»

Ἡ «ΤΡΕΛΛΑ» ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ..

Καθαροδευτεριάτικα, ἦσαν καί δώσανε τὰ κρούα λογοπαίγνια. Ὁ κόσμος, τσακισμένος καθὼς ἦταν ἀπ' τὴν κούραση τοῦ χοροῦ καί τὴν οικονομικὴ ἐξάντληση, ὑπέστη κι' αὐτὴ τὴν ταλαιπωρία μέσα στὶς τόσες ἄλλες...

Πάρτε παράδειγμα.
Ἐρώτησις.— Πῶς λέγονται οἱ γυναίκες πού σχηματίζουν μιά καλὴ γνώμη γιὰ ἕνα καθαροδευτεριάτικο μενοῦ;
Ἄπάντησις.— Καλόγνωμες!
Πάραυτα ὁ συντάκτης τοῦ παρόντος τρώει... μιά νηστίσιμη καρπαζιά!
Ἐρώτησις.— Πῶς λέγεται ὁ ποντικός πού τρώει κάτι ἀρχαία;
Ἄπάντησις.— Ἀρχίατρος!
Ὁ εἰπὼν τὴν ἀνοησίαν αὐτὴν ἀσφαλῶς δὲν... τρώγεται! Οὔτε ἀμαγείρετος, ὅπως λέει ἡ κ. Κατσιγυρα, οὔτε μαγειρευμένος, ὅπως λέει ὁ κ. Σαράτης.

Παρακάτω:
Ἐρώτησις.— Πότε πηγαίνει ἡ Σάρα νὰ φάη στοῦ «Κωστή»;
Ἄπάντησις.— Τὴν Σαρακοστή!
Ἀσφαλῶς. Γιατὶ ἡ Σάρα τυγχάνει ἔβραία, τὸ ρεστωρὰν δὲ τοῦ «Κωστή» κοστὶ... ζεῖ πολὺ καί δὲν συμφέρει παρά μονάχα γιὰ σαρακοστιανὰ μενοῦ!
Κι' ἄλλο:
Ἐρώτησις.— Σὲ ποῖο γειτονικὸ χωριὸ δὲν μένουν ρωμηοί, ἀλλὰ ρούσοι;
Ἄπάντησις.— Στὸ Μαροῦσι!
Πάραυτα ἠλεκτροκινεῖται τὸ θεριὸ τῆς Κηφισιάς κι' οἱ δυστυχεῖς κάτοικοι τῶν χωριῶν ἀπὸ ὅπου περνᾷ σταυροκοποῦνται σάν νὰ βλέπουν κανένα θαῦμα!
Ἡ συνέχεια... στὸ ἐπόμενον! Γιατὶ δυστυχῶς ἡ «Τρέλλα» δὲν ἔχει τελειωμό!

ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΔΙΚΗ ΣΟΥ

ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ!...

Τὸ μυθιστόρημα πού θάβαι ἀνώτερο καί ἀπὸ τὸ

«ΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ ΑΝΤΙΟ!»

Ἄπο τὸ ποσοεχὲς φύλλο

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΜΕΝΕΣΤΡΕΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1 Τόμος
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 35282

Εξυπνα και κουτά

ΠΟΙΟΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΔΥΟ

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ:

—Χθές τὸ θράδυ στὴ λέσχη ὁ Γιώργος ἤπνε κάπως περισσότερο κρασί ἀπ' ὅσο ἔπρεπε.

—Πῶς τὸ κατάλαβες;
—Νά, ὅταν τὸν πῆγα μετὰ στὸ σπίτι του με... ἄφησε καὶ ἔπεσα δυὸ φορές στὸ δρόμο!

ΚΑΤΑ ΤΟ ΑΝΤΑΛΛΑΓΜΑ

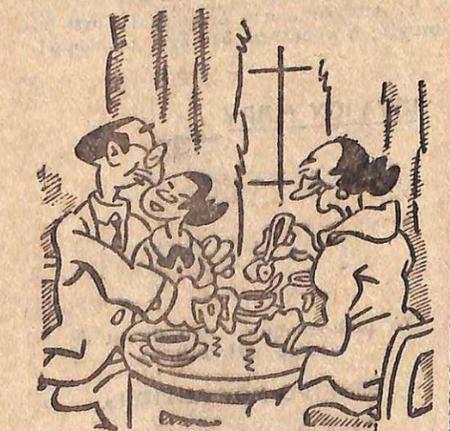
—Ἐδῶ γράφει ὅτι κάποιος στὴν Ἀφρική ἄλλαξε τὴ γυναῖκα του μ' ἓνα ἄλογο, εἶπε ἡ κυρία Παχίδου διαβάζοντας τὴν ἐφημερίδα της. Ἐσύ, ἀγάπη μου, δὲν θὰ με ἄλλαξες ποτέ σου με ἓνα ἄλογο, δὲν εἶναι ἔτσι;
—Ὁχι, ἀπάντησε ὁ σύζυγός της, ἐλπίζω ὅμως νὰ μὴ με βάλῃ κανεὶς στὸν πειρασμό νὰ σὲ ἀλλάξω μ' ἓνα αὐτοκίνητο.

ΩΣΤΕ ΜΠΟΡΟΥΣΕ...

Ἐκεῖνος.— Τί θέαμενες ἂν ἐπιχειροῦσα νὰ σὲ φιλήσω;
Ἐκεῖνη.—Θὰ φώναζα τοῦ μπαμπά μου! τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνη.
Ἐκεῖνος (τραυμαγμένος).— Ἀλήθεια; φώναζε. Κι' ἐγὼ νόμιζα πὼς θρηνόκταν ταξίδι στὸ Παρίσι.
—Ἀκριβῶς!

ΦΙΛΕΥΣΠΛΑΧΝΗ ΚΥΡΙΑ

Ὁ Ἀλήτης.— Πιστεύατέ με, κυρία, ἔχω νὰ δώ κρέας στὰ μάτια μου, τρεῖς μῆνες.
Ἡ κυρία τοῦ σπιτιοῦ (φρονάζοντας τὴν ὑπερβολία ἀπὸ τὴν ἐξώπορτα).— Μαρία δείξε σ' αὐτὸν ἐδῶ τὸν ζητιάνο τὸ γωνιακὸ χασάπικο.

ΔΕΝ ΤΟΥΣ ΧΡΕΙΑΖΟΤΑΝ

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΗ

—Ἐνα κομμάτι μονάχα, ζάχαρη στὸ τσάι σας; Ἐχετε δίκιο, ἀφοῦ θρηνόκαστε στὸν μήνα τοῦ μέλιτος...

Μοιραία

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Κουρασμένος ἀπ' τὶς ἀλλεπάλληλες ἀτυχίες του, ὁ Κριστιάν Νταμερέ κατέληξε στὸ μπουλβάρ Σαιν-Ντενί, κάτω ἀπ' τὶς πυλωμένες ἀχτίδες τοῦ καλοκαιρινοῦ ἡλίου. Δὲν μπορούσε πιά νὰ ἀγωνιστῆ ἔναντι τὸν πεπρωμένου. «Ὅπου κι' ἂν πῆγαινε τὸν ἔλεγαν. «Ἐρχόσαστε πολὺ ἄργά, ἡ θέσι ἔχει καταληφθῆ». Μῆνες ὀλόκληρους ἄκουγε αὐτὴ τὴν στερεότυπη, ἀπάντηση.

Ὁρθὸς τώρα στὴν μέση τοῦ πεζοδρομίου, προσπαθοῦσε νὰ ἐπινοήσῃ ἕναν τρόπο γιὰ νὰ φάη κάτι, γιὰτὶ δὲν εἶχε βάλει τίποτα στὸ στόμα του ἀπ' τὴν προηγούμενη μέρα καὶ τὸν βασάνιζε ἡ πείνα.

Ξαφνικά, ἐνοιωσε κάποιον νὰ τὸν χτυπᾷ στὸν ὄμο καὶ μιά φωνὴ δυνατὴ νὰ λῆι:

—Ἄν θέλῃς νὰ πάθῃς ἡλίωση, δὲν θὰ δυσκολευτῆς πολὺ, παλῆ μου φίλε Κρικρί!

—Ὁ Μποννερὸ! φώναξε ὁ νέος πού βλέποντας τὸν παιδικὸ του φίλο ἔεχασε στὴν στιγμή τὴν κούραση καὶ τὶς στενοχώριες του.

—Ἐγὼ εἶμαι, βέβαια! Δυὸ βδομάδες σὲ ζητῶ ἀδικὰ σὲ ὅλο τὸ Παρίσι. Γιατὶ δὲν τὰ κατάφερες, καθὼς βλέπω, νὰ γίνῃς διάσημος. Κανείς δὲν σὲ ξέρει. Μετοικεῖς χωρὶς νὰ ἀφήσῃς τὴν καινούργια σου διεύθυνση, δὲν ἀπαντᾷς στὰ γράμματά μου...

—Θὰ σοῦ ἐξηγήσω...
—Πάμε καλλίτερα στὴν σκιά. Δὲν τὰ πάμε καλά, καθὼς βλέπω... Ἐλα νὰ φάμε μαζὶ... καὶ τὰ λέμε.

Μισὴ ὥρα ἀργότερα, περπατώντας στὰ μπουλβάρ, οἱ δυὸ φίλοι συζητοῦσαν εὐθυσίαι γιὰ τὰ γεγονότα πού εἶχαν μεσολάβῃσει μέσα σὲ τέσσερα χρόνια. Στὴν ἀρχή, ἡ τύχη εἶχε εὐνοήσει τὸν Νταμερέ. Βρῆκε μιά θέσι μὲ καλὸ μισθὸ ἐνῶ ὁ Μποννερὸ φυτοζωοῦσε.

Ἐπειτα, ὁ Μποννερὸ ἔφυγε γιὰ τὴν Νότιο Ἀμερική, ὅπου κατάρθωσε νὰ στρώσῃ μιά δική του δουλειά—ἓνα πρακτορεῖο μεταφορῶν, πού τοῦ ἄφηνε σίγουρα κέρδη.

—Τώρα, δὲν ἔχεις πιά νὰ ἀνησυχῆσῃς γιὰ τὸν ἑαυτό σου, καλέ μου Κρικρί, συμπέρανε. Ἐδῶ εἶμαι ἐγώ...

—Καλέ μου Ζάκ...
—Τώρα, μίλησέ μου λίγο γιὰ σένα.
—Συνηθισμένα πράγματα. Ὁ ἀφεντικὸς μερβεῦθηκε σ' ἓνα χρηματιστηριακὸ κράχ καὶ κατεστράφη. Πάνε οἱ λίγες οικονομίες πού εἶχα φυλαχμένες... Ὅταν κανεὶς εἶναι ἀτυχής...

—Μὴν γίνεσαι μοιρολάτρης, διέκοψε ὁ Μποννερὸ. Ἐξ ἄλλου, μορεῖς δὲν θὰ βασιλεύσει σὲ μένα, μολοντί δὲν θὰ μείνω πολὺ... Αὐριο μπαρκάρω ἀπ' τὸ Μπορντώ καὶ πρέπει σήμερα τὸ ἀπόγευμα νὰ πάρω τὸ τρέιν... Μὲ κάλοῦν ἐκεῖ οἱ ὑποθέσεις μου... Μὴν ἀνησυχῆς ὅμως γιὰτὶ ἀπὸ δῶ καὶ πέρα δὲν θὰ σοῦ λείψῃ τίποτα καὶ σύντομα θὰ σὲ πάρω κοντά μου.

Φάγανε μετὰ τὴν μεγαλειετήρ ὄρεση κι' ἀφήνοντας τὸν Κριστιάν στὸν στα-

θμὸ τοῦ Ὁρσαί, ὁ Μποννερὸ τοῦδωσι 3.000 φράγκα.

—Πάρε γιὰ νὰ πληρώσῃς μερικὸ χρέη σου καὶ μάλιστα σὲ εἰδοποίησώ ἔρχεσαι! εἶπε ὁ προστάτης ἀγγελοῦ του

Ἐπειτα, ὁ Κριστιάν Νταμερέ διερωτᾶτο ἂν δὲν εἶχε ὄνειρευτῆ. Πρῶτα, πῆγε νὰ πληρώσῃ τὸ νοίκι πού χρωστοῦσε στὴν θυρωρὸ τῆς πολυκατοικίας ὅπου ἔμενε. Ἡ θυρωρὸς, βλέποντάς τον νὰ βγάξῃ τὸ πορτοφόλι του παραφουσκωμένο, τὸν ρώτησε:

—Ὅστε σὰς ἔπεσε καμμιά κληρονομιά, κ. Νταμερέ;

—Χαμογέλασε κι' ἀπάντησε με πονηρὸ βλέμμα:

—Ὁχι ὀλωσδιόλου... μὰ κάτι τέτοιο.

Ἐπειτα πῆγε στὸ γαλακτοπωλεῖο ὅπου χρωστοῦσε καμμιά ἑκατοστή, φράγκα.

Τέλος, ἐπέστρεψε στὸ δωμάτιό του, στὸ τέταρτο πάτωμα τῆς πολυκατοικίας ὅπου ἔμενε καὶ χρονοπῆδᾷ σὰν μικρὸ παιδί, φωνάζοντας:

«Τρεῖς χιλιάδες φράγκα! Νὰ μοῦ ζήσῃς, Μποννερὸ! Τί ἄπορτα μέρα!».

Ξαφνικά, σάπασε. Τὸ βλέμμα του εἶχε πέσει ἀπάνω σὲ μιά πλατεῖα κηλίδα πού ἦταν στὸ ταβάνι τοῦ δωματίου. Ὁ Κριστιάν ἦταν βέβαιος πὼς δὲν τὴν εἶχε ἀκόμα δῆ καὶ τοῦ ἔκανε ἐντύπωση. Ἀνέβηκε σὲ μιά καρέκλα, πῆρε τὸ μαντῆλι του καὶ τὸ ἀκούμπησε στὸ ταβάνι. Δὲν χωροῦσε ἀμφιβολία: ἦταν κηλίδα αἵματος. Καὶ αἷματος μάλιστα ναποῦ...

Ὁ Κριστιάν ἔχασε τὸ κέφι του κι' ἐνοιωσε μὴν ἀγωνία. Τὸ αἷμα προερχόταν ἀπὸ τὴν σοφίτα τοῦ πέμπτου πατώματος ὅπου κατοικοῦσε κάποιος κ. Τζαίημς, παράξενος τύπος πού ἔλειπε ὅλη μέρα καὶ γύριζε τὴν νύχτα μετὰ κετάκια πού εἶχαν τὸ δαίτηνο του. Τὶ δουλεῖα ἔκανε; Κανείς δὲν ἔξερε. Κῦτταζε πάντα ὑπόπτα ἐκείνους πού συναντοῦσε στὴν εἰσοδο τῆς πολυκατοικίας κι' ὁ Νταμερέ, ὅταν ἔμενε στὸ σπίτι τὸ βράδυ, τὸν ἄκουγε νὰ σπρώχνῃ βαρεῖα ἐπιπλά πίσω ἀπ' τὴν πόρτα του, μολοντί τὴν εἶχε ἦδη ἀμπαρωμένη.

Ἐπειτα, ὁ Νταμερέ πῆγε ἀμέσως καὶ βρῆκε τὴν θυρωρὸ.

—Κι' ἐγὼ ἀπόρησα γιὰτὶ δὲν εἶδα τὸν κ. Τζαίημς νὰ βγαίνῃ τὸ πρωί, εἶπε ἡ θυρωρὸς. Ἐχετε δίκιο, κ. Νταμερέ, κάτι ἀσφαλῶς συμβαίνει.

Ἐπειτα ἀπὸ μισὴ ὥρα, ἡ συνοικία ἦταν ἀνάστατη. Ὁ ἀστυνόμος πῆγε νὰ τὸν κλειδαρᾶ, δὲν μπόρεσαν ὅμως νὰ ἀνοίξουν τὴν πόρτα γιὰτὶ ἦταν ἀμπαρωμένη ἀπὸ μέσα. Ἀναγκάστηκαν νὰ τὴν παραβιάσουν. Ἐπιπλά ὅμως δὲν βρισκόνταν πίσω ἀπ' τὴν πόρτα.

—Πρόκειται περὶ δολοφονίας, εἶπε ὁ ἀστυνόμος δείχνοντας κοντὰ στὸ κρεβάτι τὸ ζαρωμένο πτώμα τοῦ Τζαίημς πού ἦταν βουτηγμένο σὲ λίμνη αἵματος.

Ὁ γέρος εἶχε δολοφονηθῆ. Τὸ κρανίο του ἦταν σπασμένο. Ὁ δολοφόνος τὸν εἶχε χτυπήσει μ' ἓνα σφυρὶ ἢ μ' ἓνα

σύμπτωση

ΤΟΥ ΕΡΡΙΚ ΣΙΜΣΩΝ

σιδερένιο λαστό. Οἱ ἀναζητήσεις γιὰ νὰ ἀνακαλύψουν τὸ ὄπλο τοῦ ἐγκλημάτος ἀπέβησαν ἄκαρπες.

Ἐπειτα, ὅλα ἐκεῖ-μέσα τὰ ἐπιπλά ἦσαν ἀνωκάτω, σὰν νὰ εἶχε ψάξει ὁ δολοφόνος γιὰ νὰ ἀνακαλύψῃ τὴν κρύπτη τοῦ θησαυροῦ τοῦ φιλαργύρου.

Ὁ ἀστυνόμος σκεπτικός, κῦτταζε ὄλα ἀπ' τὴν πόρτα ὡς τὸ παράθυρο πού ἀνοίγει στὴν στέγη.

—Παράξενο, εἶπε στὸν γραμματέα του. Πόρτα καὶ παράθυρο ἦσαν κλεισμένα ἀπὸ μέσα. Εἰδοποιήστε ἀμέσως τὸν ἀνακριτῆ.

Ὁ ἀνακριτῆς εὐθύς ἐξ ἀρχῆς πῆρε ἀπὸ κακὸ μάτι τὸν Κριστιάν. Στὸ τέλος τοῦ εἶπε:

—Μὲ λύπη μου σὰς ἀναγγέλλω πὼς ἡ ἀνάκριση δὲν σὰς εἶναι καθόλου εὐνοϊκή...

—Σὲ μένα; ἔκανε κατάπληκτος ὁ Κριστιάν.

—Πῶς ἐξηγεῖται τι χθὲς ἀκόμα δὲν εἶχατε δεκάρα καὶ σήμερα πληρώνετε τοὺς πιστωτάς σας;

Ὁ Κριστιάν ἀνάπνευσε. Ἐξήγησε στὸν ἀνακριτῆ τὴν προέλευση τῶν χρημάτων, δείχνοντας καὶ τὰ 2.300 φράγκα πού περίσσευαν.

—Ὅστε ὁ κ. Μποννερὸ ἔφυγε ἀπ' τὸ Παρίσι μὲ τὰς εἰσοδείμας; εἶπε ὁ ἀνακριτῆς. Τί σύμπτωση!

Ὁ Κριστιάν ἔγινε κατάχλωμος.

—Ὅστε δὲν με πιστεύετε; εἶπε. Ὁ κ. Μποννερὸ θὰ φθάσῃ στὸ Μπορντώ ἀπῴε...

—Σὲ ποιὸ ξενοδοχεῖο θὰ μείνῃ;
Ὁ Κριστιάν δὲν τὸ ἔξερε.

—Ἀκούστε, εἶπε ὁ ἀνακριτῆς, σὰς παρακαλῶ νὰ εἰσθε στὴν διάθεση τῆς δικαιοσύνης. Ἄν εἰσθε ἀθῶος, θὰ βρῆτε, πιστεύω, τὸν τρόπο νὰ ἀποδείξετε τὸ ἄλλοθι.

Κατὶ εἶχε ψιθυριστῆ στὸ πλῆθος κι' ὅταν ὁ Νταμερέ φάνηκε, ὄλοι φώναξαν:

—Νάτος! Θάνατος στὸν δολοφόνου!
Ὁ ἐπιθεωρητῆς Μιλρουᾶ ὅμως, πού εἶχε συμπιθῆσει τὸν νεό, κατώρθωσε νὰ τὸν βάλῃ σ' ἓνα ταξὶ γιὰ νὰ τὸν προστατεύσῃ ἀπ' τὴν ἀγανάκτηση τοῦ πλῆθους, καὶ νὰ τὸν ὀδηγήσῃ στὸ τμήμα, ὅπου τοῦ παραχώρησαν ἓνα δωμάτιο γιὰ νὰ περᾷ τὴν νύχτα του.

Ἐπειτα, τὸ ἀπόγευμα τῆς ἐπομένης ἔγινον συμπληρωματικὲς ἔρευνες στὸ δωμάτιο τοῦ ἐγκλημάτος. Ὁ Κριστιάν πέρασε ἀνάμεσα ἀπὸ δυὸ σειρὲς περιέργων πού τὸν ἔβριζαν. Μεταξὺ αὐτῶν ἓνας μὲ πελώριο κεφάλι καὶ ἀλοϊθαρὸ βλέμμα τὸν κῦτταζε μὲ φανερὴ φρίκη. Ὁ ἐπιθεωρητῆς Μιλρουᾶ πρόσεξε τὴν παράξενη στάση τοῦ ἀγνώστου κι' ἔβαλε ἕναν μυστικὸ νὰ τὸν παρακολουθῆ.

Ἐπειτα, πῆγε στὸ δωμάτιο τοῦ Τζαίημς ὅπου ἀνετλήθη ὅτι ὁ φεγγίτης πού ἔβλεπε τὴν στέγη μπορούσε νὰ κλείσῃ κι' ἀπόξω. Πρόσεξε καὶ γρατζουνίσματα ἀπάνω στὸν φεγγίτη.

—Ἄρα ὁ δολοφόνος πέρασε ἀπὸ ἐδῶ, σκέφτηκε.

Μιά κραυγὴ θριάμβου τοῦ ξέφυγε. Στὴν στέγη τοῦ γειτονικοῦ σπιτιοῦ πού ἦταν πῶ χαμηλὰ κατὰ εἰκοσι ἑκατοστόμετρα κι' εἶχε φεγγίτες, εἶχε διακρίνει ἴχνη αἵματος. Ὁδηγοῦσαν ἓναν ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς φεγγίτες. Ὁ Μιλρουᾶ κατέβηκε στὸ δωμάτιο τοῦ Κριστιάν ὅπου εἶχε ἐγκατασταθῆ ἡ δικαστικὴ ἀρχὴ κι' ἔκανε τὴν κατάθεσὶ του.

—Ὁ μυστικὸς τοῦ ἔκανε νόημα.

—Πῆγε στὸ σπίτι του ὁ «ὑποπτος», εἶπε. Θὰ ξαναγυρίσῃ.

—Μένει κοντὰ;

—Στὸ γειτονικὸ σπίτι, στὴν σοφίτα. Εἶναι ἕνας φουκαρᾶς...

Ἡ θυρωρὸς τοῦ ἔδωκε περισσότερες πληροφορίες:

—Θέλετε νὰ μάθετε γιὰ τὸν Βικτόρ, τὸν γιοῦ τοῦ Μπαζάγκ; Μένει μετὰ μιά σοφίτα ἀπάνω ἀπ' τὸ διαμέρισμα τῆς μητέρας του, μιάς γυναίκας πού τσακίζεται νὰ δουλεύῃ γι' αὐτὸν τὸν ἄχρηστο. Τώρα μάλιστα ἀνέβηκε στὴν σοφίτα του, πέμπτο πάτωμα, τρίτη πόρτα δεξιά.

Ἐπειτα ἀπὸ δυὸ λεπτά, ὁ Μιλρουᾶ ἀνοίγει τὴν πόρτα. Ὁ Βικτόρ Μπαζάγκ τινάχτηκε σὰν τὸν εἶδε μπροστὰ του.

—Τί ἔχεις νὰ φοβηθῆς, παλληκάρι μου; τὸν ρώτησε ὁ ἐπιθεωρητῆς.

—Τί με θέλετε; Δὲν σὰς ξέρω! τραυλίσσε ὁ ἄλλος.

—Ὁ κ. ἀνακριτῆς θέλει νὰ σὲ ρωτήσῃ κάτι! Τί εἶναι αὐτὰ ὅμως πού βλέπω; Μπουγάδα εἶχες; Καὶ τί ἔπλυνες; Τὸ παντελόνι καὶ τὸ σακκάκι σου; Ἐξέχασες ὅμως νὰ πλύνῃς τὸ σφυρὶ πού εἶναι γεμάτο αἷματα... Ἐχει καὶ μερικὲς ἀσπρες τρίχες ἀπάνω. Εἶναι βέβαια τὸ Τζαίημς...

Ὁ Βικτόρ ὄμορσε ἀπάνω στὸν ἐπιθεωρητῆ καὶ μετὰ μιά κοιτάδα στὸ πηροῦν τὸν ζάλισε. Θέλησε νὰ φύγῃ, ὁ Μιλρουᾶ ὅμως συνῆλθε καὶ πρόλαβε νὰ τοῦ περᾷ τὶς χειροπέδες...

Ὁ νεαρὸς κακοῦργος τὰ ὠμολόγησε ὄλα. Συχνά, ὅταν ἔλειπε ὁ Τζαίημς, πῆγαινε ἀπ' τὸν φεγγίτη του καὶ τοῦ ἔκλεβε διάφορα βιβλία καὶ μικροπράγματα πού πουλοῦσε σὲ ἐξευτελιστικὲς τιμές Πάντα ἔφαγε ὅμως μετὰ τὴν ἐλπίδα νὰ ἀνακαλύψῃ τὸν θησαυρὸ τοῦ γέρου. Ἐνα βράδυ, ὁ γέρος τὸν κατέλαβε ἐπ' αὐτοφῶρα καὶ τότε, ξετρελαμένος ὁ Βικτόρ ἄσπαξε ἓνα σφυρὶ καὶ τὸν σκότωσε. Καθὼς εἶχε γεμίσει ὁ ἴδιος αἷματα, πῆγε νὰ καθαριστῆ. Φεύγοντας, ἔμαξε γιὰ τελευταία φορά, δὲν βρῆκε ὅμως τίποτα κι' ὅπως συνήθως ἔκλεισε τὸν φεγγίτη ἀπόξω.

Ἐπειτα, ὁ Νταμερέ γλύτωσε ἀπ' τὴν ἐριχθὴ καθ' ἡμέραν πού τὸν βάραινε κι' ἔπειτα ἀπὸ δυὸ μῆνες, μπάγκρε γιὰ τὴν Νότιο Ἀμερική ὅπου τὸν περίμενε ὁ φίλος του Μποννερὸς...

Ἐπειτα, ἄρχισε μιά καινούργια ζωὴ...

ΕΡΡΙΚ ΣΙΜΣΩΝ

Εξυπνα και κουτά

ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΑΡΟΝ

—Ὁσ τὸν ἀγαπητὸ μου! Μὰ τί ἔγινες ἐσύ; Τί κάνεις τώρα;

—Τὸν ἔμπορο κερσαφόρων ζῶων.

—Σὰν νὰ λέμε πουλάς βώδια, γελάδες, βουβάλους...

—Ὁχι, ἀκόμα, πρὸς τὸ παρὸν πουλῶ μόνον σαλιγκαρούς...

ΘΑ ΤΩΚΑΜΝΕ ΣΤΗΝ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

Ἡ θυρωρὸς στὸν διαστικὸ πού ἀνέβαινε τὶς σκάλες:

—Ἐ! Κύριος! Δὲν σκουπίζατε τὰ πόδια σας στὴν ψάθα! Τὸ λέει καὶ ἡ ἐπιγραφή.

—Ἐχετε δίκιο, θὰ τὸ κάνω ὀριζόμενος στὴν ἐπιστροφή!

ΕΙΧΕ ΚΑΙΡΟ...

Ὁ ἐνοικὸς τῆς πολυκατοικίας στὴν θυρωρὸ:

—Τρέξτε! Ἡ γυναῖκα μου ἔπεσε ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ τσακίστηκε στὸ πεζοδρόμιο.

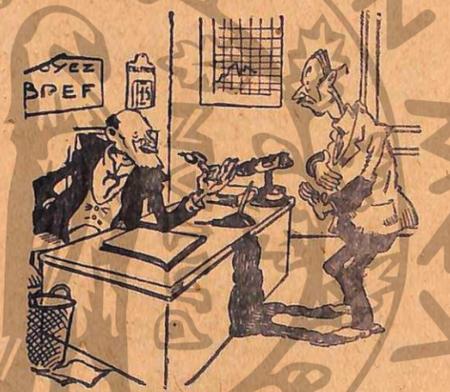
Κι' ἡ θυρωρὸς πού ἤξερε καλὰ τὴν κυρία:—Μὴν ἀνησυχῆτε καὶ δὲν θάπεσε ἀκόμη. θὰ σταμάτησε στὸ μπαλκόνι τοῦ 6' πατώματος γιὰ νὰ φλυαρήσῃ λιγάκι μετὰ τὴν κυρία...

ΑΠΟ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΣΥΝΗΘΕΙΑ

Ἐνας ἀεροπόρος φθάνει στὸν Παράδεισο καὶ χτυπᾷ τὴν πόρτα.

—Πῶς, ἦρθες μίλας, τώρα δὰ σ' ἔβλεπα μετὰ τὰ κῆλια μου στὴ γῆ; τοῦ εἶπε ὁ Ἅγιος Πέτρος.

—Ἦρθα ἀεροπορικῶς, Ἅγιέ μου, καὶ ἔχω τὸ ἀεροπλάνο μου ἐδῶ πίσω ἀπὸ τὸ μανδρέτοιο τοῦ Παράδεισου!...

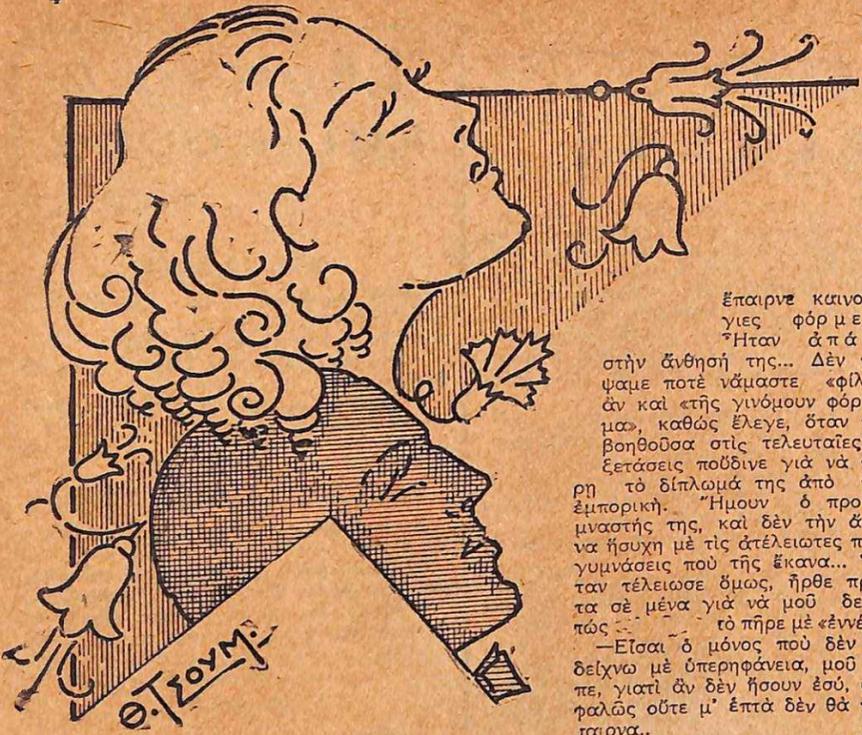

ΝΑ ΜΗΝ ΤΟ ΕΞΕΧΝΟΥΣΕ!

—Ἐχετε καλὸ μνημονικό;

—Μάλιστα κ. προϊστάμενε.

—Θυμηθῆτε λοιπόν, στὸ τέλος τοῦ μηνὸς ὅτι πρέπει νὰ τοῦ δίνετε ἀπ' τὸ γραφεῖο μου!

Ανθούλα

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ
ΤΟΥ Κ. ΘΑΝΟΥ ΤΣΟΥΜΠΗ

...Καθόμασταν στο ίδιο σπίτι δέκα χρόνια. Νομίζω πως ήταν χθές ακόμα που έρχόταν στο δωμάτιό μου, ένα «κοψίδι» έπτά χρονών, και με ρωτούσε:

—Κύριε Νάσο, τι ώρα είναι παρακαλώ, για να πάω σχολείο;...

—Όταν της έλεγα την ώρα έφευγε με χαμόγελο, ενώ η μητέρα της φώναζε:

—Είπες ευχαριστώ;!

Κι' η Ανθούλα ρουφώντας την μυτούλα της, γύριζε για να έπανορθώσει την παράλειψή της. Την έπαιρνα τότε στα γόνατά μου και της χάζιευα της καστανόχρους μπουκλές της, λέγοντάς της εμπιστευτικά:

—Εμείς είμαστε φίλοι! "Εί! "Ανθούλα: Μοῦ πῶς ἦ δὲν μοῦ πῶς «ευχαριστώ». Ξέρω πῶς δὲν τὸ κάνει ἐπιτηδες...

Κι' εκείνη με σοβαρό ὕφος μου ἀπαντούσε:

—"Εχω τόσες σκοτούρες, κύριε Νάσο, μ' αὐτὰ τὰ μαθήματα... Μὴ μὲ παρεξηγήτε... "Εξ ἄλλου, κι' ὅταν δὲν ἀκούτε νὰ σὰς λέω τὸ «ευχαριστῶ σας», μὴ σὰς νοιάζει... τὸ λέω ἀπὸ μέσα μου!...

Κατέβαινε ὕστερα ἀπ' τὰ γόνατά μου καὶ ἐφώναζε τῆς μαμάς της:

—Μαμά... φεύγω...

—Στὸ καλὸ, κορίτσι μου, τῆς ἀπαντοῦσε ἐκείνη, εἶπες ἀντίο;...

"Άλλο βάσανο κι' αὐτὸ γιὰ τὴ μικρῆ. Στεκόταν καὶ ξεροκατάνι, μὰ πρόφθαινα καὶ τὴν δικαιολογοῦσα φωνάζοντας:

—Εἶπε... εἶπε...

Τότε μουκλινε τὸ μάτι τσαχνίκα, ψιθυρίζοντάς μου κάτω ἀπ' τὴ χουφτίτσα της:

—Εἶπαμε, εἶ! "Εμεις εἰμαστε φίλοι... "Ορβουάρι!... Κι' ἔφευγε μὲ μεγάλο καὶ σοβαρὸ βῆμα χωρίζοντάς μου καὶ ποὺ νὰ δῆ ἂν μ' ἔκανε νὰ γελάσω.

Πέρασε ἀπὸ τότε τόσος καιρὸς! Γιὰ πότε πέρασε;! "Η "Ανθούλα εἶχε γίνεϊ πιά μιὰ δλάκερη κοπέλλα δέκα ἑπτὰ χρονῶν. Μέρα μὲ τὴ μέρα τὸ κορμὶ της

ἔπαιρνε καινούργιες φόρμες... "Ἦταν ἀπάνω στὴν ἀνθρώπῃ της... Δὲν πάψαμε ποτὲ νὰμασε «φίλοι» ἂν καὶ «τῆς γινόμενου φάρτωμα», καθὼς ἔλεγε, ὅταν τὴν βοηθοῦσα στὶς τελευταῖες ἐξετάσεις ποῦδινε γιὰ νὰ πάρῃ τὸ δίπλωμά της ἀπὸ τὴν ἐμπορικῆ. "Ἡμουν ὁ προγυμναστής της, καὶ δὲν τὴν ἀφηνά ἤσυχη μὲ τὶς ἀτέλειωτες προγυμνάσεις ποῦ τῆς ἔκανα... "Όταν τέλειωσε ὁμοῦ, ἦρθε πρῶτα σὲ μένα γιὰ νὰ μοῦ δείξη πῶς... τὸ πήρε μὲ «ἐννέα».

—Εἶσα ὁ μόνος ποῦ δὲν τὸ δείχνω μὲ ὕπερηφάνεια, μοῦ εἶπε, γιὰτὶ ἂν δὲν ἦσουν ἐσύ, ἀσφαλῶς οὔτε μ' ἔπτά δὲν θὰ τῶ-ταίρνα...

—"Επὶ τέλους, τῆς εἶπα τότε μὲ δῆθεν ἀνακούφιση, θὰ πάψη πιά τὸ «τί ώρα εἶναι». Δέκα δλόκληρα χρόνια τώρα δὲν μ' ἔφησες ἤσυχο.

—Μάλιστα, κύριε, ἀπάντησε κι' ἐκεῖνη στὸν ἴδιο τόνο—τώρα θὰ ἐργασθῶ καὶ θὰ πάρω ἕνα τόσοσο ρολόι, καὶ δὲν θὰ σ' ἔγω πιά ἀνάγκη!...

Κι' ἐκίνησε νὰ φύγῃ...

—Εἶπες ἀντίο;... τῆς φώναξα γελώντας.

—Εἶπα ἀπὸ μέσα μου!!

Κι' ὅπως τότε, δρασκελίζοντας τὴν σκάλα της ἔτρεξε νὰ πῆσῃ στὴν ἀγκαλιά τῆς «μανουλάς της» γιὰ νὰ τῆς πῆ ὅτι τελειώσαν πιά τὰ βάσανα.

Μετὰ ἀπὸ λίγους μῆνες ἡ "Ανθούλα κατῶρθωσε νὰ διορισθῇ σὲ κάποιο ὕπουργεῖο, δίχως «διεσόν» καὶ δίχως καμμιὰ ἄλλη «οχητικὴ μεσολάβηση». "Ἦθε δευτέρη μέσα σὲ διακόσιους πενήντα διαγωνιζομένους.

—Ποῖος τῆ χάρι σου, τῆς εἶπα τότε, ποῖος μὰς μιλάει τώρα;

—Θὰ φτιάξω τὴν προῖκα μου, Νάσο... Ποῦ ἔξερεις τί γίνεται;... "Ἰσως «στραβόθῃ» κανένας καὶ μὲ ζητήσῃ...

—Τέτοιο κορίτσι, καὶ ποῖος δὲν θὰ τῶ-παίρνε, τῆς εἶπα... Τύφλα νάχη ἡ Γκρέτα Γκάρμπο!!

—"Ότε δὲν σὰς ἀρέσουμε, κύριε; "Αν σὰς στείλωμα προεινιά... νὰ μὰς τὰ στείλετε πίσω...

—"Ετσι πάντα κοροιδεῦομασε δίχως παρεξήγησι...

Πέρασε τὸ Γεννάσι ἔπαιρνε τὸν πρῶτο της μισθό. "Εφτιάξε «γιὰ τὸ γοῦρι» μερικά γλυκά, καὶ ἐκάλεσε μιὰ Κυριακὴ ἀπὸνευμα τὶς φίλενάδες της μὲ τ' ἀδελφο-ξαδέλφια τους.

"Ἦταν ἡ πρώτη φορά, ποῦ, καθὼς ἔλεγε ἡ μάνα της, «ἀνοιγε τὸ σπίτι» καὶ μὲ πασάκαλεσε νὰ βοῦ μερικὲς πλάκες, μιὰ καὶ κατῶρθωσε νὰ δανεισθῇ τὸ γραμμόφωνο κάποιος ξαδέλφης της, τῆς Ρενούλας.

"Ἔκαναμε ἀρκετὸ κέφι. "Ενας μάρ-

μπας τῆς "Ανθούλας κουβάλησε μιὰ ταμιζάνα τριπολιτσιώτικη κρασί, κοκκινέλι. "Εφερε μαζί του κι' ἕναν κουμπάρο του νεαροῦ, «γιατράκο», καθὼς τὸν ἔλεγε, ὁ ὁποῖος δὲν ἄφησε ἤσυχη τὴν "Ανθούλα μὲ τὰ διάφορα «σαχλοκομπλιμέντα του», ὅπως μοῦ ψιθύριζε συχνὰ καὶ ἡ ἴδια.

Χορέψαμε ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα, τραγουδήσαμε, καὶ δὲν ἔφυγε ἀπὸ κανενὸς τὸ μάτι τὸ «ζεγγίωμα» τοῦ «γιατροῦ» γιὰ τὴν "Ανθούλα, ποῦ τὸ παρακολουθοῦσαν «εὐμενῶς» ἡ μάνα της κι' ὁ μπάμπας της. Τῆς "Ανθούλας ὁμοῦ δὲν τῆς «καίγονταν καρφί»... "Ἦταν πάντα ἡ ἴδια, γεμάτη ἀφέλεια, καὶ κοριτσιώτικη ἀγνόητητα...

Κατὰ τὶς δώδεκα τέλειωσε τὸ γλεντάκι...

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ μητέρα της μοῦ φώναξε μὲ τρόπο καὶ μὸ πῆ «πῶς μοῦ φάνηκε ὁ γιατράκος». Μὲ λίγα λόγια μούδωσε νὰ καταλάβω, πῶς θάπρεπε νὰ «κάνω λόγο» τῆς κόρης της, μιὰ καὶ σὲ μένα εἶχε μεγάλη ἐμπιστοσύνη, ὅπως μὲ διαβεβαίωνε.

—"Ετσι νάχης καλὸ, Νάσο μου, ἐσὺ ποῦ τὴν ἀνάστηες. Γιὰ ψάψεψῃ νὰ δοῦμε τί θὰ σοῦ πῆ. Καί... κῦτταξε νὰ τῆς δώσης μιὰ καλὴ συμβουλὴ. "Εσένα πάντα σ' ἀκούει!...

—Ναί, κυρὰ Σταυρούλα, τῆς εἶπα, μὰ ἔξερεις εἶναι πολὺ λεπτὸ τὸ ζήτημα... Δὲν θάναυ καλλίτερα νὰ μὲ βγάλῃς ἀπ' αὐτὸ τὸ μπελᾶ; "Εξ ἄλλου, ἔξερεις τὴ γνωστὴ παροιμία, ποῦ λέει πῶς «εὐτερος προξενιτῆς»...

—...γιὰ λόγου του γυρεύει...», συμπλήρωσε ἡ κυρὰ Σταυρούλα μὲ γέλιο. Μὰ ἔλα, γυιέ μου... "Εσὺ εἶσαι πιά σάν ἀδελφός της... "Ελα κάντο γιὰ χάρη μου ἔτσι νὰ δῆς καλὸ... Ξέρεις δὰ ὁ «γιατράκος», ἔξόν ποῦ εἶναι γερό καὶ καλὸ παιδί, τὸν ἔχει τὸν παρᾶ, καὶ τὴ θέλει...

"Ἦν ἀγαπᾶει πολὺ καὶ ἔχει ἀκούσει τὰ καλλίτερα λόγια γι' αὐτὴν ἀπ' ὅλους... Θὰ κἀνη χρυσὴ ζωὴ κοντὰ του... "Αντε, παιδί μου, κάντο γιὰ τὴν "Ανθούλα... Νά-χις τὴν εὐχὴ μου...

—Μιὰ κι' εἶν' ἔτσι τὸ πρᾶγμα, τῆς εἶπα, ἀπ' τὸ στόμα σου καὶ στοῦ Θεοῦ τ' αὐτί. Θὰ κάνω ὅτι μπορέσω. "Όταν θὰ βρῶ εὐκαιρία θὰ τῆς μιλήσω καὶ ἐλπίζω νὰ καταφέρω κάτι.

Κι' ἡ εὐκαιρία βρέθηκε τὸ ἴδιο βράδυ. Τὴν δημιούργησε θαυμάσια ἡ κυρὰ Σταυρούλα. Μετὰ ἀπ' τὸ φαγητὸ μὲ φώναξε νὰ πῶ καφέ καὶ μὲ παρακάλεσε νὰ κρατήσω συντροφιά τῆς "Ανθούλας ὅσο θὰ ἔλειπε.

—"Εγὼ θὰ πάω στὴν κουνιάδα μου στὴν λεχῶνα, μὰς εἶπε, ἔσεῖς καθῆστε καὶ βάλτε τὸ γραμμόφωνο μιὰ καὶ τὸ ἔ-χομ' ἀκόμα. "Αν ἀργήσω θυγατέρα μου, μὴν ἀνησυχῆσης, γιὰτὶ μπορεῖ νὰ μ' ἔ-χουν ἀνάγκη.

Τὸ «μπορεῖ νὰ μ' ἔχουν ἀνάγκη» τὸ τόνισε κλείνοντας τὸ μάτι καὶ δείχνοντάς μου τὴν κόρη της. Τῆς ἔγνεψα καταφα-

τικά. Μὰς καληνύχτισε κι' ἔφυγε.

"Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ "Ανθούλα μοῦφερε τὸν καφέ, λέγοντάς μου:

—Παράξενο πρᾶγμα. Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω γιὰτὶ ἡ μητέρα φρόντισε σήμερα νὰ σὲ φέρῃ γιὰ νὰ μοῦ κἀνης συντροφιά, ἐνῶ τόσα βράδια μ' ἄφησε δί-χως αὐτὴ τὴν εὐχαρίστηση. Πῶς τῆς ἦρθε αὐτό;

—Μὰ φαίνεται ὅτι θ' ἀργήσῃ γι' αὐτὸ φρόντισε δεσποσύνη νὰ σὰς ἐξασφαλίσῃ τὴν ταπεινὴ μου συντροφιά...

—Μάλιστα, κύριε... Σὰς ἀρέσει ὁ κα-φές μου;

—"Αἰδία!... Χειρότερο μαυροζοῦμι δὲν ἔχω πῆ ποτέ μου...

—Βέεεεββαί! Γι' αὐτὸ κουνᾶτε τὸ φλυτζανάκι σας σάν παραβάκι... Νὰ δοῦ-με ἂν θ' ἀφήσετε κατακάθι γιὰ κατακά-θι... "Αχάριστε... "Ορίστε μαζί! "Ο κύριος μὰς πίνει τὸν καφέ μὰς καὶ μὰς βρίζει κιόλας!

Δὲν ἤξερα πῶς νὰ τῆς κάνω τὴν ἀρχή. Γιὰ μιὰ στιγμή ὁμοῦ συνέλαβα μιὰ κα-λὴ ἰδέα γιὰ νὰ μῶ πὸ στὸ θέμα:

—"Ανθούλα, τῆς εἶπα, ἀναποδογύρισε τὸ φλυτζάνι σου νὰ σοῦ πῶ τὴν τύχη σου...

—"Αλήθεια! φώναξε μὲ χαρὰ. Ξέρεις λοιπὸν νὰ λὲς τὸν καφέ; Πι ὠραία! Τὸν ἀναποδογύρισα κιόλας... Μὰ τόσα χρό-νια δὲν μοῦλεγες τίποτα. Πῶς τώρα αὐ-τὴ ἡ ἐκπληξίς;!

—Μὰ τώρα μεγάλωσες καὶ μὲνῃ... Μέ-χρι χθὲς ἀκόμα ἦσσαν ἕνα μυξιάτικο ποῦ δὲν ἔπρεπε νὰ τοῦ «λὲν τὸ καφέ».

Μὲ τὴν ἀπάντησή μου αὐτὴ τὴν εἶδα νὰ κατσομφιάξῃ. Δὲν ἄργησε ὁμοῦ νὰ μοῦ δείξη καὶ πάλι τὰ ὠραία της δόν-τια μὲ τὸ γλυκὸ της γέλιο, λέγοντάς μου:

—Πι νὰ κἀνης!... "Ας ἀποθάνωμε καὶ ἡμεῖς αἱ μικρά!... Τώρα ὁμοῦ γιὰ νὰ μοῦ λὲτε τὸν καφέ ἀσ-φαλῶς παραδέχεσθε ὅτι με-γάλωσα. Λοιπὸν ἀπαίτῶ... κύ-ριε... νὰ μὲ φωνάζετε εἰς τὸ ἔξῃς «δεσποινίδα»... καὶ νὰ καταργηθῇ, παρακαλῶ τὸ σκέτο «"Ανθούλα»!... Κομ-πρί;!

—Εἰς τὰς διαταγὰς σας, τῆς εἶπα, σηκώνοντας τὸ φλυτζάνι της καὶ ὀπικλινομένως. Λοιπὸν, δεσποσύνη... ἀρχίζω...

—"Ολη ὄτα... κύριε!

Μὲ δυσκολία κρατοῦσα τὰ γέλια μου. Προσπαθοῦσα νὰ πάρω σοβαρὸ ὕφος. "Αρχισα νὰ κουνῶ τὸ κεφάλι μου δείχ-νοντας ὅτι ἔβλεπα κάτι τὸ πολ-λὸ σοβαρὸ.

—Μιμῆμ! Δεσποινίς... Δρό-μος σὰς πέφτει...

—Μαραθῆνιος; μ' ἐρώτησα εἰρωνικά...

—"Αἱ ὄλα κι' ὄλα! "Αν θέλῃς γὰ σοῦ πῶ τὸν καφέ σωστὰ, θ' ἀφήσης κατὰ μέρος τὶς κοροϊδίες! Λοιπὸν... σοῦ πέ-φτει δρόμος μεγάλος. Μὲ σι-δηρόδρομο μάλιστα.

—Κρίμα! Κι' ἐγὼ νόμιζα μ' ἀεροπλάνο... Καὶ γιὰ ποῦ παρακαλῶ;

—Νομίζω κατὰ τὴν Πελο-πόννησο... "Αλλά τί βλέπω! "Εκεῖ σὲ περιμένει μιὰ χαρὰ. Μιὰ χαρὰ ἀτέλειωτη... "Αἱ! "Αἱ! Νάτο, ὀλοκάθρο. Γά-μος εὐτυχημένος, δεσποινίς... Τὴν κῦτταξα. Μὲ παρακο-

λουθοῦσε μὲ ἀδιαφορία.

—Τι; Δὲν σὰς ἐνδιαφέρει καθὼς βλέ-πω;! Δεσποσύνη, γιὰτὶ κατσομφιάζετε;

—Θὰ μ' ἐνδιέφερε, κύριε, ἂν μπορού-σατε νὰ δῆτε ποῖος θάναυ ὁ γαμπρός.

—Γιὰ νὰ δοῦμε. "Αἱ! Νά! Βλέπω! Ψη-λός... λεπτὰ πολλά... Καὶ νομίζω ὅτι... μὰ βέβαια ἔτσι εἶναι...

Κοντοστάθηκα καὶ τὴν ξανακῦτταξα, ἔτοιμος νὰ ρίξω τὴν μπόμπα. Μὲ περιμε-νε μὲ ἀγωνία...

—Λοιπὸν; Παρακάτω, εἶπε, «καὶ νομί-ζετε ὅτι...» Τι νομίζετε;!

—Νομίζω πῶς ὁ σύζυγός σας θὰ εἶναι «γιατράκος»... Καλὸ παιδί, νόστιμο καὶ πλούσιο!... "Εἱ! Τι λὲς "Ανθούλα... Σὲ ζητᾶει γιὰ γυναῖκα του... Νὰ κανονίσο-με τὸ πρᾶγμα; Μὰ τί ἔχεις;...

"Ἡ "Ανθούλα εἶχε γίνεϊ κατακόκκινη τὰ μάτια της βουρκώσανε.

Τὴν πλησίασα πιάνοντάς της τὰ χέρια.

—Κλαῖς, "Ανθούλα;! τῆς εἶπα, μὰ γιὰ-τί... Σὲ πείραξαν ὁ τὰ λόγια μου;

—Γιατὶ τὸ ἔκανες αὐτό, Νάσο; Πι σοῦ-κανα καὶ μὲ παιδεύεις ἔτσι;

—Μὰ γιατί; Πι φτᾶω ἐγὼ; "Ελα μι-κρὸ... μὴν μοῦ κακιώνῃς... Νά!... Μὲ πα-ρακάλεσε ἡ μανουῦλα σου... Γιὰ τὸ κα-λὸ σου...

—Ναί, κατάλαβα, μὲ διέκοψε, δὲν θέ-λω νὰ μοῦ ἐξηγήσης. "Επὶ τέλους τόσα χρόνια δὲν μπορεῖς νὰ καταλάβῃς πῶς... πῶς δὲν μπορῶ νὰ πάρω ἕναν ἄνδρα ποῦ δὲν ἀγαπᾶ; Κρίμα, Νάσο... Καὶ νόμιζα... Γιὰ δόσμου τὸ φλυτζάνι σου νὰ σοῦ πῶ κι' ἐγὼ... Ξέρω κάτι πιὸ θετικὸ γιὰ σέ-να...

Νόμισα πῶς μ' αὐτὸ ἤθελε ν' ἀλλάξῃ κουβέντα. Γι' αὐτὸ θεώρησα σωστὸ νὰ μὴν ξαναβῶ τὸ φλυτζάνι σου νὰ σοῦ πῶ κι' ἐγὼ... Ξέρω κάτι πιὸ θετικὸ γιὰ σέ-να...

—"Εγὼ δὲν βλέπω ἐδῶ οὔτε γάμο, οὔ-

—Δὲν θὰ φύγῃς "Ανθούλα! τῆς εἶπα

τε τίποτα, ψιθύρισε. "Ενας βλέπω... Μιὰ μεγάλη ἀγάπη στὸ πρόσωπο κάποιος... —Ποιανῆς;

—Κάποιος κοπέλλας ποῦ σὲ λατρεῖ... —Σὺ πᾶ; "Ἦταν ἔγω καὶ κατακτῆσαι; Δὲν τῶξερα! Γιὰ λέγε μου λοιπὸν "Αν-θούλα. "Ενδιαφέρον τὸ θέμα!... Πῶς εἶν' ἡ λεγόμενῃ;...

Μὲ κῦτταξε μὲ ἀπόφαση, ἐνῶ προσπα-θοῦσε νὰ συγκρατήσῃ τοὺς λυγμούς της:

—"Εχει μάτια καστανά, συνέχισε, μαλ-λιά καστανόξανθα ἐργάζεται ἐδῶ κι' ἔ-να μῆνα σὲ κάποιο ὕπουργεῖο, συγκατοι-κῆτε σχεδὸν δέκα χρόνια μαζί καὶ τῆς προξενεῖς ἕνα «γιατρό» πλούσιο ποῦ δὲν ἀγάπησε ποτέ της...

Αὐτὰ εἶπε καὶ πέταξε τὸ φλυτζάνι μ' ἀναφυλλήτῃ.

Πετάχθηκα σάν τρελλὸς ἀπ' τὴν καρέ-κλα μου. Δὲν μπόρεσα νὰ τῆς πῶ λέξη. "Εκείνη σηκώθηκε δίχως νὰ τῆς τίποτ' ἄλ-λο κι' ἐκλείσθηκε στὴν κάμαρά της.

Κατέβηκα στὸ δωμάτιό μου σακατε-μένος. Δὲν μποροῦσα νὰ πιστέψω πῶς ἦρ-θαν ἔτσι ἔξαφνα ὄλα αὐτὰ. Βλέποντας τὴν "Ανθούλα νὰ μεγαλώνῃ τὴν θαύμα-ζα καὶ τὴν καμάρωνα σάν ἀδελφοῦλα μου. Μὰ ποτέ-ποτέ δὲν μοῦ πέρασε ἀπ' τὸ μυαλὸ ὅτι μποροῦσε νὰ συμβῆ κάτι τέτοιο... Δὲν ἤξερα τί νὰ κάνω... Ξενύ-χτησα μὴ μπορῶντας νὰ κλείσω μάτι...

"Όταν ξημέρωσε βγῆκα κι' ἔκανα μιὰ βόλτα στὴν "Ακρόπολη... Πρῶτῃ φορά μέσα μου ἐνοιωθα κατὶ γλυκὸ, κατὶ ὠ-ραῖο, κατὶ ποῦ δὲν τολμοῦσα πρῶτα οὔτε νὰ ὀνειροπολήσω... Προσπαθοῦσα νὰ σκε-φθῶ... Νὰ σκεφθῶ τὸ τί θάπρεπε νὰ κά-νω... Δὲν κατῶρθωνα ὁμοῦ τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ νοιώθω ὅτι τέτοια χαρὰ, τέτοια συγκίνησι δὲν εἶχα ὅτὶ ποτέ μου νὰ μὲ πλημμυρίζῃ...

Γύρισα τρεχάτος σπίτι... Μόλις ἔφθασα στὴν πόρτα ἀκούσα ἀπὸ πάνω νὰ βγαί-νῃ ἡ "Ανθούλα μὲ τὴν μητέρα της. "Ἡ κυρὰ-Σταυρούλα τὴν κρατοῦσε ἀπὸ τὸ χέρι, λέγοντάς της:

—Γιατὶ κόρη μου φεύγεις; Πῶς σοῦ ἦρ-θε ἔτσι; Τι ἤθελα ἡ ἔρμη νὰ σοῦ πῶ πῶς θὰ σὲ παντρεύω μὲ τὸν γιατρά; Κἀτσε κόρη μου... Θὰ χάσης τὴν θεσοῦλα σου, θὰ χάσης τὸ μέλλο σου...

"Ἡ "Ανθούλα εἶλαίγε...

—Δὲν μπορῶ μητέρα νὰ μείνω ἐδῶ... "Αφῆσε νὰ πάω στὴν γαγιά νὰ μείνω λί-γους μῆνες... Μὴ ρωτᾶς παρακάτω... "Αν-τίο... "Αφῆσε με...

Καὶ ξεφεύγοντας ἀπ' τὰ χέρια τῆς κυ-ρὰ-Σταυρούλας, κατέβηκε δυο-δυο τὰ σκαλιά.

Πέρασε ἀπὸ μπρός μου. Προσπάθησα νὰ τῆς μιλήσω μὰ δὲν μποροῦσα...

—Αντίο... Νάσο... Φεύγω, μοῦ εἶπε. "Εχε γαῖα, καὶ μὲ συγχωρῆς ἂν καμμιὰ φορά σὲ πείραξα...

"Ετρεῖα καὶ τὴν ἔπιασα ἀπὸ τὸ χέρι:

—Δὲν θὰ φύγῃς, "Ανθούλα, τῆς εἶπα. Καὶ γυρνώντας πρὸς τὴν μητέρα της φώ-ναξα:

—"Εἱ! Κυρὰ-Σταυρούλα! Μοῦ δίνεις τὴν "Ανθούλα γιὰ γυναῖκα μου;

Προτὸ τέλειώσω, ἡ "Ανθούλα μὲ εἶ-χε ἀγκαλιάσει καὶ μὲ καταφιλοῦσε.

Κι' ἡ κυρὰ-Σταυρούλα κατεβαίνοντας τὴν σκάλα, ψιθύριζε μὲ γέλια καὶ μὲ κλάματα:

—Βρὲ παληοπαῖδα! Γιατὶ δὲν μοῦ τὸ λέγατε; "Εἱ! Τώρα νὰ πάρω τὴν σάνιδα νὰ σὰς δείξω ἐγὼ!!

Σὲ λίγο κλαίγαμε κι' οἱ τρεῖς ἀγκα-λιασμένοι...

ΘΑΝΟΣ ΤΣΟΥΜΠΗΣ

(Εἰκονογράφησις τοῦ συγγραφέως)

Π Ν Ε Υ Μ Α

...ΜΕ ΤΟ ΦΛΥΤΖΑΝΙ

Η ΜΟΝΗ ΕΛΠΙΣ

‘Η δες ‘Ελενίτσα του κάκου, περιμενε, χρόνια τώρα, να φανή από πουθενά κανένας γαμπρός. Όταν πιά έπαυσε να βασίζεται μόνο στα προσωπικά της θέλητρα αποφάσεις να καταφύγη σε μιὰ χαρτού περιφήμη για τις προφητείες της και τις «μαγειές» της. Αυτή της ρίχνει τὰ χαρτιά, και στο τέλος της λέγει με έμβροχία.

—Κόρη μου σου πέφτει ένας γαμπρός μάλαμα. Βλέπετε αυτόν εδώ τον σταθάτο βαλέ; Αυτός είναι!

—‘Αλήθεια, κυρά ‘Αννέζω μου; Και ή κυρά ‘Αννέζω αφού την κίτταξε καλά;

—‘Αλήθεια, μόνο που θάβαι άόμματος άπό γενησιμιά του!

□ □

ΟΝΕΙΡΟ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ

‘Ο κ. και ή κ. Πετυχίδη, άκουσαν πώς μιὰ ξακουσμένη χαρτού που είχε έξελιχθή σε «μέντιουμ» τάβρισε όλα, και δέν λάθευε ποτέ.

‘Αποφασίζουν λοιπόν να πάνε για να μάθουν τί θα γίνει για μιὰ ύπόθεσή τους κληρονομίας που περιμεναν χρόνια τώρα.

Τό μέντιουμ άποκοιμάται και αρχίζει να λέη:

—Βλέπω!... βλέπω μπροστά μου πράγματα που λάμπουν, σωρούς άπό χρυσάφι. Θα πάρετε χρυσάφι, χρυσάφι άμέτρητο άπό ένα μέροε! Θα γίνετε πλούσιοι, πολυεκατομμυριούχοι, Μαχαραγιάδες, Ζαχάρωφ!

Και ό κ. Πετυχίδης σκύβοντας στο αύτι της γυναίκας του:

—Κοραλία, μου φαίνεται πώς τό μέντιουμ άποκοιμήθηκε στ’ αλήθεια και βλέπει όνειρο...

□ □

ΗΘΕΛΕ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΑ ΕΠΩΦΕΛΗΘΗ

‘Ο κ. ‘Αφηρημάδας, έχει χάσει τό ρολόϊ του σ’ έναν άπό τους άποκηάτιμους χορούς και πηγαίνει σε μιὰ φημισμένη φλυτζανού για να του τό βρη.

Αυτή συμβουλεύεται τό φλυτζάνι του και του λέγει στο τέλος:

— Μπορείτε να μου πητε τί είδους ήταν τό ρολόϊ σας;

‘Ο κ. ‘Αφηρημάδας νόμισε ότι μπορούσε να έπωρεληθή και δηλώνει άμέσως:

— Χρυσό...

— Κύριέ μου, εδώ βλέπω πώς ήταν μόνον νικέλινο!

□ □

ΤΙ ΔΕΝ ΕΛΕΓΕ

— Πά, πά λεφτά!... Θα πάρης πολλά λεπτά παιδάκι μου. Τό λέει καθαρά τό φλυτζάνι σου.

—Θα τὰ πάρω τώρα κοντά, κυρά Μαριώρα;

—Μμ... αυτό δά είναι που δέν τό λέγει παιδάκι μου!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ

ΔΙΚΗ ΣΟΥ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ!

του συγγραφέως του «ΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ ΑΝΤΙΟ»

ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΖΕΥΓΑΡΙΑ

Χαρούμενα τραβούν δυό-δυό, τὰ έρωτικά ζευγάρια και την αγάπη τραγουδούν, γραμμή, παλιά κι’ αρχάρια, ώσπου να στήσουν τό χορό στον πλάτανό άπό κάτω! Παλιός κι’ εγώ τραγουδιστής και χορευτής αντίμα, κυττοδσα μόνο άπό μακρυά κι’ απόλυω-να άπ’ τό κλάμα, γιατί είχα έντός μου χορευτή τόν Ισκίο του θανάτου!

□ □

ΨΥΧΟΥΔΕΣ

Μικρές δυό πεταλούδες πλουμιστές, σ’ ένα μαβί κρινάθι καθιστές, άνοιγοκλειούν στους πόθους, τὰ φτερού τους

Πόσο αγαπούν τό ξέρουν μοναχές, οί δυό μικρές έρωτικές ψυχές, τή χάρη που σκορπούν περίγυρά τους!

□ □

ΤΙ ΣΤΑΛΑΖΕΙ:

‘Απ’ τής Ιτιάς τ’ άκρόφυλλα κάτι σταλάζει! Είναι βροχή; Είναι δροσόπνοο τής νυχτιάς, ή τής Ιτιάς κλαίει ή ψυχή;

ΑΠ. ΜΑΜΜΕΛΗΣ

(Πνοή και Τέχνη).

ΜΑΡΣΕ-ΙΕΖΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ

Ο ΦΟΒΟΣ ΤΟΥ ΜΑΡΙΟΥ

‘Η κυρία Μαρίου, άπ’ άριθ. 1 — γιατί ό Μάριος έχει ξαναπαντρευθή — έπαθε κάποτε άπό συμφορή και όλοι την νόμισαν για νεκρή. Την ώρα όμως που την κατέβαζαν στον τάφο, τό φέρετρο κάπου χτύπησε και ή κ. Μαρίου ξύπνησε!...

‘Υστερ’ άπό χρόνια ή κ. Μαρίου ξαναπαθαίνει και αυτή τή φορά για καλά.

Την ώρα όμως που την κατέβαζαν στον τάφο, ό Μάριος ελπε στους νεκροθάφτες:

— Σιγά παιδιά, μην ξαναχτυπήση πάλι τό φέρετρο πουθενά!...

□ □

Ο ΜΑΡΙΟΣ... ΗΡΩΣ

‘Ο ‘Ολίβ πρίμενε εκείνο τό βράδυ τόν φίλο του τόν Μάριο, για τήν τακτική τους πρέφα στο καφενείο, αλλά, παραδόξως πώς, ό Μάριος άργούσε αυτή τή φορά πολύ. ‘Ο ‘Ολίβ είχε αρχίσει να άνησυχή, όποτε βλέπει τόν Μάριο να καταφθάνη με τό κεφάλι μέσα στους επιδέσμους, κουτσαίνοντας, και με τόνα τό χέρι κρεμασμένο άπό τόν λαϊμό.

‘Ολίβ. Σε καλό σου Μάριε, τί χάλια είναι αυτά!

‘Ο Μάριος. Άστα μην τὰ ρωτάς! Άν δέν είχα θάρρος και γενναϊότητα, δέν θα μ’ έβλεπες αυτή τή στιγμή εδώ!

‘Ο ‘Ολίβ. Χριστός και Παναγιά! Τί σου συνέβη;

‘Ο Μάριος. Καθώς επέστρεφα χθές βράδυ σπίτι, δέχθηκα τήν επίθεσι πάντε λοπιδωτών που γύρευαν να μου πάρουν τὰ ψώνια που κρατούσα στα χέρια μου. Βεήκαν τόν άνθρωπο! Άφήνω που λές τὰ ψώνια και τους αρχίζω στις γροθιές. Έφαγα κι’ εγώ αλλά φάγαγε κι’ εκείνοι που θα τις θυμούνται σ’ όλη τους τή ζωή!

‘Εκείνη τήν ώρα περνούσε έξω άπό τό καφενείο ή κ. Μαρίου.

‘Η κ. Μαρίου. Πώς Μάριε πάλι στο καφενείο θρίσκεσαι; Και όμως, σου είπα εγώ να μην ξαναβάλης τό πόδι σου εδώ! Δέν σούφτασε, λοιπόν, τό ξύλο που σου έδωκα;

□ □

Ο ΜΑΡΙΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ

‘Ο Μάριος είχε σπουδάσει μέσα σ’ άλλα και γιατρός. Κάποτε ένας φίλος του του ζήτησε ένα φάρμακο για τή γυναίκα του και Μάριος του τώγραψε.

Τήν άλλη μέρα ό φίλος του τρέχει έξαλλος στον γιατρό.

— Πάει, πέθανε ή γυναίκα μου!...

— Πώς! Δέν πήρε, λοιπόν, τό φάρμακο που τής έδωκα;

—Τό πήρε και γι’ αυτό πέθανε. Είπες να τό πάρη όλο και... αντίο Νενέτι!...

— Διάβολε! Έξεχασα να σου πώ ότι θα τό πάρη όλο αλλά μέσα σ’ ένα μύνα!...

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

ΞΕΦΑΝΤΩΜΑΤΟΣ ΣΥΝΕΠΕΙΑΙ

ΤΟΥ Κ. ΜΙΜ. ΨΑΘ.

Τό κουδούνι τής πόρτας του κ. ‘Αλέκου Σορόπη εκτύπησε νευρικά. Και μόλις ή πόρτα άνοιξε ένεφανίσθη κύριος οοβαρός, με κοιλίαν σεβαστήν, και μύστακας που έκρέμοντο σαν τσεγγέλια.

—‘Ο κ. Σορόπης είναι εδώ;

—Μάλιστα.

—Μπορώ να τόν δω περικαλώ;

—‘Ορίστε κύριε...

‘Ο οοβαρός κύριος με τήν σεβαστήν κοιλίαν έπροχώρησε με ύφος επίσημον προς τό δωμάτιον που του υπειδείχη όπου και συνήτησε τόν άνθρωπον που ζήτηούσε και στον όποιον, μόλις τόν αντίκρυσε, άνοιξε πανηγυρικώς τις άγκάλες.

—Γειά σου κύριε ‘Αλέκο!

—Καλημέρα σας κύριε.

—‘Ηρθα ξέρεις γιατί!...

Για τόν κύριον Σορόπη ή φάτσα του ανθρώπου ήταν άγνωστη και ματαιία έφυλλομετρούσε τις άναμνήσεις του για να θυμηθή που και πώς είχαν γνωριστή.

—Κύριε παρτόν άλλα!...

—Δέν με θυμάσαι κύριε ‘Αλέκο; Βρε τόν κατέργαρο!... Μπάς και μετάνοιωσης δηλαδή;

—Άν μετάνοιωσα; Γιατί πράγμα παρακαλώ;

—Βρε τόν κατέργαρο τόν ‘Αλέκο!

—Με συγχωρείτε κύριε. Με λέτε κατέργαρον και εγώ δέν ξέρω τίποτε... Έχετε τήν καλωσύνην να μου εξηγήσετε;

‘Αλλά προτού προφάση να εξηγηθή ό περιεργος επισκέπτης, τό κουδούνι τής έξώπορτας άντήχησε πάλι και ένεφανίσθη άλλες κύριος, λιγνός αυτός, με γυαλιά, μπουστούνι και μουσάκι, έξέσου άγνωστος όσο και ό προηγούμενος, άνόμη όμως έγκαρδιώτερος:

—Γειά σου ‘Αλεκάκη!

—Με ποιόν έχω τήν τιμήν;

—‘Ο νεοαφιχθείς έσοβαρύνθη;

—Δέν με άναγνωρίζεις;

—‘Ομολογώ όχι.

—Τί λές κύριε Σορόπη! Έχει γούστο να κάνης τήν πάπια τώρα! Άδύνατον όμως! Τό πράγμα έχει κοινολογηθή. Άλλωστε τήν πρόταση τήν έκανε μόνος σου, μπροστά σε είκοσι ανθρώπους!

—Ποιά πρόταση;

—Του γάμου!

Στό άκουσμα τών τελευταίων λέξεων ό πρώτος κύριος ένινάχη άπό τήν καρέκλαν του:

—Έκανες κι’ άλλου πρόταση γάμου ρε ‘Αλέκο;

‘Ο δεύτερος κύριος έγινε κατάχλωμος:

—Γιατί έκανε και σ’ εσάς;

—Πώς! Έξήτησε τήν κόρη μου μπροστά σε δέκα ανθρώπους!

‘Ο δεύτερος κύριος άρχισε να τρέμη και να κραδαίνη επικινδύνους τό μπασιτούνι του:

—Αυτό είναι αίσχος!

—Είναι άτιμία!

—Τήν δική μου τήν ζήτησε μέσα στο «Μαξίμ»!

—Και τήν δική μου στην «Μονμάρτη»,

ήν βραδυά τής τελευταίας Κυριακής τής ‘Αποκηάς!... Έντρομος ό κ. Σορόπης που σάλιζε πάντοτε με άγωνία τό βιβλίον τών άναμνήσεών του έσταμάτησε στις σελίδες του τελευταίου άποκηάτικου ξεφαντώματός του και προσπαθούσε να βρη κάποια δικαιολογία, όταν τό κουδούνι τής έξώπορτας άντήχησε για τρίτη φορά κι’ ένεφανίσθη τρίτος κύριος, κοντός αυτός, ξυρισμένος και μελιγρυτος. Μόλις είδε τόν κύριο Σορόπη έσπευσε να τόν άγκαλιάση:

—Καλημέρα γαμπρούλη μου!

—Πώς είπατε παρακαλώ;

—Δέν μούπες γαμπρούλη μου νάρθω τήν καθαρή Δευτέρα να τὰ κουβεντιάσουμε;

‘Ο πρώτος κύριος κίτταξε τόν δεύτερον κύριον. ‘Ο δεύτερος κίτταξε τόν πρώτον.

‘Υστερα οί δυό κύριοι μαζί εκύτταξαν τόν

‘Θά ήταν μιὰ όνειρώδης σύντροφος τής ζωής του.

κ. Σορόπην. ‘Ο κ. Σορόπης κίτταξε τόν τρίτον κύριον κι’ ύστερα τους δύο πρώτους: αυτά έν ριπή όφθαλμού.

Και ύστερα...

‘Ιστορία φαιδρή. ‘Αλλά και δραματική. Μέσα σε άποκηάτικο όνειρο είχε αρχίσει και κατέληξε στην πεζότητα του έδωλιου. Ξεφάντωμα ήμπορούσε να τήν χαρακτηρίση ή άποκηάτικη νύχτα. Άπάτην τήν άνόμασε ή καθαρά Δευτέρα. ‘Ο δικαστής που εκλήθη να τήν δικάση έπετρατεύσε όλην τήν σοφίαν του, καθώς είδε τόν κ. ‘Αλέκον Σορόπην εις τό έδώλιον και ήκουσε τήν μήνιν τών τριών ύποψηφίων πενθερών:

—‘Εξήτησε εις γάμον τήν κόρη μου!

—Και τήν δική μου ό άπατεών!

—Και τήν δική μου ό άχρεϊός!

‘Ο δυστυχής Σορόπης έψέλλιζε:

—Δέν θυμίζομαι τίποτε!...

‘Αλλά όλόκληρος λόχος μαρτύρων ήταν έκει!

‘Ο κ. Σορόπης ήταν όσον όλίγοι φίλος του ποδογής!... Όταν όμως έμεθούσε ήταν άσυγκράτητος στις εκδηλώσεις του. Τρία ποτήρια κρασιού άρκούσαν για ά ερωτευθή τήν πρώτην γυναίκα που θά εύρισκόταν κοντά του. Τέσσαρα ποτήρια να τής έξομολογηθή τόν έρωτά του. Δέκα ποτήρια δέ ήταν ύπεραρκετὰ για να πεισθή ότι ή γυναίκα που θρισκόταν πλάϊ του θά ήταν μιὰ όνειρώδης σύντροφος τής ζωής του. Και τήν έρωτεύετο τρελλά, τόσο που να μην έχη ύπομνη να περιμένη να ξεμεθύση.

—Που είναι ό μπαμπάς σας, δεσποινίς;

—‘Εκεί! Στο τραπέζι τής γωνιάς.

‘Ολα τὰ θήλεα του κόσμου δέν δείχνουν τίποτε άλλο με τόσην εύκολίαν όσον τόν δρόμον που όδηγει εις τόν μπαμπά. Έκει όμως που όλοι οί άλλοι έρωτευμένοι βαδίζουν με δυσφορίαν ό κ. Σορόπης έβάδιζε μιστροικιλίζων με χαράν και άγαλλίασιν. ‘Ηταν ή άτιμύσφαιρα που τόν παρέσυρε.

—‘Ηρθε ξαφνικά στο τραπέζι που καθόμαστε, κύριε δικαστά, και μου λέει, ‘Αλέκος Σορόπης. Χαίρω πολύ τού λέω. ‘Αγαπά τήν κόρη σου, μου λέει. Για πρόθεσε πώς μιλάς τού λέω. Θέλω να τήν πάρω μου λέει. Κάτσε να πάρης ένα κρασιού τού λέω. Τόσοι άνθρωποι ήταν παρὰ μας, ήπιαμε, γλεντήσαμε εις ύγειαν και στο τέλος συμφωνήσαμε τήν καθαρά Δευτέρα να πάω ενά στο σπίτι του να τὰ κουβεντιάσουμε.

—Πότε έγιναν αυτά;

—Τήν τελευταία Κυριακή!

—Και σ’ εσάς κύριε τὰ ίδια έκανε;

—‘Ακριβώς! ‘Ηταν τό Σάββατο βράδυ. Κατά τις δυό ή ώρα ενφ γλεντούσαμε βλέπω έκανε και πλησιάζει. ‘Αλέκος Σορόπης μου λέει. Χαίρω πολύ τού λέω. Κατρεύω τήν κόρη σου, μου λέει. Είσοι θρασύς τού λέω. Σας τήν ζητώ εις γάμον μου λέει. Πάρε καρέκλα και κάτσε τού λέω!

—Και σάς εκάλεσε στο σπίτι του;

—Ναι. Για τήν καθαρή Δευτέρα να τὰ κουβεντιάσουμε!

—Και σ’ εσάς κύριε, τὰ ίδια;

—Τὰ ίδια και άπαράλλαχτα!

—Πότε;

—Τήν Παρασκευή τό βράδυ!

—Άηλαδή κάθε βραδυά και μιὰ αίτηση ‘άμου!

—Είναι άπατεών!

—Είναι παληάνθρωπος!

—Θα τού σπάσουμε τὰ μούτρα!

Τρέμων ό κ. Σορόπης πάντοτε διαμαρτύρεται ότι δέν θυμάται τίποτε. ‘Οτι ήταν μεθυσμένος και τις τρεις βραδυές. ‘Οτι μετανούσεσε πικρός και ζητούσε συγγνώμη. Τί να γίνει; Τό δικαστήριο τήν απαλλάσσει. Τρίζουν τὰ δόντια τους οί τρεις ύποψήφιοι πεθεροί. ‘Αλλά καθός ό κ. Σορόπης δγαίνει άπό τήν πόρτα του δικαστηρίου πέφτει στις άγκάλες άγνωστου κυριού:

—‘Εδώ είσαι Σορόπη μου;

—Ποιός είστε κύριε;

—Δέν με θυμάσαι; Έχει γούστο! Τώρα έρχομαι άπ’ τό σπίτι σου. ‘Ηρθα για τήν ύπόθεση ντέ. Δέν θυμάσαι; Τήν τελευταία Πέμπτη τής άπόκηας ντέ!...

‘Εντρομος ό Σορόπης παρέπεψε τόν τέταρτον άγνωστον στους τρεις γνωστούς και έσπευσε να φύγη προτροπάδην!...

ΜΙΜ, ΨΑΘ.

Σάν παραμύδι...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΝΤΑΡΙΟ ΜΕΡΕΘ

9
κι' οι άνησυχίες έκαναν τόν έρωτα των δυό άρραβωνιασμένον να θεριεύη, να γίνεται πανίσχυρος...

Η Ροζάριο ύπέφερε πού έβλεπε να κατατρέχουν τόν άρραβωνιαστικό της. Θάθελε να τόν παρουσιάση στις κοπέλλες του Σαντιάγο και να παντρευτούν στην εκκλησία με χαρμόσυνες κωδωνοκρουσίες. Στο άναμεταξύ, εκείνος της έστειλε μιλιεταρικά λακωνικά και μυστηριώδη πού σχεδόν πάντα έγραφαν:

«Ντελίτσιας 1832»
Έπρόκειτο άσφαλώς για κανένα ραντεβού στην λεωφόρο Ντελίτσιας, ή χρονολογία όμως ήταν για να ξεγελάση την δόνα Γουσαλές, άν τó χαρτάκι έπεφτε στα χέρια της.

Τό καλοκαίρι, την εποχή των θαλασσιών λουτρών, οι Γουσαλές πήγαν στο Μιραμόρ όπου είχαν μια βίλλα. Ο Μιγκουέλ παρακολούθησε από μακριά εκείνη πού θεωρούσε πιά για άρραβωνιαστικά του. Ο θυμός της δόνας Γουσαλές αύξανε.

Μία μέρα, καθώς ή νέα έβγαινε από την θάλασσα, ο Μιγκουέλ της κράτησε τó πενιούσο της. Η μητέρα, πού κεντούσε κάτω από την σκιά, πήγε και τού έπε να πάψη να ένοχλή την κόρη της γιατί δέν την είχε για έναν άχρηστο και τεμπέλη σαν κι' αυτόν.

Κατάχλωμος, ο Μιγκουέλ άπομακρύνθηκε χωρίς να πη λέξη.
Η κατάπληξη είχε καρφώσει την Ροζάριο στην θέση της. Όταν συνήλθε, έτρεξε στο ξενοδοχείο του. Πολύ άργά: της είπαν πώς ο Μιγκουέλ είχε φύγει.

Πήγε στο Σαντιάγο. Οι γονείς τού Μιγκουέλ δέν είχαν δει τόν γιού τους. Οι μέρες περνούσαν. Η Ροζάριο έβαλε ντέκτιβ να έρευνήσουν στο Μπουένος Άϊρες, σε όλη την Νότιο Αμερική και στην Κεντρική. Τού κάκου όμως. Καίνεις δέν ήξερε πού ήταν ο άρραβωνιαστικός της.

Μάταια ή Ροζάριο ζητούσε να διασκεδάση. Την νύχτα έπαινε την κιθάρα της και καθισμένη στο μπαλκόνι, τραγουδούσε τó τραγούδι ΤΟΥ:

«Όταν σου αγοράσω μια λευκή μαντίλλα όλες τους θα σκάσουν οι άλλες απ' την ζωή...»

ρησε ή Ροζάριο, γιατί ήρθατε; —Για να σάς δω.

Η φωνή τού Μιγκουέλ είχε γίνει πολύ γλυκειά. Της μίλησε για την νύχτα πού είχε περάσει κάτω απ' τó μπαλκόνι της. Την είχε δη πολλές φορές στο Σαντιάγο. Αφότου την είχε γνωρίσει, έβρισκε άν είχε θέλητρα στην ζωή. Την ρώτησε άν είχε ποτέ συλλογιστή κανέναν άνδρα.

—Τό Μαγεμένο Βασιλόπουλο, φυσικά. Δέν μπορούσα όμως να φανταστώ τó πραγματικό του πρόσωπο. Τώρα, μου είναι τó εύκολο να τó φανταστώ.

Τό κυνήγι διάρκεισε όλη την νύχτα. Όταν δημέρωσε, ο δόν Γουσαλές άντελήφθη με άνησυχία πώς ή Ροζάριο με τόν Μιγκουέλ είχαν μείνει πίσω. Η κοπέλλα είχε βγάλει τó καπέλο της και τά μαλλιά της άνέμιζαν έλεύθερα...

Ο Μιγκουέλ είχε κακή φήμη στο Σαντιάγο. Αντί να μελετήσει κατά τά έξη χρόνια πού πέρασε στο Παρίσι, έφερε μαζί του για δίπλωμα ένα περίφημο άκρονοτέον. Οι γονείς του, άπογοητευμένοι, τόν είχαν άποκληρώσει κι' οι μητέρες δέν επέτρεπαν στις κόρες τους να χορεύουν μαζί του.

Λίγο καιρό ύστερα από τó κυνήγι της άρκούδας, ή δόνα Γουσαλές έγινε έξωφρενών όταν έμαθε πώς ο Μιγκουέλ είχε τραγουδήσει τις προηγούμενες νύχτες κάτω απ' τά παράθυρα της κόρης της:

«Όταν σου αγοράσω μια λευκή μαντίλλα όλες τους θα σκάσουν οι άλλες απ' την ζωή...»

Σκεπτόταν πώς αυτό τó τραγούδι θά ήταν σίγουρα τó σύνθημα. Την έπομένη, ή Ροζάριο ντύθηκε πολύ κομψά, άνέβηκε στο αυτοκινητάκι της και έφυγε για τó Σαντιάγο. Οι εκάλες γλώσσες έλεγαν πώς ο Μιγκουέλ κι' ή σενορίτα Γουσαλές έδιναν ραντεβού στην λεωφόρο Ντελίτσιας, πάντα στο ίδιο μέρος δυο σταματούσαν τά αυτοκινήτά τους.

Η νέα έπαινε πάντα μαζί της ένα άρα, ένα ώραίο κόκκινο πουλί, πού τó χρησιμοποιούσε για άγγελιαφόρο.

Η έπιτήρηση των γονέων, οι άγώνες

—Σάντα Ρόζα, βοήθησέ με! φώναξε.

Φυλακισμένοι απ' τούς συγγενείς των!

ΩΣ ΠΟΥ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΦΘΑΣΗ Η ΘΗΡΙΩΔΙΑ ΑΝΘΡΩΠΩΝ.—ΑΠΟ ΤΗ ΜΠΛΑΝΣ ΜΟΝΝΙΕ, ΩΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟ ΜΝΗΣΤΗΡΑ.

Ο άκούσιος κατάδικος Χάρολδ Χούλεν, με την άρραβωνιαστικά του.

«Επί δέκα όλόκληρα έτη ο σιδεράς τού Μπωρεβουάρ, είχε κλεισμένη την κόρη του στο άνήλιο δωμάτιο...»

—Σε κλείω σ' αυτό τó δωμάτιο. Είναι ή φυλακή σου και σ' αυτήν θά πεθάνης, είπε ο καλλιεργητής της Κουλόνς στην γρηά μητέρα του.

«Από δέκα τριών ετών, εις νέος, ήλικίας 25 ετών, έξη κατάκλειστος από την μητέρα του εις ένα δωμάτιο της οικίας της, εις τó Σαμπέρυ».

(Έφημερίδες)

Όπως βλέπετε, δέν πρόκειται για παρωμύθια, αλλά για γεγονότα τά όποια είχαν άναφέρει οι έφημερίδες της εποχής κατά την όποιαν έχουν λάβει χώραν. Και οι περιπτώσεις είναι άπειρες γιατί άπειρη και άνεξάντλητη είναι, συχνά, ή θηριωδία των ανθρώπων πρδ πάντων όταν αυτοί λέγονται συγγενείς, και όχι μακρονοί δυστυχώς, όπως θά ιδούμε.

Οι λόγιοι: Κληρονομικοί, έρωτικοί και διάφοροι άλλοι, αλλά τήν πάντα την έμφυτη στέν άνθρωπο άπληστία και τόν έγοισμό του.

Ας αρχίσουμε από την πρώτη περίπτωση πού άναφέρουν τά άποσπάσματα των έφημερίδων πού δημοσιεύουμε παραπάνω.

Είναι ή ιστορία της δυστυχισμένης εκείνης νέας κόρης τού σιδερά τού Μπωρεβουάρ, πού έμεινε δέκα όλόκληρα χρόνια κλεισμένη μέσα σ' ένα γυμνό και άνήλιο δωμάτιο, θύρα τού θηριώδους πατέρα της, ενός ανθρωπομόρφου τέρατος, πού άφοϋ την έκακοποίησε την έφερε κτόπι στο δωμάτιο αυτό για να μη φανερωθή τó κακούργημά του.

Μέσα σ' αυτή την φυλακή, και ξεπλωμένη έπάνω σ' ένα άθλιο άχυρένιο στρώμα ή δυστυχισμένη κοπέλλα, ήλικίας τότε 23 ετών, γέννησε τόν καστό ενός κτηνώδους έρωτος, πού άλλωστε δέν επέζησε παρά έλάχιστες μονάτα μέρες. Ήταν φριχτή ή κατάσταση στην όποια θρέθηκε μετά δέκα χρόνια ή δυστυχισμένη ή νέα: ήταν ένας σορός από ρυμμένο δέμα γυμνό και κόκκαλα, μέσα σ' ένα δωμάτιο γεμάτο άκαθαρσίες, ποντικούς και άλλες φρικαλεότητες. Πώς έζησε ή Μπλάνς κατά τά δέκα αυτά χρόνια; Μ' ένα κομμάτι ψωμί πού της πετούσε κάθε πρωί ο θηριώδης ο πατέρας της.

□ □

Τήν τύχη της κόρης τού σιδερά και ή...

Η Μπλάνς Μοννιέ, όπως ήταν ύστερα από έγκλεισμό 25 χρόνων.

και την Μπλάνς σαν μια καλή μητέρα, όπως τουλάχιστον έπιστεύετο.

Όταν ο Μαροέλ παντρεύτηκε, έφυγε από τó πατρικό σπίτι και έγκατεστάθη σ' ένα άλλο, άπέναντι.

Η Μπλάνς φυσικά έμεινε με την μητέρα της. Μία μέρα ξαφνικά ή νέα έξηφανίσθη. Οι δικοί της έδήλωσαν ότι πήγε ταξίδι και άργότερα ότι έγκατεστάθηκε μόνιμα σε μια θεία της, πού θά την πάντρευε. Η Μπλάνς είχε έτσι ξεχασθή και κανείς πιά δέν θά ήσχολείτο μ' αυτήν, άν ένα πρωί, και ύστερα από 25 χρόνια, ο άστυνόμος τού κέντρικού τμήματος τού Πουατιέ, δέν έπαιρνε ένα άνώνυμο γράμμα στο όποιο τού άπεκαλύπτετο τó φρικτό δράμα τού όποιου τραγική ήρωίδα ήταν ή Μπλάνς Μοννιέ.

Ο άστυνόμος άμέσως παρουσιάσθηκε στο σπίτι της χήρας Μοννιέ, αυτή όμως άπέκρουσε την κατηγορία και δέν επέτρεψε να γίνη καμιά έρευνα. Μόνο όταν ο άστυνόμος έφοδισόθηκε με τó κανονικόν ένταλμα από τόν εισαγγελέα, έγινε ή έρευνα και θρέθηκε ή Μπλάνς, ζωντανό πιά πτώμα, πάνω στο άθλιο άχυρόστρωμα της και μέσα σε σωρούς από άκαθαρσίες! Ηταν πιά 52 ετών και όμως μόλις ζύγιζε 20 κιλά!

Γιατί όμως ή φοβερή αυτή κυρία Μοννιέ φυλάκισε την κόρη της επί 25 χρόνια; Άπλούστατα από υπερβολική άγάπη πρδ τόν γιού της: για να άφήση δηλαδή μονάχα σ' αυτόν όλη την πατρική περιουσία.

□ □

Υπάρχουν όμως εκτός από τις έγκληματικές και οι εκούσιες φυλακίσεις, οι αφοφλακισμένοι, πού έστερούντο μόνον των της έλευθερίας των, είτε από έρωτική άπελυσία, είτε γι' άλλους λόγους.

Ιστορική θά μείνη ή περίπτωση της κομής ντε Καστιλιόν, μιας από τις πού περιφίμης όμορφες της Δευτέρας Αύτοκρατορίας και εύνουσιμης τού Ναπολέοντος Γ' πού κλεισθήκε περι τά τέλη τού θίου της θεληματικά στο άπαρτεμάν της της Πλατείας Βανδόμ, στην καρδιά τού Παρισιού, γιατί δέν ήθελε ο κόσμος να την βλέπη να γερονά και να λυώνη...

□ □

Τέλευταία περίπτωση αυτοεγκλεισμού —είναι τού Αμερικανού Χάρολδ Χούλεν, πού άλυσσοδέθηκε μόνος του στο ραντιατέρ τού σαλονιού του και πέθανε εκεί χωρίς να συγκινήση την σκληρή άρραβωνιαστικά του, πού έπέμενε ως τó τέλος να μη θέλη να τόν παντρευτή!

Η ώραϊοτάτη αυτοεγκάθειρτος κόμηςσα ντε Καστιλιόν

στερα από ένα μήνα τις άρχες και ή γυναίκα άπλευθερώνητο!

□ □

Από τις πού συνταρακτικές είναι και ή ιστορία τού φτωχού εκείνου νέου, ήλικίας 25 ετών, πού ή μητέρα του τόν άφρσε σε ήλικία 13 ετών με τά ρούχα πού φορούσε τότε, μέσα σ' ένα δωμάτιο, τού σπιτιού της, μόνο και μόνο για να τόν έξη κοντά της!

Τό δυστυχισμένο παιδί, έπεχείρησε πολλές φορές να δραπετεύση, αλλά ή μητέρα του τόν έπαινε και τόν ξανάκλεινε στη φυλακή του! Σήμερα ο νέος δέν είναι παρά ένας δυστυχισμένος ήλιθίος...

□ □

Ακόμη όμως πιδ τραγική ή ιστορία της Μπλάνς Μοννιέ από τó Πουατιέ. Η λυσυχημένη αυτή νέα έμεινε κλειδομένη μέσα σ' ένα δωμάτιο τού σπιτιού της από την μητέρα της, επί εινοσιπέντες ολόκληρα χρόνια!

Και δέν ήταν καμιά μέγαιρα τού λαού ή μητέρα της Μπλάνς. Χήρα τού κοσμητορος της φιλοσοφικής σχολής τού Πουατιέ, Μοννιέ, πού είχε πεθάνει στα 1875, είχε άναθρέψει τά δυό της παιδιά, τόν Μαροέλ

Χαίδευε τὸ πουλί της λέγοντας:
—Πέταξε καὶ βρες γιὰ νὰ μοῦ φέρῃς εἰδήσεις σου!
Τὸ πουλί ὅμως μόνο «καλημέρα» τῆς ἔλεγε σπανιόλικά καὶ «καλὴ ἀντάμωση» ἔγγλεζικά. Αὐτὲς τὶς δυὸ λέξεις ἤξερε μόνο.
Μιά μέρα ἡ Ροζάριο πῆρε ἀπ' τὴν Λίντα ἕνα γραμματάκι:
«Ἄν ἦμουν στὴ θέση σου θάκανα ἕνα προσκύνημα στὴν Παρθένη τῶν Δακρύων. Ἔχει ἕνα ἀγαλματάκι στὰ βουνά τῆς Κορδιλλέρας. Σοῦ στέλνω ἕνα χάρτη πού χάρασα».
Ἡ Ροζάριο προετοιμάστηκε γιὰ τὸ μακρυνὸ προσκύνημα...

Πρωί-πρωί, τὸ αὐτοκίνητάκι κυλοῦσε ὀλοταχῶς. Ἡ Ροζάριο ἦταν καθισμένη στὸ βολάν καὶ τὰ μάτια της ἔλαμπαν ἀπὸ χαρὰ.
Μιά καινούργια ἐπιβία εἶχε ἀρχίσει νὰ ζωντανεύῃ μέσα της; ἔνοιωθε τὴν πεποίθηση σιγά-σιγά, πὼς θὰ ξαναβρίσκει τὸν ἀγαπημένο της, ἐκεῖνον πού εἶχε πάρει τὴν καρδιά της μὲ τὴν πρώτη φορά πού γνωρίστηκαν...

Ὁλόγυρά της, δὲν θαύμαζε τὰ τοπία γιὰ τὰ βλέμματά της πετοῦσαν ἀφηρημένα ἀπάνω στὰ πράγματα, χωρὶς νὰ διακρίνουν τίποτα...
Τὸ ἀεράκι πού φυσοῦσε τὴν ζωογονοῦσε καὶ τῆς ἔδινε δυνάμεις γιὰ νὰ ἀναλάβῃ τὴν δύσκολη αὐτὴ ἀποστολή.

Στὸ Σαπιτάγο, τὴν περίμενε ἕνα ὀδοντωτὸ αὐτοκίνητο, γιὰ τὸ ἀνέβασμα στὸ βουνό. Τὸ πῆρε χωρὶς νὰ φάγῃ τίποτα οὔτε καὶ νὰ πιῇ. Εἶχε κάνει τάμα:
—Δὲν θὰ φάγω, εἶπε, καὶ δὲν θὰ πιῶ ἂν δὲν τὸν ξαναβρῶ.
Στὸ Ἄνδες, ἄκουσε μιὰ ἀνθρώπινη φωνή, πού τὴν πολλαπλασίαζε ἡ ἠχώ τῶν βουνῶν.

—Νὰ ἦταν ΕΚΕΙΝΟΣ; σκέφθηκε.
Ἦταν ὅμως ἕνας χωρικός μὲ δυὸ μουλάρια. Στὸ ἕνα ἦσαν φορτωμένα τρόφιμα, στὸ ἄλλο καθόταν μιὰ κοπέλλα.
Ἡ πείνα ἄρχισε νὰ τὴν σφίγγῃ ἀσχημα.
—Μοῦ δίνετε γάλα; ρώτησε ἡ Ροζάριο.
Ἡ κοπέλλα τὴν σέρβιρε.
—Ποῦ πηγαίνετε, δεσποινίς; τὴν ρώτησε.
—Στὸ Ζανκάλ.

—Στὸ Ζανκάλ, ὀλομόναχη; Φυλαχθῆτε γιὰτὶ ἐκεῖ-πάνω φυσᾷ ἕνας φοβερὸς ἀέρας πού προμηνύει σκεδὸν πάντα χιονοθύελλα. Πὼς σὰς κατέβηκε νὰ ταξιδέψετε ἐτοί!
Οἱ δυὸ χωρικοὶ ἀποχαιρέτησαν τὴν Ροζάριο πού τοὺς εὐχαρίστησε θερμὰ γιὰ τὸ γάλα πού τὶς εἶχαν προσφέρει καθὼς καὶ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον πού τῆς εἶχαν δείξει...
Καὶ ἐξακολούθησε τὸν δρόμο της μὲ τὸ ὀδοντωτὸ αὐτοκίνητο, χωρὶς νὰ ξεκουραστῇ καθόλου...
Στὸ Ζανκάλ, ὁ ξενοδόχος πού τῆς σέρβιρε ἕνα λιτὸ γεῦμα, τῆς εἶπε:
—Ἄν θέλετε νὰ ἀνεβῆτε πρὸ πάνω, πάρτε ἕνα ἄλογο. Ἄλλοιῶς δὲν θὰ μπορέσετε νὰ ταξιδέψετε στοὺς στενοὺς δρόμους.
Ἡ Ροζάριο νοκίωσε ἕνα μουλάρι κ' ἀκολούθησε τὸν δρόμο πού τῆς χάρασε ἡ Λίντα. Διάβαζε συχνὰ τὸ γράμμα της: «Προτοῦ φθάσης στὸ μέρος ἐλ Ποσπιλλά», νὰ σταματήσει ἀπροσάτῃ στὴν Λίμνη τοῦ Ἰνκά. Ἐκεῖ θὰ δῆς τὰ πρῶτα γιόδια. Πίσω ἀπὸ μιὰ καλύβα πού χρησιμεύει γιὰ καταφύγιο στοὺς παραπλανημένους ταξιδιώτες, θὰ βρῆς ἕνα μονοπάτι

καὶ στὴν κορυφή, τὴν ἐκκλησία τῆς Παρθένας τῶν Δακρύων.
Ὁ ἀνεὸς πού προμήνυε τὴν χιονοθύελλα εἶχε ἀρχίσει νὰ φυσᾷ. Ἡ Ροζάριο, παγωμένη, ἔσκυβε τὸ κεφάλι. Τὸ βράδυ, εἶδε τὴν λίμνη. Μέσα στὴν καλύβα, εἶδε ἕναν γέρο ζαρωμένο κοντὰ στὴ φωτιά.
—Ζεσταθῆτε, τῆς εἶπε, προτοῦ ἀνεβῆτε παραπάνω. Θὰ μὲ ξαναβρῆτε ἐδῶ. Θὰ σὰς περιμένω, δεσποινίς. Μοῦ ἀνέθεσαν νὰ σὰς ὀδηγήσω.
—Ποιὸς σὰς μίλησε γιὰ μένα; τοῦ ἀποκρίθηκε μὲ κάποιο ἐκνευρισμὸ ἡ Ροζάριο.
—Κάποιος πού σὰς ἀγαπᾷ...
Ἐκεῖνη συνέχισε τὸν δρόμο της, σηκώνοντας τοὺς ὤμους:
—Μοῦ λέει: «κάποιος πού σὰς ἀγαπᾷ!» ψιθύρισε. Σίγουρα δὲν ξέρει τὸν Μιγκουέλ.

Τέλος, ἔφθασε στὴν ἐκκλησία τῆς Παρθένας τῶν Δακρύων. Γονάτισε μπροστὰ στὸ ἀγαλμα καὶ προσευχήθηκε δυνατὰ:
«Παρθένα μου, εἶμαι μιὰ κοπέλλα ἀπ' τὸ Σαπιτάγο καὶ μ' ἀγάπησε ὁ καλλίτερος ἀπ' τοὺς ἄνδρες. Μοῦ ὑποσχέθηκε νὰ μὲ παντρευθῇ. Τὸν ἔβλεπα κάθε μέρα, ἡ εὐτυχία μου ὅμως δὲν κράτησε καὶ τώρα νοιώθω τύψεις...
»Ἄν τὸ θελήσετε σεις, Παρθένα μου, ξέρω πὼς τὰ ξαναβρῶ τὸν ἀρραβωνιαστικὸ μου...
»Ξέρω πὼς δὲν ἔχετε ἀνάγκη ἀπὸ κοσμήματα, κ' ὅμως σὰς ἔφερα τὸ καλλίτερό μου κολλί. Ξέρω πὼς δὲν ἔχετε ἀνάγκη ἀπὸ βραχιόλια κ' ὅμως σὰς χάρωζα τὰ ζαφείρια μου.
»Γιὰτὶ, χωρὶς τὸν ἔρωτα τοῦ ἀγαπημένου μου, τί νὰ κάνω τὰ κοσμήματα, πού ἡ ζωὴ θὰ εἶναι κόλαση γιὰ μένα;»

Στὴν καλύβα, τὴν περίμενε ὁ γέρος. Περιπατοῦσε κοντὰ στὸ μουλάρι της, χωρὶς λέξη. Ἡ Ροζάριο φαινόταν βυθισμένη σ' ἕνα ὄνειροπόλημα. «Ὅταν ἔφθασαν στὸ «ἄλος Ἄνδες», τῆς φαινόταν πὼς εἶχε ταξιδέψει δέκα χρόνια ὁ ὀδηγὸς τῆς τὴν ἀποχαιρέτησε λέγοντας:
«Ἡ τύχη εὐνοεῖ τοὺς τολμηροὺς. Θὰ εἰσθε εὐτυχισμένη».

Ἡ Ροζάριο ξεκίνησε μὲ ἐνθουσιασμὸ. Εἶχε πάρει πιά νὰ συμβουλευετὰ τὸν χάρτη καὶ δὲν ἄργησε νὰ ἀνακαλύψῃ ἕναν ἄλλο δρόμο πού δὲν τὸν εἶχε ξαναδῆ.
Ξαφνικά ὅμως, ἀναγνώρισε τὸ μικρὸ δάσος ὅπου εἶχαν κυνηγήσει ἀρκοῦδες πρὶν ἀπὸ λίγους μῆνες.
Καὶ κάτω ἀπὸ ἕνα δέντρο, τὶ εἶδε, νομίζετε; Τὸν Μιγκουέλ. Χερέρα πού ἦταν σκυμμένος κ' ἔκοβε λουλούδια...
Τὸ τρίξιμο τῶν κλαδιῶν τὸν ἔκανε νὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλι. Εἶδε τὴν Ροζάριο

καὶ σηκώθηκε πνίγοντας μιὰ κραυγὴ. Ἐκεῖνη ὄρμησε κοντὰ του:
—Ἄχ! ἀναστέναξε. Τέλειωσε πιά τὸ ταξίδι μου. Γιατὶ τὰ μὲ κἀνης ὅμως νὰ ὑποφέρω τόσο πολὺ;
—Αὐτὰ τὰ λουλούδια τᾶκοφα γιὰ σέ-να, τῆς εἶπε. Συγχώρησέ με, Ροζάριο. Ἡ μητέρα σου μ' ἔδωξε. Ἀποφάσιμα λοιπὸν νὰ δημιουργήσω κάτι, γιὰ νὰ μὴν εἶμαι «ἀχρηστος» καὶ «τεμπέλης». Πῆρα διπλωμα πιλότου-ἀεροπόρου. Τὸν ἐρχόμενο μῆνα, θὰ σὲ πάρω καὶ θὰ παντρευτοῦμε στὴν ἐκκλησία, τοῦ Μπουένος-Ἄιρες... Ἡ Λίντα μουγραφε πὼς πῆγες στὸ βουνὸ γιὰ ἀγάπη δική μου... Δὲν μπορέσα νὰ σὲ συνοδεύω γιὰτὶ ἔδινα ἐξετάσεις ἐκεῖνες τὶς μέρες. Ἐστειλα ὅμως δικούς μου ἀνθρώπους. Μιά χωρική πού σοῦδωκε γάλα. Φοβόμουν μὴν πεινάσης... Φοβόμουν καὶ τὴν χιονοθύελλα γι' αὐτὸ ἔστειλα τὸν γέρο στὴν καλύβα. Ὁ ἔρωας πρέπει πάντα νὰ ἀγρυπνῇ... Ὡς τὸν θάνατο, δὲν εἶναι ἔτσι;
—Ὡς τὸν θάνατο...

Μὲ τι χαρὰ οἱ ἐργάτες πού δούλευαν στὸ ἀργόκτημα τῶν Γονσαλὲς εἶδαν τὴν Ροζάριο νὰ ξαναγυρίζῃ στὸ σπίτι της. Ἦταν τόσο καλὴ μαζί τους, τοὺς γιάτρευε τῆς πληγὰς τους...
Ἡ δόνα Γονσαλὲς ὅμως ἦταν καταθωμωμένη μὲ τὸ ξεπόρτισμα τῆς κόρης της:
—Τὸν ἐρχόμενο μῆνα θὰ σὲ στείλω στὴν Ἀγγλία, σ' ἕνα οἰκοτροφεῖο, κ' ἔτσι θὰ ἡσυχάσης ἀπ' τὸν Μιγκουέλ σου...
Ἡ Ροζάριο ὅμως δὲν ἔδινε σημασία σὲ τέτοιες φοβέρες...
Τὰ μεσάνυχτα, ἡ Ροζάριο ἐξόπνησε ἀπότομα. Εἶδε τὴν πόρτα της νὰ κουνιέται. Ἐσκυψε ἀπ' τὸ παράθυρο. Στὴν αὐλή, ἡ δόνα Γονσαλὲς κύτταζε ψηλὰ μὲ φρίκη. Ἡ Ροζάριο κατέβηκε στὸν κῆπο. Καθὼς περπατοῦσε στὶς δειτροστοιχίες, ἔνοιωσε ξαφνικά νὰ σκίζεται ἡ γῆ κ' εἶδε ὄλα, τὸ σπῆτι, τὰ μπαλκόνια νὰ χάνονται μέσα...
Λιποθύμησε...

Τὴν ἐξόπνησε μιὰ φωνή:
—Ροζάριο;
—Μιγκουέλ, ψιθύρισε ἡ νέα.
Ὁ ἀγαπημένος της ἦταν σκυμμένος κοντὰ της.
—Ἦμουν στὸ ἀεροπλάνο ὅταν συνέβη ὁ σεισμὸς, τῆς ἐξήγησε. Νυκτερινὴ πτήσις. Μόλις ἔπαψε ὁ σεισμὸς, προσγειώθηκα κ' ἦρθα νὰ σὲ σώσω.
Ἡ Ροζάριο ἀναστέναξε:
—Θαρρῶ πὼς πραγματοποιήθηκε τὸ ὄνειρό μας καὶ πὼς εἴσατε μόνοι στὸν κόσμο. Οἱ γονεῖς μου ὅμως θὰ πέθαναν...
—Ὁχι. Πρὸ ὀλίγου, εἶδα τὴν δόνα Γονσαλὲς. Μὲ δέχτηκε πρὸς ἀνοιχτὸκαρδιά. Τῆς ὑποσχέθηκα νὰ σὲ ξαναβρῶ, δχι ὅμως καὶ νὰ σὲ ξαναπάρω κοντὰ της...
Ξέσπασε σὲ γέλιο ἐνῶ ἡ Ροζάριο τῷ-λεγε πὼς θὰ τὸν ἀκολουθοῦσε παντοῦ...
Ἀκούγονταν φωνές. Ἄναβαν φωτιές. Οἱ ζημιές ἀπ' τὸν σεισμὸ δὲν ἦσαν καὶ πολὺ μεγάλες.
Ἡ Ροζάριο κάθησε πάνω σ' ἕνα κορμὸ δέντρου. Στὰ πόδια της, ὁ Μιγκουέλ τραγουδοῦσε:
«Ὅταν σοῦ ἀγοράσω μιὰ λευκὴ μαντίλλα, ὅλες τους θὰ σκάσουν οἱ ἄλλες ἀπ' τὴν ἔλεια...».

Ἄναβαν τὰ ἀστέρια στὸν οὐρανὸν...
ΝΤΑΡΙΟ ΜΕΡΕΘ

9

9

9

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ

ΜΕ Τ' ΑΝΘ Τ' ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ

(Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν γάμων τῆς Σοφίας καὶ Δημητρου Ζερβουδάκη)

Μὲ τ' ἀνθ τ' ἀνοιξιάτικα, τὰ μῦρα ποῦ
(μεθοῦσαν
Καὶ σάλευαν τὰ πύκα τοῦ νησοῦ στοὺς
(οὐρανοὺς
Παθητικὰ λαχτάριζαν οἱ πόθοι ποῦ
(ἀγρυπνοῦσαν
Γιὰ δυὸ καρδιές, ποῦ ἀδέλφωνε σ'
(εἰδύλλιο θεῖος νοῦς.

Κι' ἦταν βαθεῖα στὶς φυλλωσιές φιλιῶν
(γλύκες καὶ εἰρη,
Τοῦ ἀπέριου ἡ χάρη, στοχασμὸς ἐρωτικὸς
(καὶ φῶς
'Ἀπ' τῶν ματιῶν τῆ σαγητεῖα, παράδεισο
(ποῦ ἀνοίγει
Πρὸς τὸ μυστήριον τοῦ χαιδοῦ, ποῦ σμίγει
(Ζωῆς ἀνθός.

Κι' ἦταν ἡ γλὴ στοὺς ἀγρούς, τὸ κῆμα
(στ' ἀερογυάλι
Τ' ἀστέρια, ὁ οὐρανός, ἡ αὐγή, ποῦ
(γνώριζαν τὰ μυστικά
Τὸ ἕνα πουλὶ στ' ἄλλο πουλὶ ψιθύριζε.
(Μεγάλη
Μιά συμφωνία πλημμύριζε σὲ στήθη
(εὐγενικά...

Τώρα σὲ ποῖα θερμὴ φωλιὰ τῆς εὐτυχίας
(τὰ δῶρα
Φέρνουν οἱ μοῖρες τῆς Ζωῆς, ἀχτίδες
(ἡλιακές;
Κι' ἡ καλωσύνη κ' ἡ στοργὴ πὼς ἔχει
(σμίξει τώρα
Τὶς δυὸ καρδιές, σὰ δυὸ πηγὲς βαθεῖες
(ἐρωτικές;

Σιγά, γλυκὸ τραγούδιμα τῆς αἵρας ποῦ
(ἀγρυπνεῖ.
Φέρτε, τῆς ἀνοιξίης χαρές, φέρτε ἄνθη
(ἐδῶ πολλὰ
Καὶ σὺ ψυχῇ, τραγούδησε τὴν Ὀμορφιὰ
(ποῦ λέει:
—«Ἐρωτας ἦταν, κ' Ἐρωτας ἐδῶ
(χαμογελά!».

ΘΑΛΕΙΑ ΚΕΣΙΣΟΓΛΟΥ

ὍΤΑΝ Οἱ ΜΙΚΡΟὶ ΚΑΜΝΟΥΝ ΠΝΕΥΜΑ

ΥΣΤΕΡ' ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΙΚΟΥΡΙΑ ΤΟΥ ΜΠΑΜΠΑ

Ὁ Τοτὸς εἶνε ἕνα πολὺ καλὸ παιδί, ἀλλὰ παίρνει κάπως δύσκολα τὰ μαθηματικά. Γι' αὐτὸ ὁ πατέρας του τὸν βοηθεῖ ἐκεῖνο τὸ βράδυ γιὰ νὰ μελετήσῃ τὴν γεωμετρία του. Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ μπαμπὰς ρωτᾷ τὸν Τοτὸ:
— Αἶ, λοιπὸν; Πὼς τὰ πῆγες στὸ μάθημα; Πιστεύω ὁ καθηγητῆς σου νὰ ἔμεινε εὐχαριστημένος.
— Ὅχι καὶ τόσο, μπαμπά. Μοῦ εἶπε ὅτι ὅσο πάγω γίνομαι πρὸ ζῆφο!...

ΦΩΣΤΗΡ... Ο ΦΩΣΤΗΡΟΠΟΥΛΟΣ

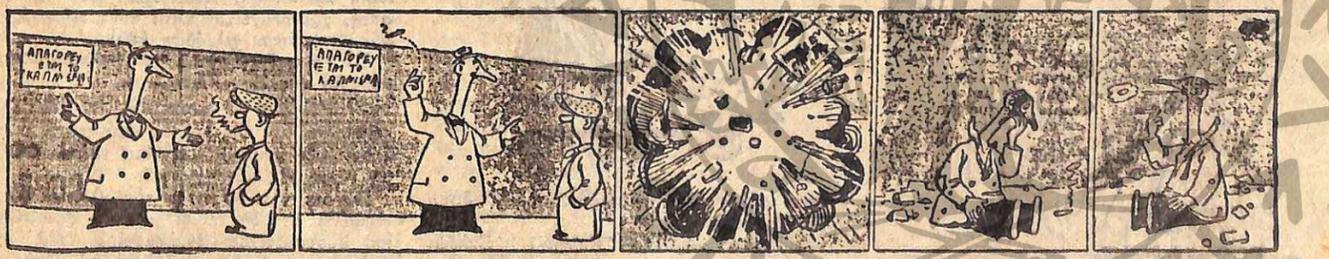
Ἐνας ἐπιθεωρητῆς ἐπισκέπτεται τὸ δημοτικὸ σχολεῖο μιᾶς ἐπαρχιακῆς πόλεως καὶ θέλοντας νὰ διαπιστώσῃ τὰς προόδους τῶν μαθητῶν τοὺς ὑποβάλλει διαφόρους ἐρωτήσεις.
— Πέες μου ἐσὺ μικρὲ, λέγει ἐνός μαθητοῦ, τί εἶναι ἠλεκτρισμός;
— Δὲν ξέρω, κύριε, ἀπαντᾷ τὸ παιδί.
— Καὶ σὺ μικρὲ μου; ρωτᾷ ὁ ἐπιθεωρητῆς κάποιον ἄλλον πιτσιρίκον.
— Δὲν ξέρω κύριε ἐπιθεωρητά, ἀπαντᾷ κ' αὐτός.
Ὁ ἐπιθεωρητῆς ρωτᾷ δυὸ—τρεις ἀκόμη μικροὺς καὶ παίρνει τὴν ἴδια ἀπάντησι-Ξαφνικὰ ἀκούγεται καὶ μιὰ φωνή:
— Ξέρω ἐγὼ κ. ἐπιθεωρητά!
Εἶνε ὁ Τάκης Φωστηροπούλος, τὸ ξεφτέρι τοῦ σχολεῖου.
— Λέγε, λοιπὸν;
— Εἶναι κάτι πού τρώγεται!
— Πὼς τρώγεται;
— Καὶ βέβαια κ. ἐπιθεωρητά, ἀφοῦ κάθε βράδυ ὁ μπαμπὰς λέει τῆς μαμάς:
— Κόψε τὸ φῶς γιὰτὶ θὰ μᾶς τὸ φάη πάλι τὸ ρολοῦ!...

ΠΟΛΥ ΛΟΓΙΚΑ

— Μαμά, εἶπε ἡ Λουλούκα ἐκεῖνο τὸ πρωὶ τῆς μητέρας της, θέλω νὰ μοῦ ἀγοράσῃς, μιὰ καινούργια κούκλα!
— Μὰ παιδί μου, ἐκεῖνη πού σοῦ ἀγόρασα δὲν χάλασε ἀκόμη.
— Μήπως χάλασα ἐγὼ μητέρα καὶ μοῦ ἀγόρασες ἕνα καινούργιο ἀδελφάκι;

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ Κ. ΠΕΙΡΑΧΤΗΡΗ

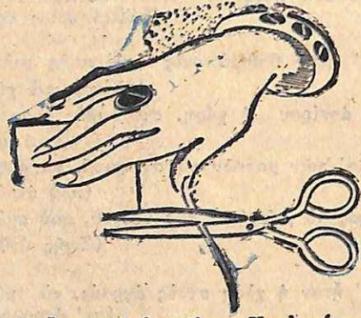

Ὁ κ. Πειραχτήρης, εἶναι ἕνας ἄνθρωπος πο λὺ νομοταγῆς ποῦ σέβεται καὶ τὴν παραμικρὴ ἀπαγόρευση. Καὶ ὄχι μονάχα αὐτὸ, ἀλλὰ ἐννοεῖ νὰ κἀμὴ καὶ τοὺς ἄλλους νὰ σέβωνται τὶς ἀπαγορεύσεις. Ἐτσι γίνεται καὶ μὲ τὸν ἀπερίσκεπτο νεαρὸ καπιωτῆ. Κάποτε ὁ μὸς μὲ τὸν ὑπερβολικὸ ζῆλο του κἀμνει καὶ μερικὰ λάθη, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐντιούτους ὠφελεῖται καὶ αὐτός...

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

ΠΟΙΟΣ; ΠΟΤΕ;

ΠΟΙΟ ΝΥΧΙ ΜΕΓΑΛΩΝΕΙ
ΓΡΗΓΟΡΟΤΕΡΑ;
Τὸ νύχι τοῦ ἀντίχειρος καὶ ἀργότερα τὸ
τοῦ νύχτι τοῦ ἀντίχειρος καὶ ἀργότερα τὸ

νύχι τοῦ μικροῦ δακτύλου. Κατὰ μέσον ὁρᾷ
τὸ νύχτι μεγαλώνουν ἕνα χιλιοστὸ τοῦ μέ-
τρον στὶς δέκα ἡμέρες.

ΠΟΤΕ ΒΗΚΕ Η ΠΡΩΤΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ;

Τὸν 16ον αἰώνα στὴν Κίνα. Ἡ πρώτη
ἑλληνικὴ ἐφημερίδα ἦταν τὸ «Ἐβδομαδαία»

Ἐφημερίδα ποὺ ἐξεδόθη ἀπὸ τοὺς ἀδελφοὺς
Πουλίου στὴ Βιέννη, τὸ 1790.

ΠΟΙΟΣ ΑΝΕΚΑΛΥΨΕ ΠΡΩΤΟΣ ΟΤΙ Η ΓΗ ΚΙΝΕΙΤΑΙ ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΟΝ ΗΛΙΟ;

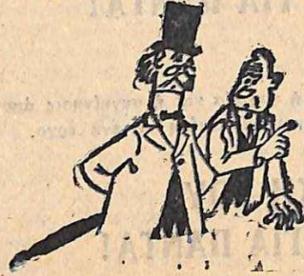
Δὲν ἦταν ὁ Γαλιλαῖος. Τὸ 250 π. Χ. ὁ Ἀ-
ρισταρχος ἀπὸ τῆ Σάμου ἐπενόησε ἕνα σύστη-
μα μὲ τὸ ὁποῖο ἀνεκάλυψε ὅτι ὁ ἥλιος καὶ
τ' ἀστέρες δὲν κινοῦνται κ' ὅτι ἀπεναντί
ἢ γῆ στρέφεται περίξ τοῦ ἡλίου.

ΠΝΕΥΜΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟ...

ΑΚΡΟΝ ΑΩΤΟΝ ΑΦΗΡΗΜΑΔΑΣ

Ἐνας μετεωρολόγος πολὺ ἀφηρημένος,
πῆγε μιά μέρα νὰ ρωτήσῃ γιὰ κάποιο φίλο
τοῦ ἀρρωστο.
— Ἐχει πέσει πολὺ ἄσχημα... τοῦ ἀπὴν-

της ὁ ὀπρητής.
Καὶ ὁ μετεωρολόγος, ποὺ εἶχε ὑπόψιν
τοῦ ἐκείνου τὴν ὥρα τὸ θερμόμετρο.
— Ὅστε εἶσαι; Θάχωμε λοιπόν, βροχὴ.

ΒΡΗΚΕ ΤΟΝ ΔΑΣΚΑΛΟ ΤΟΥ

Ἄσχημα ταχυδακτυλουργὸς Χέρμαν
βρισκόταν κάποτε
στὸ Μοντεβίδεο
καὶ εἶδεν μιά πα-
ράσταση. Κατὰ τὴν
διάρκεια τῆς παρα-
στάσεως, φώναξε
ὅπως συνηθίζεται
στὴν
σημῆ ἕναν ἀπὸ τοὺς θεα-
τὰς γιὰ νὰ κάμῃ ἐπάνω
του κάποιο πείραμα. Θὰ
εἰσέλθῃ μέσα στὶς τσέ-
πες του ἕνα δαχτυλίδι ποὺ
εἶχε κρύψει μέσα στὸ
ψηλὸ του.

Τὸ πείραμα ἐπέτυχε καὶ καταχειροκρο-
τήθηκε. Ὅταν ὁμως ὁ Χέρμαν ζήτησε νὰ
κάνῃ τὸ ἴδιο μὲ τὸ ρολοῦ του, βρήκε στὴν
θέση του, στὸ τσεπάκι τοῦ γελέκου του,
ἕνα ποντικάκι! Ὁ ἄλλος τοῦ τὴν ἔφερε!

ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ...

Κάποιος δικάζεται γιὰ διαρρήκτης.
Ἀφοῦ τελειώσῃ ἡ ἐξέταση τῶν μαρτύρων.

δίδεται ὁ λόγος στὴν υπεράσπιση. Ὁ δικη-
γόρος ξεσπᾷ ὡς ἐξής:
— Μάλιστα, κύριε! Ἐκλεψε! Ἐκλεψε
τὴν νύχτα μετὰ διαρρήξεως. Καὶ ἔκλεψε με-
τὰ διαρρήξεως διότι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ
κάμῃ διαφορετικὰ. Καὶ ἀπὸ τῆς ἀπόψεως
αὐτῆς εἶναι τὸ θῆμα—ναὶ τὸ μέγα θῆμα!

ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΟΤΙ...

...Τὸ ψάρεμα εἶναι
τώρα τρομερὰ τῆς μό-
δας στὴν Ἀμερικὴ.
Σὲ δώδεκα ἑκατομμύ-
ρια ὑπολογίζονται οἱ
ἐρασιτέχναι ψαράδες
στὶς Ἠνωμ. Πολι-
τείες!

Τὰ ψάρια τῶν ἀμερικανικῶν ἀκτῶν καὶ
ποταμῶν ἀσφαλῶς δὲν θάναί ἐνθουσιασμένα.

...Ἐνας Αὐστράλος κατώρθωσε νὰ κατα-
σκευάσῃ ἕνα ἄεροπλάνο μὲ μιά μασέλα πλήρη, ἀπὸ

τὸ δόντι ἑνὸς ἐλέφαντος, ποὺ εἶχε σκοτωθῆ
ἐδῶ καὶ 100 χρόνια.

...Ἐνας Ἀμερι-
κανός, ἀπὸ τὸ Ἀρ-
κανσᾶς, εἶχε μιά
γάτα πολὺ περιεργ-
γῆ: εἶχε τέσσαρα
κυντάκια.
Τὴν γάτα του
τοῦ αὐτῆ θὰ τὴν
στείλῃ ὅπως λέγει
στὴν διεθνή ἐκθεση τοῦ 1937, στὸ Παρίσι
καὶ θὰ εἶχῃ ἀσφαλῶς μεγάλη ἐπιτυχία.

...Στὴν Σουηδία βρέθηκε σὲ κάτι ἀνα-
σκαφές, μιά τεραστία κάπα ἀπὸ μαλλὶ σὲ

καλὴ κατάσταση. Σημειώτεον ὅτι ἡ κάπα
αὐτῆ, χρονολογεῖται κατὰ τοὺς εἰδικούς, ἀ-
πὸ... τεσσάρων χιλιάδων ἐτῶν...

Ἡ κάπα εἶχε σταλῆ στὸ παλαιοντολογικὸ
μουσεῖο τῆς Στοκχόλμης.

τῶν κατοίκων τῆς πόλεως αὐτῆς, οἱ ὁποῖοι
ἔχουν τὴν κακίτη συνήθεια νὰ κλειδώνουν
τὴ νύχτα τὶς πόρτες των!

Τὸ ὅτι δὲν διέπραξε τὴν κλοπὴν νύχτα,
σημαίνει ὅτι δὲν εἶναι κανένας ξετσιπωτός
καὶ συστηματικὸς ἐγκληματίας, ἀλλ' ἕνας
ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος ντρέπεται καὶ αὐτὸς διὰ
τὴν κακίτη του πράξιν! Δι' ὅλα αὐτὰ, κύριοι
δικασταὶ ζητῶ τὴν ἀθώωση τοῦ πελάτου
μου!...

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ διάσημος ἰδιωτικὸς ντέκετιβ Ρέις Οὐ-
ίλλιαμ παίρνει μιά ἐπιστολὴ ἀπὸ ἕναν μυ-
στηριώδη ἄγνωστο ποὺ τοῦ στέλλει 1000
δολλάρια καὶ τοῦ ὁρίζει ραντεβού μπροστὰ
ἀπὸ τὸν Μεγάλον Κεντρικὸν Σταθμὸν. Ὁ Οὐ-
ίλλιαμ ἀποφασίζει νὰ πάῃ.

Ἐν τῷ μεταξὺ δέχεται τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ
Γκρέγκορου Φόρντ, ἀρχηγοῦ τῆς μεγαλυτέρας
ἀστυνομικῆς ὀργανώσεως τῆς πόλεως, ὁ ὁ-
ποῖος τοῦ ὑπόσχεται 1000 δολλάρια ἂν σκο-
τώσῃ τὸν τρομερὸν γιγάντιον Φίλ Ριτζέριο.

Ὁ Οὐίλλιαμ ἀρνείται. Πηγαίνει στὸν
Κεντρικὸν Σταθμὸν κ' ὁ ἄγνωστος ἐπιστολο-
γράφος του ἐμφανίζεται ἀπότομα μ' ἕνα πε-
ρίστροφο. Προτοῦ ὁμως πυροβολήσῃ σωριά-
ζεται νεκρὸς ἀπὸ τὶς σφαῖρες τοῦ Ρέις Οὐ-
ίλλιαμ, ποὺ φεύγει καὶ ἐπισκέπτεται τὸν
Γκρέγκορου Φόρντ. Τὴν στιγμὴν ἐκείνη ἀναγ-
γέλλουν στὸν Φόρντ ὅτι κάποιος ἄγνωστος
δολοφόνησε τὸν Φίλ Ριτζέριο στὸν Κεντρικὸν
Σταθμὸν.

Ὁ Φόρντ πληρώνει τὰ 1000 δολλάρια στὸν
Οὐίλλιαμ καὶ τοῦ ὑπόσχεται ὅτι θὰ φρον-
τίσῃ νὰ μὴ ἐνοχληθῆ καθόλου ἀπὸ τὴν ἀστυ-
νομίαν.

Ὅταν ὁ Οὐίλλιαμ ἐπιστρέφει σπῆτι του
βρίσκει νὰ τὸν περιμένῃ ἕνα ἄγνωστος ἄ-
γνωστος ποὺ τοῦ ἀναγγέλλει ὅτι τὸν εἶδε νὰ
σκοτώνῃ τὸν Ριτζέριο. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς
εἶναι ὁ Μάρκ Γιάροου καὶ τοῦ δίνει 1000
δολλάρια γιὰ νὰ μάθῃ ἂν συνεργάζεται μὲ
τὸν Γκρέγκορου, καὶ μὴ καλὴ συμβουλὴ: νὰ
προσέχῃ σὲ ἐξῆς. Σὲ λίγο καλοῦν τὸν Οὐίλ-
λιαμ στοῦ Ἀρχηγοῦ. Αὐτὸς τοῦ προτείνει
συνεργασία. Τὰ ἐγκλήματα ἔχουν αὐξήσει
πολύ. Ἀπὸ τὸν Τσάτσιμ δέ, ὁ Οὐίλλιαμ πλη-
ροφореῖται ὅτι οἱ γιγάντιοι ἔχουν κλέψει
καὶ τὴν μικρὴ κόρη τοῦ Ἀρχηγοῦ. Ὁ Οὐίλ-
λιαμ, ἀναλαμβάνει τώρα μὲ περισσότερη
θέρμη τὴν ὑπόθεσιν. Πηγαίνει στὸ ξενοδο-
χεῖο τῆς «Βασιλίσσης Μαίρης», γιὰ νὰ συ-
ναντήσῃ τὸν ξένο πᾶστορα Μάρκ Γιάροου
ἀλλ' ἐκεῖ βρισκόταν ξαφνικὰ ἀντιμέτωπος μὲ
μιά παλαιὰ τὸν γνωσιμὰ, τὴν Φλόρα, ποὺ
ἐπινομάζεται ἡ Φλόρα. Αὐτὴ τὸν καλεῖ
στὸ διαμέρισμά της καὶ τὸν ρωτᾷ ἐν σχέσει
μὲ τὴν ἀποστολὴν του.

Μιλοῦσε ἀκόμη μὲ τὴν Φλόρα ὁ Οὐίλλιαμ
ὅταν ἐμφανίζεται ὁ Γιάροου. Ὁ Οὐίλλιαμ
τοῦ μιλά ἀπεριφροσιστὸς καὶ τὸν καθιστᾷ
προσωπικῶς υπεύθυνον γιὰ τὴν ζωὴν τοῦ κο-
ριταίου τοῦ Ἀρχηγοῦ. Ἐπιστρέφοντας
στοῦ Ἀρχηγοῦ ὁ Οὐίλλιαμ νίμνει ὁ στό-
χος ἀλλεπαλλήλων δολοφονικῶν ἐπιθέσεων,

ἀπὸ τὶς ὁποῖες σώζεται. Ὑστερα ἀπὸ μιά
σύνομη ἐπίσκεψιν στοῦ Ἀρχηγοῦ, πηγαίνει
ἀμέσως στὸ σπίτι ὅπου εἶχαν κλεισμένη τὴν
μικρὴν. Ἐκεῖ ὁμως συλλαμβάνεται ἀπὸ τὸν
Γιάροου καὶ δένεται. Ἄλλ' ἐνῶ νομίζει τὸν
ἑαυτοῦ χαμένο, βλέπει ἕνα μυστηριώδες
χέρι νὰ τοῦ ἀφήνῃ στὰ γόνατα ἕνα περι-
στροφο. Ὁ Οὐίλλιαμ τὸ παίρνει καὶ προ-
φθαίνει νὰ πυροβολήσῃ τὸν Γιάροου. Αὐ-
τὸς πέφτει κάτω τραυματισμένος. Στὴν σημῆν
παρευρισκόταν καὶ ἡ Φλόρα. Ὁ Οὐίλλιαμ
τὴν βλέπει σὲ μιά στιγμὴ νὰ βγάξῃ κάτι ἀπὸ
τὸ τσαντάκι της. Ὑψωσε τὸ ὄπλο του φω-
νάζοντάς:

7. (Ἡ συνέχεια)

Πέταξε τὸ ἀμέσως κάτω!
Ἐκείνη ὑπάκουσε κ' ὕστερα ἀφοῦ
μὲ κτύπησε, κτύπησε τὸν Γιάροου.
Αἷμα ἔτρεχε ἀπ' τὸ στόμα του.

— Φλώρα, τῆς εἶπα, πῆγαίναε στὸ κρεβ-
βάτι, πάρε τὸ μαχαίρι καὶ κόψε μου τὰ
δεσμά.

Ἐκείνη δὲν κουνήθηκε.
— Κι' ὕστερα; εἶπε.
— Δὲν εἶναι δική μου δουλειά. Θὰ μετρή-
σω ὡς τὰ πέντε κ' ἂν δὲν μὲ λύσης, τόσο
τὸ χειρότερο γιὰ σένα.

Ἐκείνη ἐξακολουθοῦσε νὰ μὲ προκαλῆ μὲ
τὸ βλέμμα.

— Δὲν μπορῶ εἶπε νὰ πιστέψω πὼς θὰ τὸ
κάνῃς αὐτὸ!
— Καλὰ, τῆς εἶπα, θ' ἀρχίσω νὰ μετρῶ.
Ἐνα!

Πλησίασε κατὰ ἕνα βῆμα.
— Τι θ' ἀπογίνῃς, ἂν σ' ἀλήθεια πυρο-
βολήσῃς;

Μπλοφάρησα:
— Ἐγὼ ἕναν φίλο μέσα στὸ σπίτι ποὺ θὰ
μὲ ἀπελευθερώσῃ.

Κοῦνησε δύο πῆματα τὸ κεφάλι της.
— Ὅχι. Εἶπε. Ἄκουσα τὴν πόρταν νὰ ξα-
νακλειθῇ. Σὲ μιά ὥρα, οἱ φίλοι τοῦ Μάρκ
θὰ ξαναγυρίσουν νὰ σὲ σκοτώσουν. Θέλεις
νὰ κάνουμε μιά συμφωνίαν;

Τὴν κτύπησε κατὰπληκτος: μὲ εἶχε
μισοκλεισθεῖ τὸ μάτι! Δὲν χωροῦσε
καμία ἀμφιβολία. Ἡ Φλόρα, ἀφοῦ ἔβριξε
μιά ματιὰ στὸν Μάρκ Γιάροου, ἀφοῦ ἔβριξε
τὸ μάτι! Τὸ μυαλό μου ἄρχισε τώρα νὰ δου-
λεύῃ γοργά. Θυμήθηκα μὲ τὸν θόρυβο ποὺ
ἔβριξε εἶχε ἀκούσει ἡ Φλόρα μέσα στὴν κου-
ζίνα καὶ ποὺ εἶχε παρασύρει τὸν Μάρκ
Γιάροου ἐξῶ ἀπ' τὸ δωμάτιο... Τὸν ρεβόλ-
βερ ποὺ εἶχαν εἶχε ἀνάμεσα ἀπ' τὶς κουρ-
τίνες... τὸ μικρὸ χεράκι. Πῶς ποὺ ἀπ' ὅ-
λα ὁμως, θυμήθηκα πὼς ἡ Φλόρα εἶχε ἐπι-
χειρήσει νὰ βγάλῃ κάτι ἀπ' τὸ τσαντάκι
της. Δὲν ἔβριξε καθόλου μὲ τὴν Φλόρα
ποὺ εἶχε γνωρίσει.

— Ἄρα γε νὰ μὲ εἶχε σώσει τὴν ζωὴν ἢ
μήπως κατὰ τύχην; ...
Ἐκείνη δέχθηκε τὴν σιωπὴν.

— Ὁ Μάρκ Γιάροου, εἶπε, θὰ πεθάνῃ ἐ-

δὸ κ' ἴσως πεθάνω κ' ἐγώ. Δὲν πρέπει ὁ-
μως νὰ κινδυνεύσῃς κ' ἐσύ. Ρέις νὰ μὲ τὸ παι-
δί καὶ θὰ ξεχάσω ὅλα ὅσα συνέβησαν ἀπὸ
ψε ἐδῶ.

Φάνηκα νὰ διστάζω κ' ἐκείνη συνέχισε:
— Ἄν δὲν μὲ ὑποσχεθῆς, δὲν σὲ ἀπελευ-
θερώνω κ' ἂν θέλῃς μπόρεῖς νὰ πυροβο-
λήσῃς.

Τὰ μάτια μου πῆγαν ἀπ' τὸν Μάρκ Γιά-
ροου στὸ ρεβόλβερ ποὺ ἦταν στὴν ἄλλη ἄ-
κρη τοῦ κρεβατιοῦ χάμω. Ἐπειτα ἡ Φλό-
ρα ἔπεσε στὸ πάτωμα, καὶ ἀργὰ ἀργὰ πλη-
σίαζε. Κατάλαβα πὼς δὲν θὰ μὲ ἦταν δυ-
νατὸν νὰ κουνηθῶ ἀπ' τὴν πολυθρόνα μου.
Ἄν ἀργούσα λίγο, θὰ ἔφτανε στὸ ὄπλο,
καὶ θὰ μὲ πυροβολοῦσε. Τὸ ἀποφάσισα λοι-
πόν.

— Σύμφωνοι, εἶπα στὴν Φλόρα.
— Λόγῳ τιμῆς;
— Λόγῳ τιμῆς.

Ἡ Φλόρα δὲν ἔχασε οὔτε λεπτό. Ἀρ-
πάξε τὸ μαχαίρι καὶ ποῦνησε τὰ δεσμά.
Ὁ Μάρκ Γιάροου ἔκανε νὰ μιλῆσῃ, δὲν
τόν ἀκούγα ὁμως πᾶ.

Ἡμουν ἐλεύθερος. Ἦταν ἡμέρα
Τὰ γόνατά μου λυγίζαν, γρήγορα ὁμως
ξεμουδιάσα! Μὲ τὸ ρεβόλβερ στὸ χέρι, δι-
ευθύνθηκα πρὸς τὸ παιδί εἰχοντάς μιά
ματιὰ στὸν Γιάροου. Εἶχα τὴν ἐντύπωση
πὼς δὲν θὰ ζούσε πολὺν καιρὸ, ὁ πειρα-
σμὸς ὁμως ποὺ ἐνοιόμθα νὰ τοῦ τραβήξω με-
ρικὲς σφαῖρες ἦταν πολὺ μεγάλος.

Ἡ Φλόρα τὸ διάβασε αὐτὸ μέσα στὸ
βλέμμα μου. Ἰσως καὶ νὰ τὸ μάντευσε ἀ-
πλῶς. Καθὼς σήκωνα τὸ πόδι μου νὰ
κλωστήσω τὸ βρωμιόμυτρό του, ἐκείνη μὲ
ἐμπόδιζε.

— Ὅχι, Ρέις, μὲ εἶπε. Θὰ μετανοήσῃς
ἀργότερα. Νὰ θυμᾶσαι μόνο τὸν λόγο ποὺ
μοῦ ἔδωκες.

Κοιτάσαμε πολὺ ὥσπου νὰ συνεφέρουμε
τὸ παιδί. Ἐγὼ τὸ κρατοῦσα κάτω ἀπὸ τὸ
ρομπινέ τοῦ νεροχύτη ἐνῶ ἡ Φλόρα τοῦ ἔ-
βριχε τὸ πρόσωπο μὲ ἀφθονο νερό. Δὲν
ἀντάλλασαμε οὔτε λέξη. Τὸ πῶ νόστιμο δὲ
ἦταν ὅτι δὲν τὸ παιδί ἄνοιξε τὰ μάτια
του, ἀπλῶς τὰ χέλια του στὴν Φλόρα.

Καθὼς ἐτοιμαζόμουν νὰ φύγω, ἡ Φλόρα
μοῦ εἶδε τὴν ἐταῖρα τῆς κουζίνας. Σηκώ-
θηκα στὶς μύτες τῶν ποδιῶν καὶ πῆρα τὰ
δύο ρεβόλβερ ποὺ μὲ εἶχαν ἀφαιρέσει.

— Δόσε μου πίσω τὸ δικό μου τώρα, εἶπε
ἐκείνη.

Στοάφηκα ἀπότομα.
— Ὅστε δικό σου εἶναι, Φλώρα; Μὴ
τότε γιατί μὲ τὸ πέταξες. Γιατί μὲ βοήθη-
σες;

Ἐκείνη γέλασε μὲ σιληρότητα:
— Καυμένη Ρέις! Νὰ βοηθῶ ἑσένα?
Θέλησα ἀπλῶς νὰ σώσω ἕνα παιδί.

— Φλώρα, ὥστε ἐπιμένεις νὰ πιστέψω
πὼς τὸ ρεβόλβερ μοῦ τὸ πέταξες ἐσὺ κ' ὅχι
ὁ κατάσκοπος ἀρ. 7;

Ἐκείνη σήκωσε τοὺς ὄμους:

—'Ο κατάσκοπος σου δεν μπήκε απόψε εδώ μέσα.

Πήρε το ρεβόλβερ που της έτεινα και καθώς προχωρούσα προς την πόρτα, χαμογέλασε στο παιδί που έτρεμε σαν το φύλλο μέσα στην αγκαλιά μου. Την στιγμή που θα περνούσα το κατώφλι η Φλόγα ώρμησε προς το μέρος μου, μ' αγκάλιασε και με φίλησε στο στόμα. Ύστερα, ξανάκλεισε την πόρτα πίσω μου.

Τώρα ήταν μόνη μέσα στο σπίτι με τον έτοιμοθάνατο.

Τρία λεπτά αργότερα βρισκόμουν στην γωνιά του δρόμου, έμπαινα με την μικρή μέσα στο αυτοκίνητό μου και έτρεχα κατευθείαν στού 'Αρχηγού.

—'Η Μπέττυ με υποδέχτηκε το μεσημέρι της άλλης ημέρας. Τί όμορφη ηλικία ή παιδική! Τρεις φορές κατά την διάρκεια της επισκέψής μου άναγκάστηκα να την βάλω στο κρεβάτι της γιατί όλο πήγαινε να μου φέρη τα παιχνίδια της για να μου τα δείξη. 'Αν ήταν μεγαλύτερη κατά δέκα χρόνια, θα είχε συντριβή από αυτή την τραγωδία. 'Αν ήταν κατά είκοσι χρόνια μεγαλύτερη θα είχε τρελαθεί. Προς το παρόν, ήταν απλώς ένα παιδί που γελούσε και που ρωτούσε να μάθη ποιος με είχε γρατζουνίσει στον λαιμό...

—'Ο 'Αρχηγός κι' εγώ διαβάσαμε μαζί ό-λες τις έφημερίδες. Φυσικά, δεν μπορούσε να άποσιωπηθί ό τραυματισμός του Μάρκ Γιάρρου. Μόνο που τα φύλλα έγραφαν ότι κάτι αναρχικοί της χώρας τον είχαν άποπειραθή να τον δολοφονήσουν.

—'Είχαν άποπειραθή!... 'Ατυχώς ή λέξη ήταν πολύ όρθή: 'Ο Μάρκ Γιάρρου δεν είχε πεθάνει. Κι' εκείνη την ώρα δυό άπ' τους μεγαλύτερους χειρουργούς του έβγαζαν τις σφαίρες μέσα από το σώμα του.

—Δεν πύνε στον διάβολο! Είπα στον 'Αρχηγό. Δόστε μου την άδεια... και δεν θάμαι τίποτα άν δεν πεταχτώ ως το νοσοκομείο για να τον κόψω τα χέρια προτού του θγάλουν τις σφαίρες!

—'Ο 'Αρχηγός χαμογέλασε, ένφ ή Μπέττυ κατέβαινε τα σκαλοπάτια και ηηδούσε στα γόνατά μου.

—'Ημουν ό ήρωας της.

Κι' ένφ χάιδενα τα μαλλιά του παιδιού, συλλογιζόμουν την Φλόγα. Γιατί να τό είχε κάνει αυτό άγαγε; Μήπως είχε δυό ένστικτα μέσα της: τό Καλό... και τό Κακό; Μήπως ήταν δυό Γυναίκες σ' αυτήν 'Εκείνη που είχα αγαπήσει... κι' ή έγκληματίας;

ΜΙΑ ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΗ

—'Ο Γκρέγκορ Φόρντ άφού άναψε τό πούρο του και ξεπλώθηκε άναπαυτικά στην καλύτερη πολυθρόνα του γραφείου μου, μου δήλωσε:

—'Ο Μάρκ Γιάρρου άναγούρισε. 'Εννοείτε τί σημαίνει αυτό, Ρέις; 'Από αυτή την στιγμή, ό θάνατος θα σας κυνηγά μέσα και νύχτα. Κρίμα που γλύτωσε άπ' τις σφαίρες σας.

—Σήκωσα τους ώμους μου. —Με είχε ήδη καταδικάσει εις θάνατον. Και όμως ζω άκόμη. Πέρασε δυό βδομάδες στο νοσοκομείο, δυό βδομάδες στην έξοχη για να άναρωθή και στο μεταξύ καθέννας από τους μυχάδες αυτούς δημίους δεν μου έγραψε τό παραμικρό άπειλητικό γράμμα.

—Και σκόθοντας μπροστά:

—Κι' ύστερα παριστάνετε και τον ντέντεντιβ! είπα. Έρχονται ένα σωρό ξένοι στον τόπο μας, μισθοδοτούν μακοποιούς και χτυπούνε την κυβέρνηση!

ή Φλόγα

—'Ο Γκρέγκορ κατσούφιασε: —'Ακούστε με, Ρέις, είπα. 'Αν σεις σώσατε τό παιδί του 'Αρχηγού από βέβαιο και φριχτό θάνατο, ό 'Αρχηγός προσπαθεί να σώση έκατομμύρια ύπάρξεων. 'Η παραμικρή στρατιομονία της κυβερνήσεως θα ποκαλέση πόλεμο.

—'Εγώ γέλασα:

—'Αν ό 'Αρχηγός τά ξέρει όλα αυτά, γιατί να μην ξεφορτωθή τους άναρχικούς ήγέτας... άνεπίσημα; 'Αφού τους σκοτώσει, δεν θα τους φοβάται πιά. 'Αφού ό 'Αρχηγός θέλει να άπαντήση με τέχνασμα στο τέχνασμα, γιατί δεν άπαντά με βία στην βία και με θάνατο στον θάνατο;

—Νά τους σκοτώση έτσι όλους;

—'Ολους!...

—'Ο Γκρέγκορ χάιδεψε τό ηγούνι του.

—Και την Φλόγα επίσης ίσως;...

—Δεν έδειξε την παραμικρή ταραχή!

—'Η Φλόγα μου έσωσε την ζωή, είπα.

—'Ετσι πιστεύω τουλάχιστον. Μπορεί, Γκρέγκορ, να μην είναι τόσο κακή όσο την φανταζόμαστε...

—'Ο Γκρέγκορ τινάχτηκε:

—Γι' αυτόν άκριβώς τον λόγο δεν ήθελα να άποταθί σε σας ό 'Αρχηγός, είπα. Δεν μπορείτε να δήτε την Φλόγα με τό μάτι που την βλέπουν οι άλλοι. Την αγαπήσατε κι' ίσως να έξακολουθήτε να την αγαπάτε. Τό καταλαβαίνει εκείνη, κι' άν σας χάρισε την ζωή, τό έκανε μόνο και μόνο για να σας χρησιμοποιήση αργότερα.

—Γκρέγκορ, του άποκρίθηκα ψυχρά, πάντα φέρθηκα τίμια και έν τάξει στους πελάτες μου. Δεν πιστεύω να φαντασθής πως σήμερα άκριβώς που πελάτης μου είναι ό πληθυσμός δολοφόνου του κράτους, θα τον πρόδιδα!

—Δεν με καταλάβατε, φίλε μου. 'Ηθελα να πώ πως πρέπει να είσθε προσεκτικός. 'Η Φλόγα έχει τυλίξει άνθρωπους πολύ πιο τετραπέρατους από σας.

—Και κυττάζοντάς με κατάματα, συνέχισε:

—Γιατί, φαντάζεσθε, πως σας έσωσε την ζωή;

—Χαμογέλασα.

—Ποιος έφερε, ίσως να θυμήθηκε για μιá στιγμή τα περασμένα. Ξέρετε, όταν ένας άνδρας και μιá γυναίκα περάσουν κάμποσο καιρό μαζί... ίσως, πάλι, να μην ήθελε να δη να δολοφονούν μπροστά στα μάτια της ένα παιδί... ίσως, πάλι, να μην ήθελε να δη εκείνος τό ρεβόλβερ και να συμμορφώθηκε μόνο γιατί την άπειλησα ότι θα την σκοτώσω.

—'Ο Γκρέγκορ κούνησε τό κεφάλι του.

—Χμ! είναι τίποτα όλα αυτά! 'Ενα γεγονός μόνο δεν πρέπει να ξεχνούμε: πως είναι παντρεμένη με τον κόμητα Γέντο κι' ό Γέντο είναι τό μυαλό που διευθύνει τά πάντα. Ξέρετε πως άλλους, είχαν και δικαίως, έπονομάσει την Φλόγα: «'Η γυναίκα με τό έγκληματικό μυαλό...». ίσως γι' αυτό να την παντρεύτηκε ό κόμης.

—'Οστε υπάχει κόμης Γέντο; Κι' ή Φλόγα τον παντρεύτηκε στα άλφινά;

—Βέβαια και τον παντρεύτηκε. Τόν παντρεύτηκε από φιλοδοξία, στο Παρίσι. Δεν πρέπει όμως να ξεχνώ την άποστολή μου. Είχα έρθει για να σας πώ πως ό 'Αρχηγός ήθελε να σας μιλήση. 'Ελάτε λοιπόν ά-μέσως, προσέχοντας να μην σας παρακολου-

θούν. Καθώς έφθανε στην πόρτα, ό Γκρέγκορ συμπλήρωσε:

—Θαρθώ πως ό Κατάσκοπος 'Αρ. 7 έχει κάτι να σας πη.

—'Η πόρτα ξανάκλεισε πίσω άπ' τον Γκρέγκορ κι' εγώ έμεινα σκεπτικός. 'Ο Κατάσκοπος 'Αρ. 7! Τί ήταν για μένα; Μιά άπλή φωνή που έβγαινε μέσα από ένα ήλεκτρικό κουτί. 'Ο κατάσκοπος του 'Αρχηγού βρισκόταν στο στρατόπεδο του έχθρου. Κι' ό έχθρος γνώριζε την ύπαρξή του... 'Οχι όμως την ταυτότητά του.

—'Εκανα ένα κίνημα έννευρισμού: ή έξωπορτα του γραφείου είχε άνοίξει και ξανάκλεισε. Κι' όμως δεν μπορούσα να άσχοληθώ τώρα με άλλες ύποθέσεις, άφού έπρεπε να πάω στού 'Αρχηγού. 'Ετοιμαζόμουν λοιπόν να έξαποστείλω τον έπισκεπτή μου όταν έκανα ένα δήμα πίσω, με τό δεξί μου χέρι στην τσέπη του σακακιού μου.

—Μπροστά μου βρισκόταν ό Μάρκ Γιάρρου. Κατάλαβε άμέσως τί σήμαινε ή χειρονομία που είχα κάνει και μου είπα:

—Κ. Ούίλλιαμς, δεν θα τό έκανα ποτέ αυτό άν ήμουν στην θέση σας.

—'Εβγάλα τό χέρι άπ' την τσέπη.

—'Ετσι μπράβο, είπα. Δεν έχετε φαντάζομαι την πρόθεση να με σκοτώσετε! ίσως να σας τρομάξει ό έφαντικός έρχομός μου και να κάνετε ένα κίνημα άμύνης...

—Νά τρομάξω! φώναξα. Ξεχνάτε, κ. Γιάρρου, πως την τελευταία φορά που ίδωθήκαμε, σερόντασαν χιμώ σαν τό σκουλήκι με δυό σφαίρες στο στήθος και ξεχτούσατε έλεος;

—Τα μάτια του Γιάρρου άστράψαν για μιá στιγμή, συγκράτησε όμως τον θυμό του.

—'Αμφιβάλλω άν σας ζήτησα έλεος, είπα. Δεν πρόκειται όμως πιά να συζητήσω μαζί σας αυτό τό σημείο. 'Ωστε δεν ξέρετε τί είναι ό φόβος; Ούτε κι' έμένα, λοιπόν δεν με φοβάστε;

—Τού άποκρίθηκα με έναν μορφασμό περιφρονησεως: —Σας κορόιδεψαν όλοι όσοι σας τό είπαν αυτό. Προσέξτε τό δικό σας παράδειγμα. Φάγατε τις σφαίρες μας και τό σκόασατε... για να τρυπάσετε κάπου σαν τό ποντίκι.

—Κούνησε τό κεφάλι του καταρατικά και κάθισε άναπαυτικά σε μιá πολυθρόνα.

—Τά ποντίκια, είπα, θα είναι ζωα πολύ γενναία, άφού αντιμετωπίζουν έχθρους μεγαλύτερους από τό μπόι των.

—Γιάρρου, τον διένοψα με θυμό, δεν έχω καιρό για χάσιμο. Πήτε μου τί ζητάτε από μένα. 'Αν ήρθατε για να με τρομοκρατήσετε, τί περιμένετε;

—Ξέσπασε σ' ένα νευρικό γέλιο. —Κ. Ούίλλιαμς, είπα, βλάνας δεν είμαι κι' άς έλπίσουμε πως κι' έσεις έπίσης. Διερωτηθήκατε όμως ποτέ γιατί σας άφισα να ζήσετε όλο αυτόν τον μήνα;

—'Εγώ σηκώθηκα, προχώρησα ως την πόρτα του γραφείου μου, έρριξα μιá ματιά έξω και την ξανάκλεισα.

—Τό λιγότερο που έπρεπε να πάθετε, είπα ήταν να σας σκοτώσουν. Οι άνθρωποι μου—κι' είναι σκορπισμένοι παντού, αυτό τό ξέρετε—έξερουν πως μέ... περιποιθήκατε κι' ότι σκοτώσατε τον Φράν. Θυμώσατε; Τόν σκοτώσατε την στιγμή που έτοιμαζόταν να πη τό όνομα του Κατασκόπου 'Αρ. 7. Ίως έξηγετε τό ότι δεν σας σκότωσαν όταν εγώ βασανίζόμουν στο Νοσοκομείο. Δεν έχετε ιδέαν; Λαίπρά. Θα σας έξηγήσω μόνος μου. Τους είχα δώσει οητή έντολή να μην σας πειράξη κανείς. Έξω να έτοιμάσω την μετάβασή σας στον άλλο κόσμο κατά τρόπον θεαματικό. Έξω κάτι για τό όποιο να μιλήση όλος ό κόσμος...

—Καλή ή ιδέα, είπα, κάπως άπερίσκεπτη όμως!

—Συνέχισε χωρίς να προσέξη την διακοπή μου:

—Μ' άλλα λόγια, θέλω ό θάνατός σας να μην είναι απλώς μιá άτομική εύχαρίστηση για μένα. Πρέπει να σκεπτό πως με τον θάνατό σας θα παραδειγματίσω εκείνους που έρχονται άντιμέτωποι με μένα.

—'Εξοχα τού είπα. Πίστευα όμως πως ή συννηθισμένη σας, μέθοδος ήταν να κλέβετε γυναίκες και παιδιά και να τά βασανίζετε για να εκδιάζετε τους συγγενείς των να σας άποκαλύθουν κυβερνητικά μυστικά.

—'Ισως να μην έχετε άδικο, παραδέχτηκε γελώντας, δεν μπορώ όμως και να τό άναγνωρίσω έπίσημως.

—Κύριε Γιάρρου, τού είπα με άπότομο ύφος, μπορείτε, άν θέλετε, να βασανίζετε τους ανθρώπους και να δοξάζεσθε μ' αυτό. Μόνο να ξέρετε πως όταν συζητούν για τον σκοτόμό μου δεν συνηθίζω ν' άκούω με άπάθεια. Σας άκουσα με την μεγαλύτερη ύπομονη και άνεκτικότητα. Τώρα, θα λογαριαστούμε!

—Σηκώθηκα νοιώθοντας τον θυμό να με κυριεύη: —'Ακουσε παληκοτρινοτόμαρο! τού είπα. Κανείς, ούτε κι' εγώ άνόμα, δεν νά σκοτώση έναν άνθρωπο. Θα σου κάνω όμως μιá φιλική προειδοποίηση: 'Όταν διοργανώσης τον θεαματικό θάνατό μου κανόνισέ τα για να μην έπιτύχη όσο οι τρεις τέσσερις τελευταίες σου άπόπειρες. Είμαι ύπομονητικός και θα κάνω λίγη ύπομονη άκόμη. 'Αν όμως άποτύχη και πάλι... άλλοιμόνό σου! Και σε βεβαίω πως ό δικός σου ό θάνατος θα είναι θεαματικός... με τό παραπάνω μάλιστα! Τώρα... πήγαινε στο διάβολο!

—Και καθώς έβλεπα τον Μάρκ Γιάρρου να με κυττάξη με ειρωνικό χαμόγελο, τον άρπαξα από τον γιακά και με μιá μεγαλοπρεπή κλωτσιά στο μαλακό τον πέταξα έξω άπ' την πόρτα.

—'Ο Τζέρου, ό ύπηρέτης μου, παρακολούθησε άπ' τό χόλλ κατάπληκτος την σηκνή:

—Δεν είναι ό Μάρκ Γιάρρου, ό τρομοκράτης; ρώτησε. —Αυτός είναι, Τζέρου, άποκρίθηκα. Και σκόασα και οι δυό στα γέλια. Δεν διασκεδάσαμε, όμως για πολλή ώρα. Πλάξ στην έπιγραφή «Ρέις Ούίλλιαμς, ντέντεκτιβ», που ήταν επάνω στην πόρτα μου, ήταν μπηγμένο, στο κούφωμα πίσω άπ' τό κεφάλι μου, ένα μαχαίρι!

—'Ο Τζέρου ώρμησε στην πόρτα: —Παλησοκύλλο! Κιτρινομούρη!... Μά τον τράβηξα πίσω. 'Η βαρεία έξωπορτα είχε ξανάκλεισει, άφού άκούσαμε διαστρικά δήματα.

—Χαμογέλασα. —Δυό πράγματα άνεκάλυφα, είπα, πως θυμώνει και δεν μπορεί να διατηρήση την ψυχραιμία του... —Κι' ότι είναι πολύ καπάτσος στο ριζιμο τού μαχαίριού! πρόσθεσε ό Τζέρου.

—Καπάτσος ναί. 'Οχι όμως και πολύ. 'Απόδειξτε ότι δεν με πέτυχε. Διερωτώμαι άν θέλησε στ' άλήθεια να με σκοτώση!... Ξεκάρφωσα τό μαχαίρι άπ' τό κούφωμα. Είχε σκαλιστή λαβή. Τίποτα όμως τό ιδιαίτερο πάνω στο λεπίδι. Προσέχοντας όμως καλύτερα, είδα πως κάτι ήταν χαραγμένο πάνω στο λεπίδι του. 'Ερριξα μιá ματιά και τόδειξα στον Τζέρου:

—Είμαι ένα δώρο που θέλησαν να μου κάνουν, είπα. 'Ασφαλώς όμως με κάπως άπότομο και έντυπωσιακό τρόπο.

—Και καθώς ό Τζέρου με κίτταξε χωρίς να καταλαβαίνη, τού έδειξα τα νεύματα

που ήταν χαραγμένα πάνω στο λεπίδι: «Για τον Ρέις Ούίλλιαμς. Τ ή ν έρχομένη Πέμπτη».

ΝΕΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΜΕ ΤΟΝ ΑΡΧΗΓΟ

—'Ο 'Αρχηγός στεκόταν όρθιος πίσω άπ' τό μεγάλο γραφείο.

—Δεν θα μπορούσω ποτέ να σας έκφράσω την εύγνωμοσύνη μου που σώσατε την Μπέττυ. 'Οχι, Ρέις, μην διαμαρτύρεσθε, γιατί τώρα καταλαβαίνω ακόμα καλύτερα τι κάνατε για μένα. Έρχομαι άπ' τό νεκροτομείο όπου είδα τό πτώμα ένός παιδιού που τό δολοφόνησαν άφου τό βασάνισαν. 'Ο πατέρας ήταν ένας φτωχός υπάλληλος, που δεν ήξερε σχεδόν τίποτα από τά μυστικά του κράτους και έπαίργε ένα πολύ μικρό μισθό. Σκότωσαν τό παιδί για να

τρομοκρατηθούν απλώς οι άλλοι. —Και τί λέει ό δυστυχισμένος ό πατέρας; —'Ο 'Αρχηγός έσκυψε τό κεφάλι! —Ποτέ δεν θα τό μάθουμε. Άποκτόνησε πριν από πέντε λεπτά, όπως μου τηλεφώνησαν.

—'Ενα όνομα εκαιρε τα χέλι μου: —'Ο Μάρκ Γιάρρου; —'Ασφαλέστατα. —'Αρχηγέ, είπα, ώσποτε ή Κυβέρνηση θα ανέχεται αυτά: —'Υπομονη Ούίλλιαμς. Σας καλέσαμε για τί ξέρομε πως είσθε άτρόμητος. Σας θέλομε μόνο για τό θάρρος σας. 'Οχι για να κρίνετε τά διεθνή ζήτηματα. Μερικά ξένα κράτη δεν κυττάζουν με καλό μάτι τις 'Ηνωμένες Πολιτείες. Στην 'Ιαπωνία, ό κόμης Γέντο έχει μεγάλη έπιρροή. Κι' ό Μάρκ Γιάρρου τό ίδιο. Δύσκολο θα ήταν να άποδειχθί ή άλήθεια. Είναι ζήτημα άν τά ύπόλοιπα κράτη θα πιστέψουν στις φρικαλεότητες που έχουν διαπραχθί. 'Αν ό λαός μας όμως γνώριζε τί συμβαίνει, δεν θα διαταζε ούτε στιγμή: θα άπατούσε πόλεμο!

—Προχώρησε προς τό τζάκι. —Καταλαβαίνετε βέβαια, συνέχισε, πως μας είναι άδύνατο να άποκαλύθουμε όλη την όργάνωση χωρίς να κατονομάσουμε τό κράτος που κρύβεται πίσω της. Φαντάζεστε βέβαια και τις συνέπειες. —Κρίνετε σαν ιδιώτης. Μήπως νομίζετε ότι μπορούμε να ριξουμε τό κράτος σε μιá περιπέτεια;

—'Οχι βέβαια! Πάντως αυτό τό πρόβλημα σας άφορά. ίσως να σκεφθήτε μάλιστα, ύστερα από όσα σας είπα, πως δεν είμαι καλός 'Αμερικανός πατριώτης. Μπορεί να είναι αυτό άλήθεια. Θα φερτώ λοιπόν σαν τους 'Αραβες.

—Με κίτταξε χωρίς να καταλαβαίνη. —Ναί, είπα, σαν έναν 'Αραβα που διπλώνει τό τσαντήρι του. —Θα μας έγκαταλείψετε! —'Ακριβώς. Δεν έχω την πρόθεση να προκαλέσω έννοχλήσεις στην Κυβέρνηση...οστε σε σας.

—Δηλαδή τί έννοείτε; —'Οτι την πρώτη φορά που θα συναντήσω στον δρόμο τον Μάρκ Γιάρρου, θα κανονίσω μιá για πάντα τους λογαριασμούς μου μαζί του. —Θα τον σκοτώσετε; —Σαν παλησοκύλλο! Και φρονώ πως τού Μάρκ Γιάρρου δεν τού ταιριάζει καν αυτό τό όνομα!

—'Ο 'Αρχηγός άκούμπησε τό χέρι στον ώμο μου. —'Ισως, είπα, αυτό να ήταν μιá λύση. —'Εγώ χαμογέλασα, ένφ ό 'Αρχηγός πρόσθεσε:

—Σκεφθήτε πως διατρέχετε κίνδυνο εκρήξεως πολέμου Ούίλλιαμς. Και πόλεμο πολύ πιο φριχτού από όσους έχομε γνωρίσει ως τώρα. Προχώρησε προς τό παράθυρο και παρέκαλοήθησε την κίνηση της Πέμπτης Λεωφόρου. Ύστερα συνέχισε:

—Είναι κάτι φοβερό Ρέις Ούίλλιαμς, να ζητήη άπό ένα άνθρωπο να σκοτώση έναν άλλο άνθρωπο. Κι' όμως είναι ή άλήθεια. 'Η ζωή όλων αυτών κρέμεται στα χέρια μας. —Εσπίτε τις γροθίες του: —Κι' όμως δεν έχω τό δικαίωμα να σας τό ζητήσω αυτό. Θα τό έκανα μόνος μου. Γέλασα με την καρδιά μου. —Και τί μ' αυτό;

—'Ενα κάτι φοβερό Ρέις Ούίλλιαμς, να ζητήη άπό ένα άνθρωπο να σκοτώση έναν άλλο άνθρωπο. Κι' όμως είναι ή άλήθεια. 'Η ζωή όλων αυτών κρέμεται στα χέρια μας. —Εσπίτε τις γροθίες του: —Κι' όμως δεν έχω τό δικαίωμα να σας τό ζητήσω αυτό. Θα τό έκανα μόνος μου. Γέλασα με την καρδιά μου. —Και τί μ' αυτό;

—'Ενα κάτι φοβερό Ρέις Ούίλλιαμς, να ζητήη άπό ένα άνθρωπο να σκοτώση έναν άλλο άνθρωπο. Κι' όμως είναι ή άλήθεια. 'Η ζωή όλων αυτών κρέμεται στα χέρια μας. —Εσπίτε τις γροθίες του: —Κι' όμως δεν έχω τό δικαίωμα να σας τό ζητήσω αυτό. Θα τό έκανα μόνος μου. Γέλασα με την καρδιά μου. —Και τί μ' αυτό;

—'Ενα κάτι φοβερό Ρέις Ούίλλιαμς, να ζητήη άπό ένα άνθρωπο να σκοτώση έναν άλλο άνθρωπο. Κι' όμως είναι ή άλήθεια. 'Η ζωή όλων αυτών κρέμεται στα χέρια μας. —Εσπίτε τις γροθίες του: —Κι' όμως δεν έχω τό δικαίωμα να σας τό ζητήσω αυτό. Θα τό έκανα μόνος μου. Γέλασα με την καρδιά μου. —Και τί μ' αυτό;

—'Ενα κάτι φοβερό Ρέις Ούίλλιαμς, να ζητήη άπό ένα άνθρωπο να σκοτώση έναν άλλο άνθρωπο. Κι' όμως είναι ή άλήθεια. 'Η ζωή όλων αυτών κρέμεται στα χέρια μας. —Εσπίτε τις γροθίες του: —Κι' όμως δεν έχω τό δικαίωμα να σας τό ζητήσω αυτό. Θα τό έκανα μόνος μου. Γέλασα με την καρδιά μου. —Και τί μ' αυτό;

—'Ενα κάτι φοβερό Ρέις Ούίλλιαμς, να ζητήη άπό ένα άνθρωπο να σκοτώση έναν άλλο άνθρωπο. Κι' όμως είναι ή άλήθεια. 'Η ζωή όλων αυτών κρέμεται στα χέρια μας. —Εσπίτε τις γροθίες του: —Κι' όμως δεν έχω τό δικαίωμα να σας τό ζητήσω αυτό. Θα τό έκανα μόνος μου. Γέλασα με την καρδιά μου. —Και τί μ' αυτό;

('Η συνέχεια εις τό προσεχές)

«Σ' αγαπῶ... σέ λατρεύω...»

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΝΕΝΕΛΛΑΣ ΡΟΣΣΙ

Στις ἔξη τὸ ἀπόγευμα, ἡ Τζούλια κρεββατώθηκε με δυνάτῳ πυρετό. «Ἰνφλουέντζα», ψιθύρισε ἡ μητέρα της, ἡ χήρα Ἀμέλια Ρέντι, καὶ κατέβηκε νὰ φωνάξῃ τὸν γιατρό. Ὄταν ἐπέστρεψε στὸ σπίτι, εἶδε τὸ μπουκαλί με τὸ γάλα κοντὰ στὴν πόρτα. Τὸ πήρε καὶ με ἐκπληξή της εἶδε ὅτι ὑπῆρχε ἀπὸ κάτω ἓνα διπλωμένο χαρτάκι. Ἡ περιέργεια τὴν κυρίεψε ἀμέσως καὶ ἀνοίξε τὸ χαρτάκι. Νὰ τί ἔγραφε: «Ἡ ἀγάπη μου εἶναι εἰλικρινὴς καὶ ὀλογορῆ. Ἡ καρδιά μου χτυπᾷ μόνο γιὰ σένα. Σ' αγαπῶ... σέ λατρεύω!...»

Ἡ Ἀμέλια ἦταν τριανταοχτῶ χρονῶν, ὁμορφη, ψηλὴ με ζωηρὸ βλέμμα καὶ οἱ ρυτίδες δὲν εἶχαν ἀκόμα σκάσει τὴν λεία ἐπιδερμίδα της. Σὲ ἡλικία εἰκοσι χρονῶν εἶχε χηρέψει ὑστερ' ἀπὸ ἓνα αὐτοκινητικὸ δυστύχημα καὶ ἔμεινε μόνη με τὴν κόρη της Τζούλια, ζώντας με τὴν μικρὴ σύνταξη τοῦ συζύγου της.

Δεκαοχτῶ χρόνια εἶχε ζήσει μιὰ ζωὴ μονότονη, χωρὶς ὄνειρα καὶ πάθος. Καὶ τώρα, εἶχε ἓνα μπλιετάκι ποὺ ἔκανε νὰ χτυπήσῃ δυνατὰ ἡ καρδιά της: «...Σ' αγαπῶ... σέ λατρεύω...» Ποιὸς νὰ ἦταν ὁ τολμηρὸς ἔρωτευμένος; Ἀσφαλῶς κανεὶς ἀπὸ ἐκεῖνους ποὺ τὴν ἐβλεπαν κάθε μέρα, ποὺ τῆς μιλοῦσαν... Δεκαοχτῶ χρόνια εἶχε νὰ νοιώσῃ τὴν ἀγάπη.

Ξανάβλεπε τώρα ὅλη τὴν ζωὴ της ἕστερα ἀπὸ τὸν θάνατο τοῦ συζύγου της. Εἶχε κατορθώσει νὰ ἐξοικονομήσῃ, σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, ὀχτῶ χιλιάδες λιρέτες, ἀφοῦ στερήθηκε πολλὰ πράγματα. Τὰ ἤθελε γιὰ τὰ γηραιά της. Τώρα ὁ μῶρος ἡ μοῖρα ἔφερε ἀλλοιῶς τὰ πράγματα: «Σ' αγαπῶ... σέ λατρεύω...» ἔλεγε τὸ μπλιετάκι. Με τὶς οικονομίες της θὰ τυνόταν κομψά, με μεταξωτὲς κάλτσες, με καμιά γούνα. Θὰ τὴν ἐβλεπε ἔτσι ἡ κείνος. Ποιὸς νὰ ἦταν ὁ μῶρος. Στὴν πολυκατοικία ἔμειναν δυὸ γιαιτροί, ἓνας δικηγόρος καὶ τρεῖς λογιστὰ. Δυὸ ἔμποροι, ἓνας δημοσιογράφος καὶ ἓνας βιομηχανός. Ποιὸς νὰ ἦταν ἄραγε;

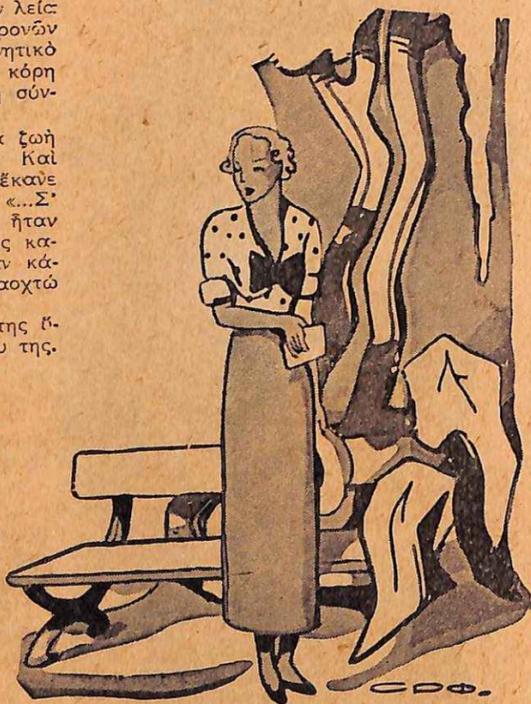
□ □

Ἐπειὸς ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες ἡ μεταμόρφωση ἦταν πλήρης. Ὁ γιατρός τὴν εἶχε καθουχάσει γιὰ τὴν ἀρρώστεια τῆς κόρης της. Συνθησιμένη μορφή Ἰνφλουέντζας. Ὑπερτιμῶς καὶ σὲ λίγες μέρες θὰ γινόταν καλά. Καθουχασμένη ἀπὸ αὐτῆς τῆς πλευρᾶς, ἡ Ἀμέλια φρόντισε γιὰ τὸν ἑαυτὸ της. Ἡ ράφτρα τῆς ἔρραψε ἓνα φόρεμα ποὺ τὴν ἔδειχνε δέκα χρόνια πὺ νῆα. Ὁ κομμωτῆς τὴν ὀντούλαρε, ὁ γουναρᾶς τῆς ἔκανε μιὰ ὠραία γούνα γιὰ χιλίες λιρέτες. Τὴν τετάρτη μέρα, ὑστερα ἀπὸ τὸ πρῶτο μπλιετάκι καὶ πάντα κάτω ἀπ' τὸ μπουκαλί τοῦ γάλακτος, βρῆκε ἄλλο. Τὸ ἀνοίξε με δυνάτῳ χτυποκάρδι καὶ διάβασε: «Νοιώθω πὺ εἶσαι ἡ γυναίκα τοῦ πεπρωμένου μου, τὸ ἄστρο μου... Σ' αγαπῶ... σέ λατρεύω...»

Τὸ δεύτερο μπλιετάκι τὴν ἄφησε σάν ἀπολιθωμένη. Ἐνοιώθε μιὰ μεγάλη γλύκα στὴν καρδιά. Ἐβλεπε τὸν ἑαυτὸ της καὶ πάλι παντρεμένο μ' ἓναν ἄνδρα ποὺ

θὰ τὴν προστάτευε, ποὺ θὰ τὴν ἀνακούφιζε στὶς δύσκολες στιγμές. Ἡ Τζούλια τῆς θὰ εἶχε ἓναν καινούργιο πατέρα.

Κι' ὅταν ἔβγαине ἀπ' τὸ σπίτι της περπατοῦσε φαινομενικῶς ἡρεμα, σχεδὸν χωρὶς νὰ κυττάξῃ κανέναν. Ἡ καρδιά της χτυποῦσε δυνατὰ: «Ἐνῶ κατεβαίνω τὶς σκάλες, σκεπτόταν, ἐνῶ σταματῶ γιὰ ν' ἀγοράσω μιὰ ἐφημερίδα, ἐνῶ πηγαίνω νὰ ψωνίσω κάτι, ἔ κείνος ἴσως νὰ με κυττάξῃ, ἴσως νὰ με θαυμάξῃ, ἴσως νὰ με ἐπιτηρῇ. Ποιὸς νὰ εἶναι; Θὰ λάβω ἄραγε κι' ἄλλο του μπλιετάκι; Θὰ ἀποφασισθῇ νὰ μοῦ πῆ ποιὸς εἶναι; Νὰ μοῦ ὀρίσῃ ἓνα ραντεβού; Ποιὸς ξέρει;»

«Γιατί ν' ἀργῆ ἔτσι;», σκέφτηκε ἡ Ἀμέλια.

Καμμιά δεκαριά μέρες ἔζησε ἔτσι, με τὴν ἀγωνία στὴν καρδιά κάθε ἀπόγευμα ποὺ ἔπαιρνε τὸ γάλα ἀπ' τὴν πόρτα. Πολλὲς μέρες δὲν πήρε μπλιετάκι. Τέλος, ἔλαβε ἓνα ποὺ εἶχε αὐτὴ τὴν ὠραιότατη φράση: «Εἶσαι γιὰ μένα ὁ ἔρωτας ποὺ ἵκανε τὸν ἥλιο καὶ τὰ ἄλλα ἀστερία νὰ ἀκτινοβολοῦν... Σ' αγαπῶ... σέ λατρεύω...»

□ □

Καὶ τέλος, μιὰ μέρα ὁ μυστηριώδης ἔρωτευμένος τὸ πήρε ἀπόφαση. Τὸ μπλιετάκι του ἔλεγε ἀκριβῶς τὰ ἔξη: «Ἀπόψε στὶς ἑννιά, θὰ σὲ περιμένω στὸ βάλκο τοῦ δρόμου ποὺ ὀδηγεῖ στὰ πάρκα, στὸ τελευταῖο παγκάκι δεξιὰ. Ἡ καρδιά μου χτυπᾷ μόνο γιὰ σένα. Σ' αγαπῶ... σέ λατρεύω...»

Ἐφαγε βιαστικὰ. Στὶς ὀχτῶ, ἀφοῦ ντύ-

θηκε με ἐπιμέλεια, βγῆκε ἀπ' τὸ σπίτι. Ἡ Τζούλια, ποὺ διάβαζε ἓνα περιοδικὸ στὸ κρεβάτι, τὴν ρώτησε: «Βγαίνεις, μαμά; Ποῦ πᾶς;» Προτοῦ τῆς ἀπάντησῃ, ἡ Ἀμέλια δίστασε λίγο. Θὰ ἤθελε νὰ τῆς ξεφώνιζε τὴν ἀλήθεια, ἀντιθέτως ὁ μῶρος ἀρκέσθηκε νὰ ψιθυρίσῃ μιὰ πρόχειρη δικαιολογία: «Πᾶω σὲ μιὰ φίλη μου γιὰ κάποια δουλειὰ. Δὲν θ' ἀργήσω. Μὴν κοιμηθῆς, ἀλλὰ περιμένε με.»

Ἐφθασε πολὺ νωρὶς ὁμῶς στὸ παγκάκι. Ἦταν ὀχτώμισι ἡ ὥρα. Γύρω της ἔβλεπε ὅλο ζευγάρια νὰ περπατοῦν. Τὰ δέντρα εἶχαν ἀπογυμνωθῆ ἀπ' τὸν φθινοπώρινὸ ἄνεμο.

Πόσο ἀγὰ κυλοῦσαν τὰ λεπτὰ. Ὁλόκληρο αἰῶνες... Ἐννιά παρὰ εἴκοσι πέντε... παρὰ εἴκοσι... παρὰ τέταρτο...

Ἐννιά... ἑννιά καὶ πέντε... ἑννιά καὶ τέταρτο... Ἐννιά καὶ εἴκοσι...

Γιατί ν' ἀργῆ ἔτσι; Ἐμφανικὰ, μέσα ἀπ' τὸ κοσμεδὶ πρὸβλεπόμενῳ σ' αὐτὴν. Ἡ Ἀμέλια πετάχτηκε ἔπάνω.

Σὲ λίγο πίσω της μιὰ φωνὴ τῆς ψιθύριζε:

—Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία μου, ἄν...

Ἡ φωνὴ εἶναι παιδιᾶστικη. Πραγματικὰ, εἶναι ἓνας νεαρὸς δεκάξῃ ὡς δεκαοχτῶ χρονῶν ποὺ τὴν κυττάζει με δειλία, με σκυμμένο κεφάλι, με τὸ καπέλλο στὸ χέρι...

Σὲ λίγο παίρνει θάρρος καὶ τῆς λέγει:

—Κυρία... με συγχωρεῖτε, ἀλλὰ πρέπει νὰ σᾶς πᾶ... Ἀγαπῶ τὴν κόρη σας! Εἶμαι νέος, αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια, εἶμαι ἀκόμα φοιτητῆς. Δὲν ἔχει ὁμῶς σημασία. Ἐγὼ σιδερένια θέληση. Θὰ κατορθώσω νὰ κάνω κάτι στὴν ζωὴ μου. Ἀγαπῶ πολὺ τὴν Τζούλια. Εἶμαι ὁμῶς πολὺ δειλὸς καὶ ποτὲ δὲν εἶχα τὸ θάρρος νὰ τὴν πλησιάσω. Εἶδα πὺς ἡ κόρη σας κάθε ἀπόγευμα, στὶς ἔξη, ἔπαιρνε τὸ μπουκαλί με τὸ γάλα καὶ τότε σκέφθηκα νὰ βάλω ἐκεῖ ἓνα μπλιετάκι γιὰ τὴν Τζούλια. Ἀσφαλῶς ἡ Τζούλια θὰ σᾶς τὰ διηγῆθῃκε ὅλα; Μὲ συγχωρεῖτε. Τὴν ἀγαπῶ ὁμῶς τόσο πολὺ, εἶμαι τρελλὰ ἔρωτευμένος με τὴν Τζούλια, κυρία, κι' ἄν ἐσεῖς...»

Μιλοῦσε, μιλοῦσε ὁ νεαρὸς χωρὶς σταματημὸ. Καὶ κάθε λέξη του ἦταν κι' ἓνα χτύπημα σφυριοῦ μέσα σ' αὐτὰ τῆς Ἀμελίας. Κι' ἐνῶ μιλοῦσε—τι εἰρωνεῖα τῆς τύχης!—μπροστὰ στὰ μάτια της χόρευαν οἱ ὠραῖες ἔρωτικὲς φράσεις ποὺ εἶχε γράψῃ ὁ νεαρός. Καὶ τὸ ρεφραῖν: «Σ' αγαπῶ... σέ λατρεύω... σ' αγαπῶ... σέ λατρεύω... σ' αγαπῶ... σέ λατρεύω...»

Τέλος, ἐκεῖνη κατῳρθῶσε νὰ τοῦ ψιθυρίσῃ μιὰ φράση, ψυχρὰ:

—Καληνύχτα, τοῦ εἶπε, φορώντας τὰ γάντια της. Εἶσαι ἀκόμη πολὺ νέος, παιδί μου. Κίτταξε τὰ μαθήματα σου. Ἀργότερα, τὰ ξαναλέμε... Καληνύχτα.

Κάτω ἀπ' τὰ βιαστικὰ βήματά της ἔτριξαν τὰ ἔξτρα φύλλα. Κι' ἐνῶ ἀπομακρυνόταν, ἔξανακοιμήθησαν νὰ χορεύουν μπρὸς τὴν μῆτρα της τὰ ὁμορφα ἔρωτὰ μπρὸς στὰ δακρυσμένα μάτια της τὰ ὁμορφα ἐρωτόλογα με τὸ σφραῖνι... σέ λατρεύω... σ' αγαπῶ... σέ λατρεύω...»

ΝΕΝΕΛΛΑ ΡΟΣΣΙ

Κοροΐδο οὐρανοκατέβατο!

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ ΤΟΥ ΜΑΞΙΜ

Υνορίζετε βέβαια τὸ εἶδος αὐτῶν παρασίτων ποὺ μοναδικὴ τους δουλειὰ εἶναι νὰ καλλιεργοῦν σχέσεις ὅσο τὸ δυνατόν πὺ ἐπιφελεῖς, ἀναζητώντας τὸ ἐπιούσιο... κοροΐδο. «Ἐπιούσιο κοροΐδο» δὲ σημαίνει τὸ κοροΐδο ποὺ θὰ καλέσῃ μιὰ, δυὸ ἢ περισσότερες φορές σὲ γεῦμα τόν... παράσιτον!

Τέτοιος ἦταν κι' ὁ Μπουμποῦλ. Ἀπὸ ἀμνημονεύτων χρόνων, εἴς ὃ δὲν ἔκανε παρὰ

...Καθὼς στεκότανε ἔξω ἀπὸ ἓνα ἐστιατόριο...

νὰ ἐπινοῆ τρόπους γιὰ νὰ ζῆ εἰς βάρος... τοῦ κοροΐδου!

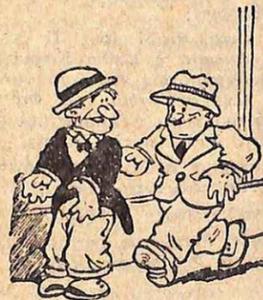
Σιγά-σιγά ὁμῶς ὁ Μπουμποῦλ εἶχεν ἔξαντλήσει ὅλο τὸ ἀπόθεμα τῶν γνωσιμῶν καὶ θυμάτων του. Τὴν ὥρα τοῦ γεύματος, ὅλες οἱ πόρτες κλειδαμπαρώνονταν μὲ πλῆσιζε ὁ δυστυχῆς γιὰ νὰ φῆ τζάμπα.

Καὶ καθὼς εἶχε ἀκριβῆνει κι' ἡ ζωὴ, ὁ Μπουμποῦλ περνοῦσε μέρες πολὺ ἀσχημες. Ἐνῶ στὴν ἐποχὴ τῆς ἀτήνειας δὲν πληθρονοποτέ, τώρα ἔβαζε στεναίνοντας ὅλη τὴν ὥρα τὸ νῆρι στὴν τσέπη!

Ἐκεῖνη τὴν μέρα, καθὼς στεκόταν ὁ Μπουμποῦλ ἔξω ἀπὸ ἓνα ἐστιατόριο καὶ συλλογιζόταν πὺς ἂν τοῦ στοιχίσει τὸ γεῦμα του, εἶδε ἓναν ἄγνωστο νὰ σταματᾷ ἐκπληκτικῶς μπροστὰ του.

—Μπα ποὺ νὰ πάρῃ ὁ ὀργή! φώναξε ὁ ἄγνωστος. Καλέ, δὲν κάνω λάθος; Εἶναι ὁ Κεττινί;

Ὁ Μπουμποῦλ σκέφτηκε γιὰ μιὰ στιγμή

—Ὁχι-δά! Δὲν με ἀναγνωρίζεις;

νὰ πῆ πὺς δὲν ἦταν ὁ Καζιμίρ, ἀλλὰ ὁ Μπουμποῦλ Λαριντόν, ἀλλὰ σάν ἄστραπὴ μιὰ ἰδέα πέρασε ἀπ' τὸ μυαλό του καὶ ἔμεινε στηλωμένος ἀντίκρυ στὸν ἄγνωστο.

Ἐκεῖνος συνέχισε: —Ὁχι-δά! Δὲν με ἀναγνωρίζεις; Εἶμαι ὁ Παρμεζάν... Γιὰ θυμῆσου: ὁ παλιός σου φίλος Παρμεζάν τῆς ὁδοῦ Πρὸς... —Τῆς ὁδοῦ Πρὸς;... Γιὰ στάσου!

Ὁ Μπουμποῦλ ἔκανε πὺς συλλογιζόταν. Παρμεζάν;... Τῆς ὁδοῦ Πρὸς;... Οὔτε εἶχε ἀκουστὰ ἓνα τέτοιο ὄνομα! Ἄλλωστε, ποὺ νὰ τῶχη ἀκουστὸ ποὺ ὁ ἄγνωστος τὸν ἐπαίρνε γιὰ κάποιο ἄλλο;

Ὁ Παρμεζάν, ποὺ ἦταν λαλίστατος, ἀνυπομονοῦσε κίλας:

—Βέβαια, παλιόφιλε, θὰ με βροῖσῃς ἀλαγμένο!... Δώδεκα χρόνια πὺς νὰ μὴν ἀλλάξουν ἓναν ἄνθρωπο!... Ἄλλωστε, ἄν θυμῆσαι, τὴν τελευταία φορὰ ποὺ ἰδωθήκαμε, εἶχαμε ἀκόμα γένεια. Λεῖψαν ἀπ' τὰ χαρακτηρισμὰ... Ὑστερα, μᾶς παρέσυρε ἡ μὸδα! Θυσιᾶσαμε κι' οἱ δυὸ τὰ γένεια μας! Εἶσαι ὁμῶς φυσιογνωμία γνωστῆ. Κι' ἀνάμεσα σὲ χίλιους ἀκόμα, θὰ σὲ ἀναγνωρίζω με τὸ πρῶτο! Ὄστε ἔδῳ τρῶς;

—Χι!... Δηλαδή...

—Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω πὺς ἄνθρωπος καθὼς πρέπει σάν κι' ἐσένα τρῶσει σὲ ἓνα τέτοιο κέντρο; Ὄστε ἔπαφες νὰ εἶσαι καλοφαγάς.

—Δὲν ἔπαφα! Τὰ μέσα μου ὁμῶς δὲν μοῦ ἐπιτρέπουν πιά!

—Θὰ φωνάξω τὴν αστυνομία!

—Ἐλα μαζί μου νὰ πάμε σ' ἓνα μέρος ὅπου μαγειρεῖσουν πρώτης τάξεως. Καὶ με δούτερο φρέσκο ὀχι παῖζε-γέλασε! Μ' ἀρέσει ἐμένα νὰ καλοτρῶω! Πάμε;

—Μά... —Βλάκα! Ἀφοῦ ἐγὼ πληρώνω! Δὲν πιστεύω νὰ μοῦ κάνῃς τὴν προσβολὴ νὰ ἀρνηθῆς;

—Ὁ! Ὁχι! Αὐτὴ ἡ κραυγὴ βγῆκε τόσο γογγυρα ἀπ' τὰ χεῖλη τοῦ μακάριο Μπουμποῦλ, ποὺ ὁ Παρμεζάν γέλασε με τὴν καρδιά του:

—Δὲν ἄλλαξες καθόλου! εἶπε. Σὲ μικρὴ ἀπόσταση, ἀπ' ἐκεῖ ἦταν μιὰ πλοῖσα ἀλασιανῆ ταβέρνα ποὺ τοῦχον τὰ σάλια ἐκεῖνου ποὺ ἀπλῶς τὴν συλλογιζόταν.

Οἱ δυὸ αἰλοὶ μπῆκαν καὶ κάθησαν. Ὁ Μπουμποῦλ ἔνοιωθε κάποια ἀνησυχία.

«Εἶναι γαῖδουριά αὐτὸ ποὺ κάνω», σκεπτόταν.

Οἱ τύψεις του ὁμῶς ἀποστομώθηκαν μπροστὰ στὸ ὀρετικὸ μενοῦ. Φοβόταν μόνο τὴν τὴν κἀνὴ ὁ ἄλλος ἐρωτήσιος ποὺ θὰ πρόδιδαν τὴν ἀπάτη καὶ τὴν πλαστοποροποιεῖα.

Λαλίστατος ὁμῶς, ὁ Παρμεζάν δὲν ἄφηγε

τὸν ἀντικρυνὸ του νὰ ἀνοίξῃ τὸ στόμα του παρὰ μονάχα γιὰ νὰ μασήσει.

Ὁ Μπουμποῦλ δὲν εἶχε κανένα παράπονο. Πρῶτα ἀπ' ὅλα γιὰτὶ ἔτσι ἀπέφευγε νὰ πῆ καμμιά κουταμάρα καὶ δεῦτερον γιὰτὶ δὲν ἔπαυε οὔτε στιγμὴ νὰ μπουκῶνεται.

—Γκαρσόν! φώναξε ξαφνικὰ ὁ Παρμεζάν. Φέρε μας μιὰ καλὴ μπουκάλια Σωτέρν... Σάμπως καθεμεῖρα συναντιόμαστε με τὸν φίλο μου Καζιμίρ;

—Βέβαια... βέβαια... ψιθύρισε μπουκωμένος ὁ ψευτο-Καζιμίρ.

Τὸ γεῦμα ἔπληξε λοκουῖλλειο.

Στὰ ἐπιδόρπια, ἐκεῖ ποὺ κἀνίξε μεγαλοπρεπῶς τὸ πούρο του, ὁ Παρμεζάν σοβάγεψε μονοῦθια:

—Ἀλήθεια, εἶπε, δὲν μιλάμε λίγο καὶ γιὰ ὑποθέσεις!

Ὁ Μπουμποῦλ λίγο ἔλειψε νὰ πνιγῇ γιὰτὶ ἐκεῖνη τὴν στιγμὴ κατέβαζε τὸ κοαντρό του. Ἡ λέξη «ὑποθέσεις» χτυποῦσε τόσο ἀσχημα...

—Δὲν μιλάμε... ἄλλοτε; πρότεινε. —Ἀκουσε: φάγαμε κι' ἤπιαμε σὲ κάλεσα γιὰτὶ καιρὸ εἶχαμε νὰ ἰδωθῶμε... Ὅλα αὐτὰ καλά καὶ ἄγια... Σοῦκινα τὸ τραπέζι... ἀλλὰ κι' ἐσὺ πρέπει νὰ μοῦ φανῆς ἐν τάξει!

—Ἐντάξει; Δηλαδή... —Θέλω νὰ μοῦ ἐπιστρέψῃς τὸ ἑκατοστάριμο ποὺ σοῦ δάνεισα τὴν τελευταία φορὰ ποὺ ἰδωθήκαμε!

—Ποῖο ἑκατοστάριμο! —Καὶ δὲν σοῦ ζητῶ τόκους κι' ἐπιτόκια! Σοῦ ζητῶ μόνο τὸ ἐκατόφραγκο γιὰτὶ μοῦ χρειάζεται μόνο καὶ μόνο...

—Μόνο καὶ μόνο;... —Γιὰ νὰ πληρώσω τὸ λογαριασμό! Ὁ Μπουμποῦλ τινάχτηκε:

—Ὄστε ἔπεσα σὲ παγίδα; Τί φάρσα ἦταν αὐτή; Ποτὲ δὲν μοῦ δάνεισες κανένα ἑκατοστάριμο!

—Ποτέ! Ἐγὼ καὶ τὴν ἀπόδειξή σου; διάβασε, ὑπογεγραμμένη «Καζιμίρ Κολπές». Δὲν πιστεύω νὰ ἀρνηθῆς τώρα τὴν ὑπόχρεσή σου!

Ὁ Μπουμποῦλ τινάχτηκε: —Δὲν με λένε Κολπές. Τὸ ὄνομά μου εἶναι Μπουμποῦλ Λαριντόν.

Ὁ Παρμεζάν ἔγινε ἔξω-φρονῶν: —Ὄστε με ἐξηπάτησες; Τί αὐτὸ ἔλεγα πὺς ἄλλαξε ἔτσι ὁ Καζιμίρ; Θέλησες νὰ με πιάσῃς κοροΐδο; Λοιπὸν, ἡ μοῦ δίνεις τὸ ἐκατόφραγκο ἢ πληρώνεις τὸν λογαριασμό!

—Ἀδύνατον! —Καλά! Θὰ φωνάξω τὴν αστυνομία! Κι' ὠρῆσε ἔξω, ἀφήνοντας κατάπληκτο τὸν Μπουμποῦλ!... Στὸ τέλος ἀναγκάστηκε νὰ πληρώσῃ τὸν λογαριασμό! Κατάλαβε πὺς εἶπε πέσει σ' ἓναν πὺς καταργῆρη ἀπὸ αὐτόν!

Ὁ Παρμεζάν, μὲ μὲς βροῖσῃς στὸ δρόμο, γέλασε με τὴν καρδιά του:

—Ὅτε οὐρανοκατέβατο εἶπε νὰ ἦταν, τὸ κοροΐδο!

ΜΑΞΙΜ

(Η συνέχεια)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η νεαρότατη και άθωα Ρόντα παντρεύτηκε τον σέρ Γάστωνα Βέρνερ, έναν ωραίο Άγγλο εσαπταρίδη, που την πήρε μόνο και μόνο για την τεραστία περιουσία της, την οποία κατασπατάλησε στα χαρτιά και στις γυναίκες. Και τώρα ο σέρ Βέρνερ της κάνει μαρτυρική τη ζωή, για να την ξεφορτωθή. Η υπερήφανη όμως Ρόντα δεν θέλει να ζητήσει διαζύγιο και υποφέρει σιωπηλά. Την Ρόντα την αγαπά τρελλά ένας φίλος του άντρας της, ο λόρδος Ουίβις, που της στέλλει διαρκώς άνθη. Η Ρόντα κρατά την πιο ανεπιλήρη στάση. Ο σατανικός όμως σέρ Γάστων φαίνεται να ευνόη αυτό το αίσθημα του σέρ Ουίβις, μόνο και μόνο με την ελπίδα ότι θα παρασυρθεί μια μέρα κι' η δυστυχισμένη Ρόντα, και θα μπορούσε έτσι να την ένοχοποιήσει και να ξεφορτωθεί, επιτυχάνοντας το διαζύγιο εις βάρος της. Εκείνο το βράδυ, το ξεύγος Βέρνερ ήταν καλεσμένο στην λαϊδή Μπάοκ. Στην ίδια εσπερίδα ήταν και η εξαδέλφη της Ρόντα, Μπρέντα, και ο Κένρικ Τζέραλντ, ο οποίος είναι τρελλά ερωτευμένος με την Μπρέντα. Η λαίδη Βέρνερ είχε ζητήσει εκείνο το βράδυ μια συνέντευξη με τον λόρδο Ουίβις. Ύστερ' από μια δραματική συνομιλία η Ρόντα τον πείθει να πείξει μέσα του την αγάπη πόχει γι' αυτήν και να φύγει μακριά. Ο Ουίβις το υπόσχεται. Ο σέρ Γάστων όμως, ο άντρας της Ρόντας, είχε παρακολουθήσει αθέατος την συνομιλία αυτή και κάμνει μια νέα σκηνή της Ρόντας. Ύστερ' από αυτό η Ρόντα παίρνει πια την απόφασή της. Φεύγει από το σπίτι της αποφασισμένη να μην ξαναγυρίσει. Στης θείας λαίδης Κάρουφορντ, όπου καταφεύγει δηλώνει ότι θα πάγη οικονομός στον πύργο κάποιου κ. Ντραίητον. Η Ρόντα πηγαίνει πραγματικά, αλλά δοκιμάζει μια πολύ ζωνηρή εκπλήξη. Ο κ. Ντραίητον είναι ένας νέος κύριος, και όχι κανένας ηλικιωμένος όπως τον φαντάζονται όλοι. Έν τω μεταξύ ο Βέρνερ συνοφαντεί σε όλους την γυναίκα του. Πηγαίνει στην λαίδη Κάρουφορντ, όπου τον υποδέχεται η Μπρέντα. Μια ζωνηρή σκηνή λαμβάνει χώραν. Ο Βέρνερ μιλά άσχημα για την Ρόντα. Η Μπρέντα την υπερασπίζεται έντονα, προσπαθώντας όμως να συγκρατηθή.

ΕΝΑ ΒΗΜΑ

Ένα βήμα προς τα εμπρός: —Και σὺ εἶσαι ὁ χυδαιότερος ἄνθρωπος πὸς συνήντησα ποτὲ μου! Μὲ μιὰν βλαστήμια ἀγανακτήσεως, ὁ σέρ Γάστων ὤρμησε ἐπάνω της. —Θὰ πληρώσης γιὰ τὴν αὐθάδειά σου! εἶπε μὲ τὰ δόντια σφιγμένα. Καὶ ἀπλώνοντας τὸ χέρι του τὴν ἀγκάλιασε διὰ τῆς βίας καὶ πλησίασε τὸ κεφάλι του στὸ δικό της...

Μὴ με πλαιιάσης! εἶπε ἡ Μπρέντα με παγερὴ αὐστηρότητα. Δὲν ἐνοιώθε οὔτε σκιὰν φόβου. Ἐκανε μιὰ ἐπιτακτικὴ κίνηση, πὸς τὸν σταμάτησε: —Μπορεῖ νὰ φόβιζες τὴν καυμένη τὴν Ρόντα, ἐξηκολούθησε, ἐμένα δὲν με φοβίζεις... —Καὶ τί ξέρεις ἐσὺ γιὰ τὴν Ρόντα; ρώτησε ὁ Βέρνερ. —Πολλά, πάρα πολλά. —Σὰν εἶναι ἔτσι... θὰ μοῦ κάνης τὴν χάρη νὰ μοῦ πῆς, πὸς βρίσκεται τώρα ὁ λόρδος Ουίβις. —Ἰδέαν δὲν ἔχω! Ἄλλὰ δὲν ξέρω, τί θὰ κερδίσης, με τὸν νὰ κάθεται ἐδῶ καὶ νὰ μοῦ συκοφαντῆς τὴν γυναίκα σου... —Ἐχει γούστο νὰ πιστεύης, ὅτι δὲν εἶναι μαζί του. —Βεβαίως! Καὶ ὄχι μόνον αὐτό. Μπορῶ νὰ σοῦ πῶ, ὅτι καὶ σὺ ὁ ἴδιος δὲν τὸ πιστεύεις εἶπε ἡ Μπρέντα περιφρονητικά. Φυσικά, ἀφοῦ ἔφτιασες δλόκληρο μυθιστόρημα, θὰ τὸ ἐκμεταλλευθῆς ὅσο παίρνει. »Ἄλλὰ κατὰ βάθος, ξέρεις καλλίτερα καὶ ἀπὸ μὲνα, ὅτι δὲν ὑπάρχει στὸν κόσμο ἠθικώτερη γυναίκα ἀπὸ τὴν Ρόντα. Ἡ θεία τὴν λέει «ἀγία» καὶ βέβαια θὰ εἶναι ἀγία, ἀφοῦ κατάρθωσε νὰ ζήσει μαζί σου τόσο καιρὸ, χωρὶς νὰ φθάση μέχρι φόνου!

Ο σέρ Γάστων, τὴν κύτταξε ἐκπληκτος γιὰ λίγες στιγμὲς κι' ὕστερα ἄρχισε νὰ γελᾷ δυνατὰ. Στὸ γέλιο αὐτὸ ὑπήρχε ειρωνεία καὶ θαυμασμός μαζί. Ἡ τὴν χαριτωμένο αὐτὸ τὸ κωμικὸ κοριτσάκι, καθὼς θύμωνε καὶ τὸν ἔβριζε μὲ ζωηρότητα. Ὅσο γιὰ νὰ ντραπῆ ὁ ἴδιος, γιὰ τὰ ὅσα τοῦ ἔψαλλε—αὐτὸ ἦταν ἄλλο ζήτημα: —Λαμπρά! τῆς εἶπε. Δὲν μᾶς λὲς, λοιπόν, πὸς βρίσκεται ἡ πολύτιμη εξαδέλφη σου, ἀφοῦ δὲν εἶναι μετὰ τὸν Ουίβις; —Καὶ νὰ τὸ ἤξερα, δὲν θὰ σοῦ τὸ ἔλεγα! Τὰ μάτια σπινθίριζαν σχεδὸν ἀπὸ θυμὸ: —Μὰ τὸν Θεό! φώναξε μὲ ἐνθουσιασμὸ ὁ σέρ Γάστων. Εἶσαι ἕνα ἀπὸ τὰ ωραϊότερα κορίτσια, πὸς εἶδα ποτὲ μου! Ἡ μὲς Μπόουβεν χλωμίασε. Ἐκανε

ΜΑΣ ΧΟΡΙΖΕΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ

ΤΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΗΣ ΜΙΣΣΕΣ ΧΟΥΓΚΕΡΦΟΡΔ

Τζέραλντ. Ἐπειτα καὶ οἱ δύο στράφηκαν πρὸς τὴν Μπρέντα: —Ὅστε ὁ Βέρνερ... αὐτὸς ὁ παλιάνθρωπος σὲ φίλησε; εἶπε ὁ Τόμ. —Ἄ! Ὅχι! Ὅχι! φώναξε ἐκείνη ζωηρὰ μὲ ἕνα κίνημα ἀηδίας. —Βέβαια, θὰ τὸν σταμάτησες μὲ ἕνα βλέμμα σου εἶπε εὐχαριστημένη ἡ λαίδη Κάρουφορντ, θὰ τὸν κατετρόπασες μὲ μιὰ σου λέξη. Νομίζω πὼς σὲ βλέπω, Μπρέντα μου. Μπράβο! Εἶσαι ἡ ἀνεψιά τῆς θείας σου. —Δηλαδή... τὸ πρᾶγμα συνέβη κάπως διαφορητικά, ψιθύρισε ἡ Μπρέντα. —Τὸ ξέρω, ἀγάπη μου, πὼς εἶσαι καὶ μετριόφρων... Τόμ, Τζέραλντ! φαντάζεσθε αὐτὴ τὴν σκηνή! Ἐνας ἄνδρας νὰ υποχωρῆ μπροστὰ σ' ἕνα κορίτσι, ὕστερα ἀπὸ μιὰ καὶ μόνη λέξη! —Μὰ, θεία μου, δὲν εἶπα καμιά λέξη! εἶπε ἡ Μπρέντα. Τοῦ ἔδωσα μόνον ἕνα μπάτσο... —Ἐνα μπάτσο! —Τόσο δυνατὸ, μάλιστα, πὸς κοκκίνισε τὸ μάγουλό του!... Ἐπηκολούθησε σιγὴ καταπλήξεως τὴν ὁποία διέκοψε ἕνα ἠχηρὸ γέλιο τοῦ Τόμ Κένρικ.

—Ποὺ καλὰ τοῦ ἔκανες μικρὴ μου! —Καλὲ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι θηριό ἀνήμερο... ἄρχισε νὰ λέγη μὲ ἐπισημότητα ἡ λαίδη Κάρουφορντ. —Κάτι περισσότερο ἀκόμη, φώναξε μὲ πάθος ὁ Τζέραλντ. Εἶναι ἀτίμος! —Ποῦ εἶναι τώρα; Τὸν ἐδιώξες, Μπρέντα; Ἡ περιφέρεται ἀκόμη στὸ σπίτι τῆς θείας; —Ἐποθέτω ὅτι ἔφυγε, εἶπε ἡ Μπρέντα. —Καὶ δὲν μοῦ λὲς; Ποιὰ ἦταν ἡ ἀφορμὴ τῆς... ἀποτυχίας σου; —Ἄ, ναί! Τοῦ εἶπα, πὼς εἶναι ὁ χυδαϊότερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, εἶπε ἡ Μπρέντα κατακόκκινη. Ὁ Τόμ Κένρικ γέλασε μὲ τὴν καρδιά του: —Καλὰ τοῦ εἶπες' καὶ ἔπρεπε καὶ χειρότερα. Αὐτὸς ὁ κύριος δὲν προσβάλλεται εὐκόλα. Εἶναι ἀναίσθητος. Καὶ ἡ κουβέντα ἐξηκολούθησε μεταξὺ τῶν τριῶν ἀνεψιῶν καὶ τῆς θείας.

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΠΑΝΟΔΟ

Στὶς 10 Αὐγούστου, ὁ κ. Ντραίητον εἶχε ἐπιστρέψει στὸ Κινγκσλανδς. Ἀργὰ τὸ βράδυ, ὁ Πέτρος εἰδοποίησε τὴν Ρόντα γιὰ τὴν ἀφιξή του. Καὶ ἡ εἰδηση αὐτὴ δὲν τὴν ἀφῆσε νὰ κοιμηθῆ ὡς τὴν αὐγὴ... —Τώρα ἀρχίζει ἡ δουλειά μου, σκεπτόταν. Στὶς ἑπτὰ σηκώθηκε καὶ ἄρχισε τὴν τουαλέττα της. Ὁ «κύριος» ἦταν ἴσως ἄνθρωπος πὸς ζυπνοῦσε χωρίς. Ἐπρεπε, λοιπόν, νὰ φροντίση γιὰ τὸ πρόγευμα. Φόρεσε τὸ ἀπλὸ μαῦρο φόρεμά της καὶ ἔσπευσε στὴν τραπέζα. Τὸ τραπέζι ἦταν ἤδη στρωμένο γιὰ τὸ πρόγευμα. Ἡ ἀσημένια τσαγιέρα, μὲ ὄλα τὰ ἐξαρτήματα τοῦ τσαγιού, ἦταν ἐν τάξει ἐπὶ τὸ λευκὸ τραπέζομάνηλο. Μέσα σ' ἕνα ἀσημένιου δίσκου βρισκόταν τὰ μπισκότα, τὰ κέικ καὶ τὸ βούτυρο. Δὲν ὑπῆρχαν ὅμως ἄνθη... Καὶ ἐνῶ παρατηροῦσε τὴν μικρὴ αὐτὴ ἄλλειψη, φάνηκε ὁ Πέτρος.

Καλημέρα, εἶπε ἡ Ρόντα—κυρία Κλάρκ πειὰ—μὲ ἕνα μειδίαμα. Γύρισε λοιπόν, ὁ κ. Ντραίητον; Φαίνεται, ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ μὲνη στὸ σπίτι πολὺ καιρὸ. Τοῦ ἀρέσουν τὰ ταξίδια; —Νομίζω, ὅτι με διάστημα δεκαπέντε ἐτῶν, δὲν ἔμεινε στὸ σπίτι περισσότερο ἀπὸ ἕξ ἡμέρες, εἶπε ὁ Πέτρος μὲ τὸ ἐπισημὸ ὄψος του. Ὁ κ. Σέσιλ—ὁ κ. Ντραίητον δηλ.—ἔφυγε ἀπ' ἐδῶ ὅταν πέθανε ὁ πατέρας του. Ἀπὸ τότε ταξίδεψε πολὺ. Ξαναγύρισε μόλις πρὸς ἕνός μηνός. Στὸ Κίγκσλανδς ἔμεινε μόνον ἕξ μέρες. —Ἄ! εἶπε ἡ Ρόντα καὶ σκέφθηκε: Τώρα ἐξηγεῖται καὶ ἡ ὄψη τοῦ τραπέζιου, Ἐπειτα εἶπε στὸν Πέτρο: —Πι ἐτοιμάσατε γιὰ τὸ πρωῒν; —Ἀγὰ, κυρία!... Ἐταὶ τουλάχιστον ἔλεγε ἡ μαγειρίσσα. —Καὶ ἄλλο τίποτε; Οὔτε ψάρι, οὔτε χοιρομέρι; —Ὅχι, κυρία! —Πές, σὲ παρακαλῶ, στὴ μαγειρίσσα, ὅτι ἀπὸ αὔριο πρέπει νὰ ὑπάρχη καὶ ψάρι καὶ χοιρομέρι στὸ τραπέζι. Ἄλλωστε, νομίζω, ὅτι αὔριο περιμένει καὶ ὁ κ. Ντραίητον τοὺς προσκεκλημένους του. —Ἀβριοί! Σὰς τὸ ἔγραψε προτοῦ νὰ ἔλθῃ; —Ὅχι. Ἄλλὰ μοῦ εἶπε, προτοῦ νὰ φύγῃ, ὅτι μερικοὶ φίλοι του—μερικοὶ κύριοι θὰ ἔρχονταν αὐτὲς τὶς μέρες γιὰ τὸ κυνήγι. —Καὶ δὲν μᾶς εἰδοποίησε καθόλου! εἶπε ἀπηλπισμένος ὁ Πέτρος. Πῶς φαντά-

ζεται, ὅτι μποροῦμε νὰ προβθᾶσωμε! —Μὰ αὐτὸ ἀκριβῶς, τὸ ἀναθέτει σὲ σένα καὶ σὲ μὲνα, Πέτρο, εἶπε ἡ κ. Κλάρκ, μὲ τόσο καλὸ τρόπο, ὥστε τὸ ρυθωμένο πρόσωπο τοῦ Πέτρου ἔλαμψε ἀπὸ εὐχαρίστηση. —Ὅσο γιὰ σὰς, κυρία Κλάρκ, νομίζω ὅτι σὲ πολὺ καλὰ χέρια τὸ ἔχει ἀναθέσει, εἶπε γελαστός καὶ ἐτοιμάστηκε νὰ φύγῃ. Ἡ Ρόντα τὸν κράτησε: —Πές μου, σὲ παρακαλῶ. Δὲν ὑπάρχουν στὸ σπίτι βάζα μικρά, γιὰ ἄνθη; ρώτησε. —Βάζα, κυρία! Δηλαδή... Ναί. Ὅταν ζοῦσε ὁ μακαρίτης ὁ κύριος, ὑπῆρχαν κάμποσα καὶ ἡ καυμένη ἡ κυρία ἔβαζε τακτικά ἐκεῖ μέσα τὰ τριαντάφυλλα της. Κατόπι ὅμως τὰ ἔκρυψαν ὄλα ἐπάνω στὴν ἀποθήκη. —Ν' ἀνοίξης τὴν ἀποθήκη, καὶ νὰ τὰ φέρῃς ἐδῶ. Νὰ φέρῃς καὶ μιὰ κρουστάλλινη κοῦπα γιὰ μαρμελάδα. Καὶ ἄλλη μιὰ γιὰ τὴν κομπόστα... Ἐν τῷ μεταξύ ἐγὼ πηγαίνω στὸν κήπο νὰ κόψω τὰ ἄνθη πὸς χρειάζονται... Ὁ κήπος, καθὼς φαίνονταν ἀπὸ τὴν ἰσόγειο αἶθουσα, ἦταν θαυμάσιος ἐκείνο τὸ πρωῒ. Ἡ Ρόντα γιὰ νὰ μὴ χάσῃ καιρὸ, πήδηξε στὴν υαλακὴ χλόη καὶ ἔτρεξε κατ' εὐθείαν πρὸς μιὰ σειρά ἀπὸ κόκκινες γαρυφαλλίες. Εἶχε τὴν ἰδέα, ὅτι ἦταν μόνη. Ἄλλ' ἀπὸ ἕνα παράθυρο

Χαίρετε πὸς σὲς ἀγαπῶ, κυρία Κλάρκ!

του πρώτου πατώματος & κ. Ντραίητον, που ξυριζόταν εκείνη την ώρα, την παρακολουθούσε έκπληκτος.

Κύριε έλεησον! Αυτή ήταν η οικονομός του; Βέβαια, όταν την πρωτογνώρισε του φάνηκε πολύ λεπτή και νόστιμη... Ίσως πάρα πολύ νόστιμη. 'Αλλά πάντως δεν φανταζόταν, ότι μια οικονόμος μπορούσε να πηδά από τα παράθυρα και, μάλιστα, με τόση χάρη...

'Από την έκπληξη του κόπηκε λιγάκι' αλλά μολαταύτα, εξακολουθούσε να συλλογίζεται την κ. Κλάρκ:

—Κλάρκ! ψιθύρισε. Τι όνομα κι' αυτό! Δεν της πάει καθόλου... Είναι καμωμένο, βέβαια, για μια οικονόμο. 'Αλλ' αυτή έδω δέν μοιάζει για Κλάρκ. Καί... 'Ω διάβολε! Νά πάρη η όργη!..

Είχε κοπή και πάλι... 'Αναγκάστηκε να τελειώσει όπως-πως το ξυρίσμά του' και έπειτα άφοδ ξαναβρήκε την καλή του διάθεση, κατέβηκε βιαστικά την σκάλα

Στην τραπεζαρία τα πράγματα ήταν κάπως διαφορετικά από άλλοτε. Το τραπέζι παρουσίαζε ευχάριστη ύψη με τέλεια κόκκινα γαρούφαλα, που έκαναν αντίθεση προς το κάτασπρο τραπεζομάνηλο, και τα άστραφτερά βάζα του βουτύρου και της μαρμελάδας. 'Ωρισμένως, είχε μεγάλη δόση καλαισθησίας αυτή η κ. Κλάρκ.

'Εν τώ μεταξύ η Ρόντα, άφοδ συνεζήτησε ζωηρότατα με την μαγειρίσσα για το μεσημβρινόν πρόγευμα—στο τέλος, άλλωστε, την ανάγκασε ν' ακολουθήση τα δικά της—φόρεσε το καπέλλο της και βγήκε για ένα μικρό περίπατο. Ξαφνικά σε μια καμπή του μονοπατιού, άκουσε ένα βήμα ζωηρό:

—Χαίρω πολύ που σάς συναντώ, κυρία Κλάρκ! είπε ο κύριος Ντραίητον.

ΕΚΠΛΗΞΕΙΣ ΚΑΙ ΑΠΟΡΙΕΣ ΤΟΥ Κ. ΝΤΡΑΙΗΤΟΝ

Τό ύφος του, καθώς κύτταζε την οικονόμο, ήταν κάπως άμυχανο. Αυτή η ύψηλή νέα με την αυστηρή έκφραση, ήταν τόχα η ίδια που ηθόυσε πρό δλίγου από τό πεζούλι;

—'Ελπίζω, ότι κάματε ευχάριστο ταξίδι, κύριε, είπε με πολλή ευγένεια η Ρόντα.

—Ναί, βέβαια! Ευχαριστώ πολύ... 'Αλλ' ήθελα να σάς πώ, κυρία Κλάρκ... Φοβούμαι μήπως σάς βάζω σε μεγάλες σκοτούρες.

—Σκοτούρες, κύριε; Τι λέτε! 'Ο κ. Ντραίητον, καθώς την κύτταζε με μεγάλη πάντα άμυχανία, βρήκε τον καιρό να παρατηρήση πόσο σγουρά και καστανά ήταν τα μαλλιά της...

—Ναί! ναί! Σας βάζω σε μεγάλες φασαρίες!... 'Εσείς, βέβαια, είχατε την άραία έμπνευση να βάλετε άνθη στο τραπέζι. Είναι η πρώτη φορά που συνέβη αυτό, από τότε που μένω εδώ. Μοι ήθυσαν τα παλιά χρόνια. 'Η καυμένη ή μητέρα μου λάτρευε τα λουλούδια και τό σπίτι ήταν διαρκώς ανθισμένο, όταν ζούσε.

—Τά άνθη έχουν πάντοτε μια χωριστή γοητεία! είπε με κάποια νευρικότητα η Ρόντα.

'Υστερα δάγκωσε την γλώσσα της, όταν σκέφθηκε, ότι άσφαλώς η φράση της αυτή, και πρό πάντων η τελευταία λέξις... δέν άρμαζαν στην περίπτωση που βρισκόταν. 'Η ίδια της οικονόμος η μίσαις Κίγκυτον δέν θα μιλούσε βέβαια, έτσι... 'Αλήθεια! Τι θά έλεγε άραγε η Κίγκυτον, σε μια παρόμοια περίπτωση...

ΕΝΑ ΒΗΜΑ ΜΑΣ ΧΩΡΙΖΕΙ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ

—'Εν πάση περιπτώσει, ήταν πολύ καλή η ιδέα σας, που είπατε του Πέτρου να τα βάλη εκεί, εξακολουθήσε ο κ. Ντραίητον.

—Τού Πέτρου; Δεν είπα του Πέτρου! άπάντησε η Ρόντα χωρίς να θέλη σχεδόν. 'Ο Πέτρος, μου τά έφερε, αλλά...

Είχε σηκώσει τό κομψό κεφαλάκι της, με μια υπερίφανη κίνηση που έβλασε σε νέες σκέψεις τόν πυργωδεσπότη. Τι άριστοκρατικό κεφάλι! Πρός Θεού! Ποιά ήταν, τέλος πάντων, η οικονομός του;

—... 'Αλλά τα βάλω μόνιμου, άποτελειώσε εκείνη, με ύφος ψυχρό. Σας βέβαιω, ότι τό έκαμα πολύ ευχαρίστως!...

Στό σημείο αυτό άντελήφθη, ότι και πάλι η φρασολογία της δέν ήταν αυτή που έπρεπε και έσπευσε να διορθώση τό λάθος της:

—...Πολύ ευχαρίστος, κύριε! είπε τονίζοντας με ιδιαίτερη έμφωνση την τελευταία λέξη. Και τό μικρότερο παιδάκι θά άντιλαμβάνετο, ότι η λέξη «κύριε» τελευταία μόλις είχε εισαχθή στο λεξιλόγιό της... Της φάνηκε ότι την είχε βροντοφωνήσει, μολοντί στην πραγματικότητα, την είχε προφέρει μόνο λίγο έντονώτερα από τό συνηθισμένο.

'Εν τώ μεταξύ ο κ. Ντραίητον είχε βυθιστή σε σκέψεις.

—Σας ευχαριστώ, έν πάση περιπτώσει... είπε με πολλή σοβαρότητα και άφοδ χαίρετις με μια έλαφρά υπόκλιση, έφυγε.

Καθώς άπομακρυνόταν άργα, εξακολουθούσε να την συλλογίζεται. Ποιά ήταν αυτή η γυναίκα; 'Από που έρχεται; 'Ηταν οιωπηλή, μυστηριώδης και χαριτωμένη! Ποιά τύχη, ή μάλλον, ποιά κακοτυχία είχε ρίξει στο σπίτι του την νέα αυτή; 'Ισως να μην ήταν παντρεμένη και να είχε πάρει τέν τίτλο της κυρίας για να την βοηθήση στην βιοπάλη. 'Ισως να είχε φύγει από τό σπίτι τών γονέων της ύστερα από κανένα μάλωμα με τούς δικούς της; 'Η μήπως ήταν χήρα—μια νέα χήρα που στερήθηκε ξαφνικά τό μέσο για να ζήση αξιοπρεπώς; 'Εκτός αν ήταν παντρεμένη και...

'Οχι! 'Αδύνατον! Ποιάς θά μπορούσε να κατηγορήση αυτό τό πλάσμα... Τό μόνο γεγονός ήταν άποσδήποτε, ότι η γυναίκα αυτή άνήκε άναμφισβητήτως σε καλή οικογένεια. Κάθε χαρακτηριστικό του προσώπου της εξέφραζε την ευγένεια και την άριστοκρατική χάρη. 'Ο ίδιος την έβρισκε έξαιρετικά συμπαθητική και μια μόνο σκέψη είχε, καθώς άπεμακρύνετο: να την βοηθήση, να της φανή χρήσιμος—για να ξαναβρή την θέση, από την όποια άναμφίβολως θά έξέπεσε, χωρίς να φταιή αυτή.

'Αλλά και πώς να την βοηθήση, άφοδ κρατούσε τόσο μυστηριώδη σιγή σε ότι την άφορούσε; Νά έξιγνιάση ο ίδιος τό μυστικό της; 'Οχι! Αυτό δέν θα τό έκαμνε ποτέ. Τό μυστικό της της άνηκε. Βέβαια δέν είχε παρά να γράψη δύο λόγια στην λαϊθή Μπάρερ. 'Αλλά τό μέσο αυτό δέν ήταν άντάξιο ενός ζέντελμαν. Για τόν ένα ή τόν άλλο λόγο, η νέα

αυτή είχε καταφύγει στο σπίτι του και βρήκε εκεί ένα άσυλο. Δεν έπρεπε να ενοχληθή από κανένα. 'Ο ίδιος θά φρόντιζε γι' αυτό...

'Εν τώ μεταξύ η Ρόντα ήταν πολύ άνήσυχη από τόν άπότομο τρόπο, με τόν όποίο την άποχαρέτησε και άπομακρύνθηκε τόσο σκεπτικός, τόσο οιωπηλός... Γιατί δέν της είχε δώσει καμιά διαταγή, καμιά οδηγία. 'Ασφαλώς θά του γεννηθήκαν ύποψες. 'Ο άνόητος τρόπος, με τόν όποίο είχε έκτομαίσει εκείνο τό «κύριε!», θά ήταν χωρίς άλλο η καταστροφή της...

Την άλλη μέρα, όταν τόν είδε να την πλησιάζη στον λαχανόκηπο, χλώμιασε από συγκίνηση και φόβο. 'Ασφαλώς δέν σανταζόταν ότι θά τόν συναντούσε εκεί. Σταμάτησε σχεδόν έντρομη...

—'Εσείς είσθε, κυρία Κλάρκ, είπε εκείνος, με ύφος ψυχραιμό και ευδιάδοχο κατά την γνώμη του—άλλά πραγματικά τρομερά ασαστιμένο. Σέ τέτοιο σημείο μάλιστα, ώστε η Ρόντα, φοβούμενη τά χειρότερα, τό πήρε για πρόλογο διαξίματος.

—Μάλιστα, κύριε, άπάντησε με χείλη που έτρεμαν.

Δέν ύπήρχε καμιά άμφιβολία, ότι ήθελε να την διώξη. Του ήταν άχρηστη. Αυτός ήθελε πραγματική οικονομία και από τά χθονεία της λόγια κατέλαβε βέβαια, ότι του έπαιξε κωμωδία. 'Ω! 'Αν την έδιωχνε θά ήταν φοβερό... 'Κατέβαλε μεγάλη προσπάθεια και είπε σιγά:

—Μήπως έχετε παράπονα από τίποτε... Νομίζετε ότι δέν...

'Εκείνος την διέκοψε ζωηρά:

—Τι λέτε! Τι ιδέα... 'Απεναντίας, μάλιστα. Άαμπρά τά καταφρονείτε! Ποιάς σάς έκανε να πιστέψετε τό αντίθετο...

—Μά ένόμια πώς... δέν με χρειάζεσθε... Πώς θέλατε να με διώξετε, πρόσθεσε με ένα μελαγχολικό μειδίαμα, μελαγχολικώτερο από πολλά δάκρυα.

—Μπα! Τι άνοησία! φώναξε γελαστός εκείνος, αν και από μέσα ένιωθε μεγαλύτερη ταραχή.

—Κάθε άλλο μάλιστα! 'Η παρουσία σας είναι άπαραίτητη εδώ, εξακολουθώ και, και ίδιος αυτή την στιγμή. Πήρα σήμερα κάμποσα τηλεγραφήματα από διάφορους φίλους μου. Με είδοποιούν ότι θά είναι άβριο εδώ τήν ώρα του γεύματος... Τι άσυγχώρητος, αλήθεια, που είμαι... Ξέχασα έντελώς να σάς κάνω λόγο. Και έμωσ τούς έχω καλέσει εδώ για τό κυνήγι. Τούς τό είπα πρό έβδομάδων όταν ήμουν στο Λονδίνο, άλλ' έπειτα ξέχασα να δώσω οδηγίες στην υπηρεσία για τά δωμάτιά των, για την περιποίησή των, για δτιδήποτε... 'Εξησα, έξοετα, τόσα χρόνια στο έξωτερικό, ώστε ξέχασα τίς συνήθειές μας. Στους τόπους όπου έζησα δέν χρειάζονται πολλές έτοιμασίες για να δεχθώ κανείς τούς φίλους του. Γίνονται όλα έκ του προχείρου... 'Οπωσδήποτε, λυπούμαι πολύ, που δέν σάς είδοποίησα τουλάχιστον από χθές. 'Αλλ' ίσως μπορούμε να τηλεγραφήσουμε στην πόλη, να μάς στείλουν δτι γοιάζεται για να μή μείνουν νηστικοί οί άνθρωποι... 'Ε, τι λέτε;

Φαινόταν πολύ άνήσυχος, τόσο άνήσυχος, ώστε η Ρόντα, που ήταν συνθισμένη να ξαναβόσκη νόηγωνα τό θάρος και τις έλπίδες της, ένινε άλλος άνθρωπος. 'Ηταν η μόνη ευκαιρία να δείξη κάποια Ικανότητα. 'Η τώρα ή ποτέ.

'Η συνέχεια εις τό προσαχές)

Η ΖΩΗ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΘΕΑΤΡΟ

Φλυαρία ενός κομφετι και μιās σερπαντινας

ΔΙΑΔΟΙΟΣ ΤΟΥ Κ. ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΔΟΥ

(Σημερώματα. Στο ρείθεο ενός πεζοδρομίου, μια σερπαντίνα κι' ένα κομφετι τρεμουλιάζουν άπ' τό κούο. Ένα ξεροβόρι έχει παγώσει κάποια νερά γύρω. Καρναβάλι. 'Από μακριά, φτάνουν άδύνατες οί φωνές κάποιων μεθυσμένων άρλεκίνων και μιās θραχνιασμένης κολομπίνης. Τό κομφετι, παρ' όλο τό τραγικό της θέσεώς του, έχει καταληφθή από φλυαρία. 'Η σερπαντίνα τό άκούει κάτω σκεπτική).

Τό κομφετι.—'Ετσι που λές... 'Ολες οί ευτυχίες του κόσμου αυτού είναι πρόσκαιρες... 'Η ευτυχία του έρωτα, του μεθυσιοδ, της ζήτησης... Και γι' αυτό ο όρος «ευτυχία» χρησιμοποιείται πάντοτε για να χαρακτηρηση μια μεγάλη χαρά... 'Αν ή χαρά ήταν κατάστασις διαρκής, τότε ή ευτυχία θά ήταν φτηνή, και ίσως να πουλιόταν με την όκά στα μαγαζιά... Βλέπεις όμως, ή ευτυχία δέν αγοράζεται κι' ούτε πουλιέται... Κι' έτσι κατήνησε είδος πολυτελείας...

'Η σερπαντίνα.— Είδος όμως πολυτελείας, που μπορεί να τό άποκτήση τό ίδιο ο φτωχός, όπως κι' ο πλούσιος...

Τό κομφετι (σκεπτικά).— Σ' έχεις δίκιο... Νά, έγω τι είμαι; 'Εφοπλιστής, τραπεζίτης, μεγαλοκτηματίας... Τίποτε άπ' όλα αυτά: 'Απλούστατα, μόνο ένα μικρό, άσημαντο ρόζ κομφετι έξάγωνο, που ένα πάτημα με δίπλωσε και μ' έκανε τετράγωνο... Κι' όμως, δέ μπορώ να πώ ότι δέ γνώρισα την ευτυχία άπόψε... 'Εξησα άρες δλόκληρες άπάνω σ' ένα βελούδινο ντεκολτέ, με ζέστανε ή θαλπωρή του καλοριφέρ και τών έρωτικών βλεμμάτων, με ζάλισε ή μυρουδιά άκριβών έσοάνς, με νανούρισα λόγια τρυφερά, και στο τέλος έκανα μια όνη ρώδη νυχτερινή διαδρομή πάνω σ' ένα όκτακύλινδρο άμάξι.

'Η σερπαντίνα (κάπως δηκτικά).—'Αηλαδή, μ' άλλα λόγια, κράτησες φανάρι... Κι' αυτό έπιμένεις να τ' ονομάζης ευτυχία...

Τό κομφετι.—Είσαι πρόστυχη, και θά σοο άξιζε να στήσω ένα γερό καυγά μαζί σου... 'Αλλά με κρατάει ή ιδέα ότι τό πράγμα θάν' άνάφελο: Μάς δένει ο φόβος του ίδιου θανάτου... Μπορείς τάς άνοίγεται κατάμαυρο τό στόμα της άπονόμου... Δίνο λοιπόν τόπο της όργης...

'Η σερπαντίνα.— Και δέν κάνεις άσκημα...

Τό κομφετι.—'Ακουσε λοιπόν τί μου συνέβη άπόψε: Βρέθηκα, και γώ δέν έξρω πώς, μέσα σε μια σακκούλα, μαζί μ' έναν κόσμο δλόκληρο από άλλα κομφετι... Στην αρχή, ή σακκούλα ήταν κλειστή από πάνω μ' ένα μεταξωτό σπάγγο, κι' ή διαδρομή μου άπάνω στο πανέρι μιās νόστιμης ξανθιάς πωλήτριας, ήταν κάπως άργη και μελαγχολική... 'Ακουγα βέβαια γύρω μου την όρχήστρα να στριγγύλιη, τά ζευγάρια να γελοούν, όλος αυτός όμως ο άποκρηάτικος θόρυβος, περνούσε πλάι μου χωρίς να μ' άγγίξη... Κι' έξαφνα, όλα αλλάξανε; 'Ενα

χαρτονόμισμα πετάχτηκε μέσ' στο πανέρι, δίπλα μου, ένα χέρι σήκωσε δλόκληρη τη σακκούλα, τό ίδιο χέρι έσπασε μ' ευθυμη βιασύνη τό μεταξωτό σπαγγάκι, ύστερα μια γυναικεία άρωματισμένη χούφτα μ' έπιασε μαζί με πολλά άλλα έσκασα!...—και με πέταξε με δύναμη... 'Εχω τη γνώμη πως κάπως έτσι άθάνει κι' ή δημιουργία του κόσμου: Ποιάς ξέρει από ποιά τεράστια σακκούλα ο δημιουργός έβγαλε μια μεγάλη χούφτα κομφετι, κάποια νύχτα ύπερκοσμίου καρναβαλιού, και σκόρπισε στο στερέωμα τ' άστρα...

'Η σερπαντίνα (ειρωνικά).—'Ασε τίς τολμηρές παρομοιώσεις και προχώρα...

Τό κομφετι.— Τό άπότομο αυτό πέταγμα μου στη ζωή, στην αρχή με ζάλισε... 'Αποτο να προσγειωθώ στο πέτο του φράκου ενός σοβαρού διπλωματικού άκολουθού από τά ύψη του θεωρούμ άπ' όπου προερχόμουν, είδα κι' έπαθα... Αίσθανθήκα ζαλάδα και παρά λίγο να με πιάση ναυτία άπ' τά στριφογυρίσματα... Στο τέλος, σκάλωσα... 'Ο διπλωματικός άκόλουθος καθόταν σ' ένα τραπεζάκι με παρέα από δύο σαραντιάρς κι' έναν κουτοπόμιο ως εικοσιτριών χρονών, με γυαλιά... 'Η παρέα μου προκάλεσε καλπάζουσα άδηία... Μιλούσαν σοβαρά, για τήν Εύρωπή τών Βαλκανίων, κι' ο διπλωμάτης άνακάτεψε που και που γαλλικές, γερμανικές κι' άγγλικές λέξεις στην κουβέντα του... 'Υστερα σηκώθηκε και χόρεψε με τήν μια από τις δυο γρηές... Τότε κι' έγώ, βρήκα ευκαιρία σε κάποιο στρίμωγμα τών ζευγαριών μέσ' στην πίστα, και γλύστρησα άπ' τό ένκευριστικό φράκο, στο βάθος ενός έξαίσιου άρωματισμένου ντεκολτέ, που περνούσε δίπλα μου... Κι' άρχισε άμέσως ή περιπέτεια μου... 'Ενοιωσα ότι τό ντεκολτέ πιεζόταν πολύ, σφιγμένο σε μια άνδρική άγκαλιά, κι' αίσθανόμουν άσφυξία, μιά ήμουν τόσο άπέραντα ευτυχισμένο, που ξεγνοούσα τό ζούλιγμα και συλλογιζόμουν ότι δυο έρωτευμένα κορμιά μοιάζουν με δυο άν-

τίθετα ηλεκτρισμένους πόλους, κι' ότι δέν άρκει παρά ή άπλή έπαφή για να παραχθή ήλεκτρισμός... Κι' άπορούσα, μά την αλήθεια, πως έγώ, ένα άσημαντο έξάγωνο ρόζ χαρτάκι, μπορούσα ν' άντιμετωπίζω τόσον ήλεκτρισμό χωρίς να γίνωμαι στάχτη...

'Η σερπαντίνα.— Νά τώρα που άνακάτεψες και την ήλεκτρολογία στη συζήτηση... 'Αν είχες στόμα, θά άρκιζόμουν ότι ήπιες, κι' ότι είσαι στουπί στο μεθύσι...

Τό κομφετι.— Λέγε σ' ό,τι θέλεις... 'Υστερα, άφοδ τό ζευγάρι χόρεψε, δυο, τρείς, τέσσερις χορούς, εκείνος άδήγησε τή γκάμα του στο μπάρ για να της προσφέρει μια σαμπάνια... Είχα την έντύπωση ότι τό έδαφος έδονεϊτο κάτω άπό μένα, σαν από φοβόμα, θά άρκιζόμουν ότι ήπιες, κι' ότι είσαι στουπί στο μεθύσι...

'Η σερπαντίνα.— Φαντάσου άδεια κρυσία... Τό κομφετι.— ...Της μιλούσε για τόν έρωτά του... Αυτή, στην αρχή γελούσε... Τόν ρώταγε πως μπορούσε ένας έρωτας να έκδηλωθή έτσι άπότομα, σε μια στιγμή, χωρίς τίποτε που να προηγηθή και να τόν προκαλέση... 'Εκείνος τότε, της άράδεισε ένα σωρό πολύ σωστές κουβέντες: Της είπε ότι ο έρωτας γεννιέται άπότομα, σαν μια φλόγα, και σά μια φλόγα σβύνει, αφήνοντας στάχτες στο πέρασμά του... Δεν είναι άνάγκη, της είπε, να προηγηθή άρισμένως με μαθηματικήν άκριβεια. Καίρös, γιατί τότε ο έρωτας θά ήταν στρατιωτική θητεία, κι' οί έρωτευμένοι, στρατευόμιοι, ύπεναντες τριμήνη, τετράμηνη ή δεκαοχτάμηνη στρατιωτική ύπχρέωση... Της είπε ακόμα, ότι τό καρδιά είναι μια έποχη πολύ περιερη, που εύνοει όλες τις συγκινήσεις, και φέρνει πιο γρήγορα τ' άποτελέσματα... Νά, της πρόσθεσε, μια γυναίκα που μπορεί να μην πέση ποτέ, αν την κωνηγήσης τριάντα καλοκαιριάτικα μεσημέρια, κατά σειρά, μπορεί όμως να πέση σε μια στιγμή άποκρηάτικου μεθυσιοδ, την ώρα που οί ροκάνες και οί σφουρίτρες δημιουργούν τις πιο φριχτές και τις πιο χαρούμενες πα αφανίες, την ώρα που τά κομφετι γεμίζουν με πολύχρωμες νιφάδες τά καλοχτενισμένα κεφάλια—βλέπεις; μίλησε για μένα...—κι' οί σερπαντινες έένουν τά ζευγάρια με δεσμία πιο δυνατά κι' άπ' τίς πιο δυνατές άλυσιίδες—βλέπεις; μίλησε και για σένα...

'Η σερπαντίνα (ειρωνικά).— Τόν ευχαριστώ έκ μέρους της σερπαντινικής ζλόητος... Είναι πολύ καλός...

Τό κομφετι.— ...Σ' αυτά τά λόγια, εκείνη φάνηκε να κλονίζεται... 'Ισως σ' αυτό να συνέτελεσε ή λογική τών έπιχειρημάτων... 'Εμεινα όμως, αν με ρωτήσης, νομίζω πως συνέτέλεσε μάλλον μια δεύτερη σαμπάνια... 'Υστερα, μια τρίτη έφερε τό ποθούμενο; τό ζευγάρι ξαναχό-

ρεψε, μ' απ' τ' ο νεκολετ' που ημουν κρυμ-
 μένο, είδα τ' ο κεφαλάκι της ν' ακουμπάη
 απαλά στ' ον ώμο του, και τ' ο χείλη εκείνου
 ν' α της ξεχτενίζουσαν τ' ο μαλλιά, εκεί, πά-
 να απ' τ' ο δεξιό αυτί... Φαίνεται π' ος τ' ο
 ίδια αυτ' ο χείλη είχαν και κάποια άλλη
 συνεννόηση με τ' ο ίδιο αυτί, γιατί σε λί-
 γο, όταν ο χορός τέλειωσε, άκουσα εκεί-
 νη ν' α ψιθυρίζη ένα «ναί» γεμάτο από μιά
 τόσο χαριτωμένη έγκρατάληψη... Έκεινος
 δέν περίμενε τίποτ' άλλο: τήν παρέσυρε
 πρ' ος τή γκαρνταρόμπα, πήρε τ' ο παλτό
 του, κι' ύστερα τήν τράβηξε πρ' ος τ' ο έ-
 ξαίσιό αμάξι του που περίμενε έξω απ'
 τ' ο κέντρο, με τ' ο σωφέρ του στο βολάν...
 Και, μαζί μ' εκείνη, τράβηξε φυσικά και
 μένα, που απ' τήν θαλπωρή του βελου-
 δένιου νεκολετ' ζούσα κι' εγώ, χωρίς ν' α
 θέλω—κι' ας τ' οθελα τόσο...—τήν υπέρο-
 χη αυτ' ο άποκρητική περιπέτεια, κι' α-
 κούκλα τ' ος χτύπους τ' ος μικρούλας γυ-
 ναικείας καρδιάς, που σπαρταρούσε πολ-
 κοντ' α σε μένα, μ' α και πολ' ο σ' εκείνον...
 Και ξεκίνησε τ' ο αμάξι απαλά, σ' α ν' α
 γλυστρώσε, και πέρασε μέσα τ' ος δρό-
 μους κοιμισμένους, που δέν τ' ος ζυγνύ-
 σε παρά—που και πού...—τ' ο βραχνιασμένο
 ξελαρούγιασμα κανενίος μεθυμένου πιε-
 ρόττου, και, στο τέλος, σταμάτησε μπρο-
 στά σε μιά έξαυροφρη πολυκατοικία... Κα-
 τέβηκε εκείνος πρώτος, τ' ος έδωκε τ' ο χέ-
 ρι του, έβγαλε ύστερα ένα κλειδί και τ' ο
 βάλε σε μιά κλειδαριά... Και τότε, ξαφνι-
 κά, έγινε η καταστροφή: "Ενας βαθύς
 άναστεναγμός εκείνης μ' έφερε στην ά-
 κρη του νεκολετ', ένα απότομο κινήμα-
 τ' ος μ' έρριξε έξω, κι' ένα παγωμένο φύ-
 σμα του βορρ' α μ' έκουβάλησε σ' αυ-
 τ' ο τ' ο ρείθρο του πεζοδρομείου, δίπλα
 στην ύπόνομο—και δίπλα σου!

Η σερπαντίνα.— Μεγάλη μου η
 τιμή ν' α με βάζεις μαζί με τήν ύπόνομο...
 Μή σκοτώσεσαι ν' α με κομπλιμεντάρης...
 Τ' ο κομφοτί (μελαγχολικά).— Μην
 τ' ο προσβάλλεις αυτ' ο τήν ύπόνομο... Ξεχ-
 ν' ας ότι, άργα ή γρήγορα, θ' α μ' ας κατα-
 τ' οπι και τ' ος δυό μας... (Σιγή γιά λίγο).
 "Εσύ όμως δέ μ' οθ' ος: Π' ος βρέθηκες έ-
 δω;...
 Η σερπαντίνα.— Τι ν' α σου π' ος;...
 "Ολες οι άποκρητικές ιστορίες είναι ο-
 μοίμορφες και κοινές... Π' ος αν έσύ
 παρακολούθησες τ' ο ειδύλλιο ένός κυρίου
 με φράκο και μιάς κυρίας με π' ο γκρί,
 και γ' ο τήν περιπέτεια ένός κυριακ' α-
 τ' ο φουκαρά με μιά μοδιτρούλα, σ' έ-
 να χοροδιδασκαλείο;... "Η β' ασις είναι
 μιά: "Ότι, τόσο εγώ, όσο και σύ, κάνα-
 με τ' ο καθηκ' ον μας, και άπέναντι τ' ος
 κοινωνίας, και άπέναντι τ' ος άποκρητ' ος...
 Τώρα, όλα τέλειωσαν, μαζί με τ' ο νύ-
 χτα... Είναι τίποτα αιώνιο; Κι' ύστερα,
 θάταν κουτό ν' α έπιθυμούσαμε, εγώ και
 σύ, τήν αιώνιότητα: Φαντάσου, βαλσαμω-
 μένη μιά σερπαντίνα, η διατηρημένο σε
 αλκοόλ ένα κομφοτί, σ' αν τήν καρδιά του
 Κανάρη! "Ε, μ' α θάταν γιά γέλοιο...

Η σερπαντίνα σιωπ' αίνει. Τ' ο κομφοτί δέ
 μιλάει και κείνο. "Εχει ξεμερώσει γιά καλά.
 "Η προινή παγωνιά γεμίζει κρυστάλλα τ' ος
 γωνιές τ' ον δρόμων. "Ενας δδοκοθαριστής
 τ' ο δρόμου σπρώχνει, με μιά τεραστία
 σκουπίτ' α, έναν όγκο από σκουπίδια. Πρ' ος
 ό-
 μως φτάση τ' ο κομφοτί και τήν σερπαντίνα,
 ένα απότομο φόσημα τ' ος Βορρ' α ρίχνει και
 κείνο και κείνη στην ύπόνομο, σ' αζοντας κά-
 πως τήν άξιοπρέπεια τους. Κι' έτσι, η φυ-
 αρία τους πνίγεται γιά πάντα στα βρώμικα
 νερά).

Ο άνθρωπος-ράδιο

ΕΥΘΥΜΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΛΕΟΝΕ ΠΕΡΕΤΤΙ

Τ' ον γνώρισα στο τραίνο, στην γραμμή
 Φλωρεντίας-Μιλάνου, και μούκανε κα-
 τάληξη τ' ο κουρασμένο πρόσωπό του.
 —Μείνετε ήσυχο, δέν αισθάνομαι άσκη-
 μα, άποκρίθηκε...

Τ' ον κ' αταξα. Τί παράξενο: είχα ά-
 παντήσει στην σκέψη μου ά-
 ραγε, η είχα μιλήσει στην
 τ' ο χη;

«Ίσως ν' α μίλησε στην τύχη», σκέφτηκα.
 —"Όχι, δέν μίλησα στην τύχη, μού άπο-
 κρίθηκε ο συνεπιβάτης μου δυνατά.

Κάτι έκανα ν' α π' ο, σ' απασα όμως. "Α-
 νοιξα τήν έφημερίδα μου κι' άρχισα ν' α δια-
 βάζω κάτι που άφορούσε τήν Πολωνία.

"Ο συνεπιβάτης μου μού ειπε:
 —Βέβαια, η Πολωνία δέν θ' α εγκαταλεί-
 ψη τ' ος διεκδικήσεις της...

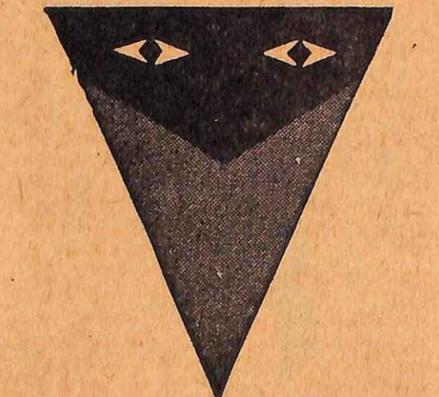
—"Όστε διαβάσετε μέσα στην σκέψη
 μου; άπόρησα. "Η απλώς βγάζετε συμπερά-
 σματα;

—Διαβάζω μέσα στην σκέψη σας, ειπε.
 "Η μάλλον είμαι δέ κ' ο τ' ος τ' ον σκέψε-
 ων τ' ον άλλων. "Από ένα παράξενο φαινόμε-
 νο που κανένας γι' ατ' ος δέν μπόρεσε ως
 τώρα ν' α εξηγήσει, λειτουργώ σ' αν ραδιομη-
 χανή, συλλαμβάνοντας τ' ος σκέψεις όλων ό-
 σων σκέπτονται όλόγουρά μου, σε άκτίνα έ-
 κατονηάδων χιλιόμετρων. Είμαι ένας άνθρω-
 πος-ράδιο, κύριε. Δέν με πιστεύετε; Βάλετε
 σ' αν νού σας κάτι τ' ο παράξενο.

«Σηκοτάκια λυωνέντα», σκέφτηκα.
 —Σηκοτάκια λυωνέντα, αυτό σκεφτήκατε.
 "Αλήθεια! Μ' α έσεις έπρεπε ν' α είσθε ο π' ο
 εύτυχ' ος θνητός με τήν ιδιότητά σας. Τί ύ-
 πέροχο, ν' α γνωρίζετε τί σκέπτεται ο άλλος!

—"Όχι και τόσο!
 "Αναστ' ανεψε.

—"Ακούστε, συνέχισε. "Όταν ήμουνα εί-
 κοσι χρονών, είχα άραβωνιαστή με μιάν
 αίθ' ορια ύπαρξη που ναι μ' αν δέν τήν αγα-
 πούσα στην πραγματικότητα, μού άρεσε ό-
 μως. "Ενα θράδυ που θραιομούσατε μαζί
 σ' αν κήπο, τήν φίλησα στο στόμα. Χαμογε-
 λούσα με τήν σκέψη ότι τ' ος προξενούσα
 μεγάλη ταραχή μέσα στην ψυχή με τ' ο φίλι
 μου. Τότε γιά πρώτη φορά μού συνέβη ν' α
 συλλάβω τ' ο κύματα τ' ος σκέψ' ος της: «"Η-
 λίθις» σκεπτόταν εκείνη έν' ο τήν φιλοΰσα.
 «Μ' α γέμισες σ' αλια με τ' ο άνοστο φίλι σου.
 "Εχω εγώ πάρε και δώσει φιλι' α στην ζωή

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

μου! "Ότε σ' αν τ' ον Τζ' ονο δέν μ' ορείς ν' α
 φίλησης, τ' ον γυιό τ' ος θυρωρού, ούτε σ' αν
 τ' ον ξάδερφό μου που είναι μόλις δεκάξη
 χρονών και τ' ον βάζω ν' α με φιλά κάπου
 κάπου από κακρίτσι. "Ότε σ' αν τ' ον Τούλ-
 λιο...».

» Φυσικά, έσπευσα ν' α τ' ος γυρισό τις
 πλάτες. Τ' ο άντελήφθη και με κ' αταξε εκ-
 πληρητή:

—Τί έπαθες; με ρώτησε.
 —"Τίποτα, τ' ος άποκρίθηκα φεύγοντας.
 Χαιρέτα μου μόνο τ' ον ξάδελφό σου και τ' ον
 Τζ' ονο, τ' ον γυιό τ' ος θυρωρού!

» "Από εκείνη τήν μέρα, άρχισε τ' ο μαρ-
 τ' ούριό μου. "Όλα όσα σκέπτονταν οι άλλοι
 γ' ορω μου, σε άπόσταση εκατοντάδων χιλι-
 ομέτρων, βασάνιζαν τ' ο μυαλό μου! "Ημουν
 εύθυμος και γινόμενος μελαγχολικός όταν
 συνελάμβανε τ' ος σκέψεις ένός καταδικου
 εις θάνατον. "Ετρωγα και με κυριεύε άη-
 δία γιάτι συνελάμβανα τ' ος σκέψεις ένός
 φοιτητ' ος τ' ος Ιατρικής που μελετούσε τ' ον
 καλλίτερο τρόπο θεραπείας τ' ος λέπρας! Διά-
 β' ασα μέσα στην σκέψη τ' ον συγγενό μου
 πόσο με μισούσαν γιάτι ήμουνα π' ος πλού-
 σιος από α' ούτ' ος. Ζούσα σε μιά κόλαση, κύ-
 ριε, σε μιά κόλαση! Σκεφτήτε π' ος δέν είχα
 π' α φίλους, ούτε άραβωνιαστικά, ούτε
 φιλεναδοΰλες!

—"Όστε δέν έχετε κανέναν π' α; τ' ον ρ' ο-
 τ' οσα με συμπάθεια.

Χαμογέλασε.
 —"Ός π' ος τ' ον τ' ον μηνών, ειπε. Τώρα ό-
 μως έχω μιά φιλεναδοΰλα που είμαι βέβαι-
 ος π' ος μ' α αγαπ' α και δέν σκέπτεται καθ' ο-
 λου ν' α μ' α πάτηση. Είναι η π' ος έξοχη γυ-
 ναίκα τ' ος κόμου και χωρ' α αυτ' ο η ζωή
 θ' α ήταν φρένη κι' άηδία γιά μένα. "Εφθα-
 σα όμως.

Τ' ο τραίνο σταμάτησε. "Ο συνομιλητ' ος
 μου σηκώθηκε και πήρε τ' ος άποσκευές του
 απ' τ' ο δ' οχτυ.

Κι' έτσι μ' ορεσα ν' α διαβάσω καθαρά μιά
 κάρτα, κρημασμένη στο χερούλι τ' ος βαλ-
 τ' οσας του, που είχα γραμμένο τ' ο όνομά του:

«ΡΑΦΑΗΛ ΑΝΤΖΙΝΕΤΙ».

Ραφαήλ "Αντζινέτι!
 Τινάχτηκα κι' έκανα μιά μεγάλη προσπά-
 θεια γιά ν' α μ' αν συλλογιστώ τίποτα.
 "Εκείνος έφυγε άφ' ος με χαιρέτ' οσα με έγ-
 καρδιότητα.

Τ' ο τραίνο ξεκίνησε πάλι.
 Τότε μόνο είχα τ' ο θάρρος ν' α πάρω απ'
 τήν τσέπη μου ένα γραμμα που είχα λάβει
 τήν προηγούμενη μέρα.

Τ' ο ξαναδιάβασα:
 » "Ο έπίσημος φίλος μου, ξέρεις, εκείνος
 ο Ραφαήλ "Αντζινέτι γιά τ' ον όποιο σου έ-
 χω ήδη μιλήσει, έφυγε και θ' α λείψη δεκα-
 πέντε μέρες. Μόλις κανονίσης τ' ος υποθέσεις
 σου στο Μιλάνο, έλα γρήγορα στην περι-
 στερούλα σου. Θ' α περάσουμε θείες μέρες».

"Ο άνθρωπος-ράδιο διάβαζε τ' ος σκέψεις
 όλων δεχόταν τ' ος έπιτομ' ος από όλους τ' ος
 έγκεφάλους, με τήν άτυχία όμως που χαρ-
 κτηρίζει τ' ος τερελλά έρωτευμένους άνδρας,
 δέν κατάρθεσε ν' α συλλάβη τήν σκέψη τ' ος
 γυναίκασπου αγαπούσε σ' αλήθεια. "Ο έγκέ-
 φάλος τ' ος είχα διαφορετικό μήκος κυμά-
 των...

ΛΕΟΝΕ ΠΕΡΕΤΤΙ

Είχε δίκη η Ξανθίπη,

ΔΙΑΣΗΜΕΣ ΓΚΡΙΝΙΑΡΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ.—Ο ΙΒΑΝ Ο
 ΤΡΟΜΕΡΟΣ... ΠΟΥ ΕΤΡΕΜΕ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ!—ΑΛ-
 ΛΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΜΕΝΟΙ ΑΠΟ ΘΗΛΥΚΑ

Συνηθίζομε ν' α λέμε, γιά μιά γρινα-
 ρα σύζυγο που δημουργεί σ' αν σύ-
 ζυγό τ' ος σκηνές και δέν τ' ον αφήνει
 ήσυχο, ούτε στιγμή, ότι η γυναίκα
 αυτ' ο είναι Ξανθίπη. Και τέτοιες γυναίκες
 υπάρχουν πολλές, που κάνουν τ' ον βίο άβ' ο-
 τ' ος στους συζύγους. "Όπως ύπηρεξε και τ' ος
 άτυχο Σωκράτης που μαρτύρησε, καθώς
 βεβαιώνει η ιστορία κυριολεκτικ' ος' όλο
 του τ' ον βίο από τήν γκρίνια τ' ος και τ' ος Ι-
 διοτροπίες τ' ος.

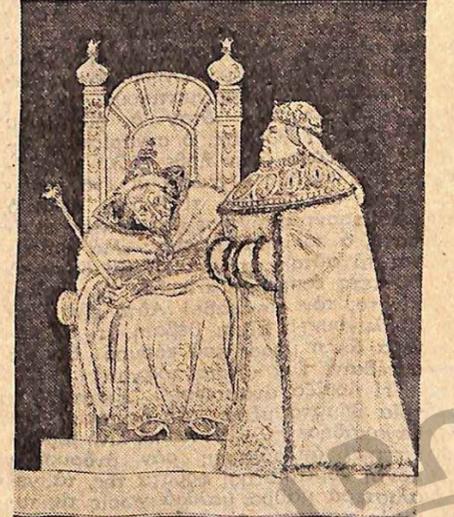
"Υπάρχουν πραγματικά γυναίκες που εύ-
 χαριστούνται ν' α φιλονεικούν πάντοτε, που
 ...έκ' ος προμελέτης τά θραιοκουν όλα άσχημα,
 δέν τ' ος άρ' οσει τίποτα και ρίχνουν όλα τ' ο
 κακά στους άνδρες τους, και άσφαλ' ος όλοι
 μας, π' ος λίγο π' ος πολύ θ' α έχομε γνω-
 ρίσει μιά τέτοια γυναίκα η θ' α έχομε πολ-
 λές φορές άκούσει ν' α γίνεται λόγος γ' α
 αυτές και ν' α παρομοιάζονται με τ' ον ξ' α απ'
 έδω.

"Αλλ' άραγε μ' α σύζυγος γκρινιάζει και
 φιλονεικεί μόνον από διάθεση και τυραννεί
 τ' ον σύζυγό τ' ος μόνο από γούστο η έχει και
 σοβαρούς λόγους γ' α αυτό; Πολλοί είναι που
 άδιαφορούν γιά τή γυναίκα τους, οι σύζυγοι
 παραμελούν τ' ος συμφέροντά τους και τ' ος συμ-
 φέροντα τ' ος σπιτιού τ' ον κι' έτσι κάνουν
 τή γυναίκα, ν' α στενοχωρητ' ος, ν' α νευριάζη
 και ν' α έχη πάντοτε άφορηές γιά γκρίνια
 και φιλονεικία. Τ' ος παραδειγματα από τή
 ζωή μας είναι άπειρα και κάθε άναγνώστης
 θ' α έχη πρ' ονειρο ένα τέτοιο. "Αρα δέν φταί-
 ει πάντα και μονάχα η γυναίκα γιά τή δια-
 τάραξη τ' ος συζυγικής άρμονίας άλλ' έγει
 και ο άνδρας τήν ευθύνη του γ' α αυτό. Οι
 άνδρες δέν πρέπει ν' α παραπονούνται ότι έ-
 τυνε ν' α πάρουν φιλόνηκη και γκρινιάρ' α γυ-
 ναίκα. "Ας προσποθήσουν ν' α είναι καλόβο-
 λοι και ν' α λογαριάζουν και τή γυναίκα τους
 γιά σύντροφο, που ποτέ ν' α ένδιαφέρεται
 γιά τ' ο νοικοκυριό και τήν καλοπέραση τ' ος
 σπιτιού. "Ας μ' αν έ' ονουν τ' ον έγωισμό ν' α
 σποντίζουν μόνον γιά τ' ον έαυτό τους και
 ν' α σκέπτονται μόνον με τ' ο δικό τους τρόπο.
 Γιατί είναι εύκολο ν' α άποκαλούν τή γυ-
 ναίκα τ' ος Ξανθίπη η ν' α λ' αν χίλια δυό άλ-
 λα πράγματα γ' α αυτ' ο. Καλλίτερο εξέταση
 τ' ον άφοριών θ' α άποδείξη, ότι αυτοί έχουν
 τ' ο μεγαλειότερον έδωκο.

Τ' ο ίδιο ένει ν' αίνει τ' ον τελειωτόν καιρόν
 και με τήν Ξανθίπη και η εξέταση αυτ' ο
 ένει άποδείξει ότι η γυναίκα τ' ος σοφού
 Σωκράτους είχε δίκη ν' α φιλονεικ' ος με τ' ον
 άνδρα τ' ος και δέν είναι δίκαιο ν' α έχη τήν
 κακή αυτ' ο φήμη. Γιατί οι ύποστηρικται τ' ος
 Ισχυρίζονται ότι είχε δίκαιο ν' α φωνάζη
 και ν' α κ' ανη σκηνές σ' αν Σωκράτη, γιάτι
 αυτός παραμελούσε τ' ο δουλειά του και τ' ο
 σπιτι του και δέν είχε ένδιαφέρο γιά τίπο-
 τα άλλο, απ' τήν φιλοσοφία του.

"Ο Σωκράτης, καθώς είναι γνωστό ήταν
 μαρμαρογλύπτης κι' αυτό τ' ο έπάγγελμα έξ' α-
 σκούσε πρ' ος άποκτήσει τήν ήμη τ' ος φιλο-
 σόφου. Κι' άφ' ος ήταν σοφός κι' έδίδασκε
 όλη σχεδόν τήν ήμερα στην "Αγορά δέν είχε
 π' α καιρό ν' α φροντίζη γιά τήν δουλειά
 του, ο ίδιος έτρωγε στα συμπόσια κι' έτσι
 δέν φροντίζε καθόλου γιά τήν διατροφή τ' ος
 οικογενείας του. "Ακόμα έπιανε άκαρτο κ' α
 στα συμπόσια—οι άρχαίοι "Ελληνες άνακά-
 τευαν τ' ο κρασί με μέλι—ώστε ν' α γυρι-
 ζη άργά τήν νύκτα στο σπιτι του τύφλα

στο μεθύσι. Π' ος λοιπόν η Ξανθίπη ν' α
 με στενοχωρητ' ος, ν' α μη θυμώνη και ν' α μη
 κ' ανη σκηνές σ' αν τ' ος και ν' α μη τ' ος
 πετ' ος στο κεφάλι τ' ος πάτα! Και είχε κι'
 έναν άκόμα λόγο σοβαρό γ' α αυτό, γιάτι έ-
 ν' ο Σωκράτης είχε πολλούς όπαδούς και
 μαθητ' ος τ' ος φιλοσοφίας του δέν έπαιρνε απ'
 αυτούς δίδακτρα κι' ας τ' ος δίδασκε και συ-
 ζητούσε μαζί τους όλόκληρη τήν ήμερα και
 τήν περισσότερη νύκτα. Οι άλλοι σοφιστ' αι—
 και ήσαν πολλοί τήν εποχή τ' ος Σωκράτους
 στην "Αθήνα—, που είχαν επίσης μαθητ' ος,
 έπαιρναν απ' αυτούς δίδακτρα και μόνον ο

"Ο "Ιβάν ο Τρομερός τρέμει και
 συμμαζεύεται πάνω στο θρόνο του, όταν
 συζητ' α με τήν γυναίκα του!

Σωκράτης δέν καταδεχόταν ν' α παίρνη. Φαντα-
 σθήτε, λοιπόν π' ος θ' αν τ' ο νοικοκυριό
 τ' ος σπιτιού του και π' ος θ' α τ' ος κατάφερε
 η καμένη η Ξανθίπη. "Όστε μ' όλο τ' ος τ' ο
 δίκαιο γκρινιάρ' α και τ' ον σκυλόβριζε.

"Αλλά δέν είναι μόνον η Ξανθίπη που έ-
 χει μείνει μοναδική στην ιστορία γιά γκρι-
 νιάρ' α και κακότροπη γυναίκα. "Η ιστορία από
 τ' ον αρχαιότατον χρόνον μέχρι τ' ον νεωτέ-
 ρων άναφέρει γυναίκες μεγάλων άνδρων,
 που ήσαν κακότροπες και φιλονεικ' ος, ώστε
 ν' α μπορούσε ν' α ποιησε με βεβαιότητα ότι
 δέν υπάρχει κανείς ήρωας μ' αν τ' ος τ' ο
 σύζυγό του.

Στ' α τοιχώματα ένός σπηλαίου τ' ος κοιλά-
 δος τ' ος Νεάντερ, που κατοικείτο πρ' ος 20.000
 έτών από τ' ος πρωτογόνους προγόνους μας
 —στην κοιλάδα αυτ' ος έχον θρεθή κόκκαλα
 ανθρώπων που έχησαν εκείνη τήν εποχή—
 άνακαλύφθηκε μιά κακότροπη εικόνα, που
 παριστ' ανει μιά σκηνή συζυγικής φιλονεικί-
 ας. "Η τοιχογραφία αυτ' ος παριστ' ανει μιά
 γυναίκα ν' α χτυπ' ος τ' ον άνδρα τ' ος μ' ένα έύ-

λο στο κεφάλι και ν' α σηκώνη με τ' ο άλλο
 χέρι τ' ος στο ύλο, που πιάνει απ' τήν ουρά,
 γιά ν' α τ' ον πετ' ος δέβαια επάνω του. "Ο
 δυστυχισμένος ο άνδρας έχει γονατίσει με
 όλα του τ' ο β' αη και τ' ο τόξο του και προ-
 παθει με τ' ο ένα χέρι ν' α προφυλαχθ' ος απ'
 τ' ο κτυπήματά τ' ος.

Και οι άρχαίοι Αιγύπτιοι είχαν τέτοιες
 γκρινιάρ' ας και φιλονεικ' ος γυναίκες και η
 φιλαρέσκεια τους και η μανία γιά τ' ο στολι-
 σμό ήταν από τις πληγές τ' ος άρχαίους
 Αιγύπτου.

Οι περισσότεροι μεγάλοι άνδρες τ' ος Ι-
 στορίας, που με άδάμαστη θέληση κυβέρ-
 νησαν και δοξάσθηκαν, ήσαν παιχιδάκια στα
 χέρια τ' ον γυναικών τους, ύπόφεραν τ' ος
 ιδιοτροπίες των και η θέλησή τους δέν έ-
 φθανε ν' α έπιβληθούσιν. "Ενας από αυτούς, ο
 τ' ος τ' ος Ρωσίας "Ιβάν ο τρομερός, που
 τ' ον έτρεμαν τ' ος εκατομμύρια τ' ον ύπηκόων
 του γινόταν π' ος άντικ' ος στην γυναίκα
 του. Μιά σπανία χαλκογραφία, που ύπάρ-
 χει, παριστ' ανει μιά σκηνή φιλονεικίας τ' ος
 συζύγου τ' ος "Ιβάν με τ' ον ίδιον, ο όποιος
 τρέμει και συμμαζεύεται πάνω σ' αν θρόνο
 του, σ' αν ν' α μπορούσε ν' α κρυφθ' ος μέσα σ'
 αυτόν καθώς τήν άκούει ν' α τ' ος μιλάη προ-
 κλητικ' ος, θυμωμένη και κυρίαρχος.

Και αυτός ο Μέγας Ναπολέων άκόμα ο
 κατακτητ' ος τ' ος Οικουμένης έβασανίζετο ά-
 πό τ' ος ιδιοτροπίες τ' ος "Ιωσηφίνας. Μπρο-
 στά τ' ος ήταν ένας άναθότατος μικρονο-
 κούχος, που άφηνε ν' α τ' ον βρίζη και ν' α
 τ' ος κ' ανη σκηνές χωρ' ος ν' α έχη τή δύναμη
 ν' α τ' ος έπιβληθ' ος.

"Ηταν άναγκασμένος μόνον ν' α τ' ος ύποφε,
 σ' αν και ν' α τ' ος αφήνη ν' α τ' ον κ' ανη όπως ή-
 θελε. "Ηταν η άγάπη του π' ος τ' ος "Ιωσηφί-
 να: Κι' αυτ' ο ένει τήν εξέλιξη τ' ος και μπο-
 ρεί ν' α εξελιχθ' ος σε π' ος όσον τ' ος άντικειμέ-
 νο τ' ος άνάτης μεταβλήεται σε θρηϊάδη τύ-
 ρωνο. Μυστήριο! "Ο Ναπολέων άπέκτησε
 δόξα και έ' ονε δορυκ' ος τ' ος γιατί είχε
 μεγάλη πνευματική δύναμη και δυνατή θέ-
 ληση, αλλά στην "Ιωσηφίνα μ' αν τ' ος τ' ος
 ένα άνάναμο παιδάκι, που τ' ος κάνουν ό-
 πως θέλουν!

"Η γυναίκα τ' ος ένδοξου ζωγράφου Ροδν-
 πενα δέν τ' ον αφήνει ήσυχο ούτε στη δου-
 λειά του. "Όταν έξωγράφει τ' ον περίφημο
 πίνακά του «"Η γυναίκα με τή γούνα» έ-
 γοντας γιά μοντέλο τή γυναίκα που αυτός
 έκρινε κατ' αλλη, η σύζυγός του τ' ον διέ-
 κοπτε στη δουλειά του με μανία κι' άπα-
 τούσε ν' α τ' ος γρηγορητ' ος η ίδια γιά μον-
 τέλο. Τ' ον έβριζε βέβαια, κι' αυτές ήσαν
 άναγκασμένος ν' α τ' ος φέρεται με γλυκό τ' ο-
 πο και κατώφ' οσε π' ος όλη τήν αντίδρασή
 τ' ος, ν' α τέλειωση τ' ον πίνακά του αυτόν, που
 τ' ος έφερε τ' ος δόξα.

Θ' α μπορούσε κανείς ν' α ένασφ' ος και έλ-
 λα παραδειγματα άπειρα, άλλ' ας άρκεσθ' ος
 με σήμερα σ' αυτ' α.

"Όστε π' ος αυτοί οι μεγάλοι άνδρες, που
 νομίζονται ότι είναι ίκανοποιημένοι από τ' ον
 έαυτό τους και είναι ν' α από εδύγ' ος, έ-
 χουν άποκτήσει τ' ος πάντα, έχον τή στενο-
 γ' ορεια τ' ος κ' ανη τ' ος τ' ος γυναίκασ του και
 τ' ον κοτό τ' ος τρόπο, που τ' ος βασανίζει
 και δηλητηριάζει τή ζωή τους.

Αντιπαδῶ

τὸ Χόλλυγουντ!

Λέγει ἡ Λουίζα Ράινερ, σὲ μιὰ συνέντευξη μὲ τὴν Νανὲτ Κοϋντερ.

Μιὰ ἐκφραστικὴ φωτογραφία τῆς Λουίζας Ράινερ.

ποτέ δὲν πηγαίνει περίπατο. Ὁ περίπατος εἶναι κάτι προσωπικό. Ἔτσι ὄλοι στὸ Χόλλυγουντ ἱπεύουν, ἱπεύουν σάν... πτώματα. Μὲ τὴν ἱππασία μποροῦν νὰ μένουν ἔξω ἀπὸ τὴν πραγματικὴ ζωὴ. Τὸ νὰ περπατᾶ κανεὶς εἶναι κάτι πολὺ ἀνθρώπινο, πολὺ κοντὰ στὴ γῆ, πολὺ κοντὰ στοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, τοὺς συνηθισμένους ἀνθρώπους, τοὺς πραγματικούς...

» Ξέρετε πὼς ὅταν ὁ φίλος μου Κλύφφορντ ὄντετς, ὁ σεναρίστας, πήγε περίπατο ὅταν ἦρθε ἐδῶ, συνελήφθη; Εἶχε ἤδη νυχτώσει κι' ἕνας πόλισμαν τὸν ρώτησε τί ἔκανε. Ὅταν ὁ Κλύφφορντ ἀπήντησε ὅτι κάνει περίπατο, ὁ πόλισμαν ρώτησε: «Μὰ ποῦ εἶναι τὸ αὐτοκίνητό σας;». Κι' ὅταν ὁ ὄντετς ἀπήντησε ὅτι δὲν ἔχει αὐτοκίνητο, τὸν συνέλαβε! Αὐτὸ εἶναι τὸ Χόλλυγουντ! Εἶμαι βέβαιη ὅτι σὲ κανένα ἄλλο μέρος τοῦ κόσμου δὲν θὰ συνέβαινε ἕνα τέτοιο πρᾶγμα!

Ἡ Λουίζα ἀναστέναξε. Ἐκανε δυὸ τρία βήματα μέσα στὸ δωμάτιο καὶ ξανακάθισε πάλι. Ἡ λευκὴ λινὴ μπλουζὰ της, ἀπλούστατη σάν ἀνδρική, ἡ κοντὴ κοριτσίστικη φοῦτα της, τὰ γυαλιστερά μαῦρα μαλλιά χωρίς τις τυπικὲς καὶ φτιαχτές μίζ-άν-πὺλ τῶν ἄλλων στάρ της ἔδιναν τὸ ἄφος μιᾶς ἀπλῆς μαθήτριας.

Ἡ παλλόμενη φωνὴ της γέμισε τὸ δωμάτιο :

—Ἐνα πολυτελὲς καὶ ἀγορασμένο κενό, εἶπε. Τὸ Χόλλυγουντ μοιάζει μ' ἕνα ξενοδοχεῖο: γεμάτο σπίτια καὶ διαμερίσματα, ἐπιπλωμένα, ἔτοιμα γιὰ νὰ μπῆτε μέσα ἢ γιὰ νὰ φύγετε... Ὅλα ἴδια, ὅλα ἀπρόσωπα...

Ἡ φωνὴ της χαμήλωσε λίγο. Εἶναι μιὰ περήφανη φωνή, πού μεγαλώνει ἀκόμη περισσότερο τὴν προσωπικότητα τῆς Ράινερ γιὰ τὴν κατακτᾶ τὸν ἀκροατὴ ἀμέσως. Σὰς ἀπορροφᾶ παράξενα καὶ ἀφοῦ παύσει ἀκόμα νοιώθετε μέσα στ' αὐτὰ σας τὴν ἠχώ της. Εἶναι μιὰ ὑστερικὴ σχεδὸν φωνή, πού καμμιά φορά καταλήγει σὲ δέξυατο τόνο. Εἶναι ἡ φωνὴ μιᾶς εὐαίσθητης γυναίκας, γεμάτης νεῦρα καὶ θέρμη καὶ δραστηριότητα καὶ αὐθορμητισμὸ καὶ ἐξυπνάδα.

—Θὰ εἶχα νὰ σὰς πῶ πολλὰ, μοῦ

λέγει. Καὶ τὴ φορά αὐτὴ ἡ φωνὴ της εἶναι παράξενα μελαγχολικὴ. Ἐχῶ πολλές λύπες, τόσο πολλές ὅπως ὄλοι οἱ ἀνθρώποι.

» Λυποῦμαι ὅτι εἶμαι ὑποχρεωμένη ν' ἀκούω ὠρισμένους ἀνθρώπους νὰ μέρωτοῦν γιὰ πράγματα πού δὲν εἶναι δική τους δουλειά! Ὑπάρχουν τόσο πολλὰ θέματα πού θὰ μοῦ ἄρεσε νὰ συζητήσω. Ἀντὶ αὐτῶν ὅμως, ἔρχονται καὶ μοῦ ζητοῦν νὰ τοὺς μιλήσω γιὰ τὸν ἔρωτα! Βέβαια, ὁ ἔρωτας εἶναι κάτι πολὺ σημαντικό, σημαντικότερο γιὰ μένα καὶ ἀπὸ τὴν καριέρα μου, μὰ δὲν σκοπεύω νὰ γράψω ρομάντσα γιὰ τις ἐφημερίδες σχετικὰ μ' αὐτόν!

Στὴν Εὐρώπῃ τὰ πράγματα εἶναι διαφορετικά. Ἐκεῖ, ἡ ἰδιωτικὴ ζωὴ ἔνός ἡθοποιοῦ τοῦ ἀνήκει.

» Ἐδῶ, ἔχω λόγου χάριν διακοπές. Εἶμαι κουρασμένη. Ἐχῶ τελειώσει τὸ «γύρισμα» τῆς «Καλῆς Γῆς» καὶ παίρνω τὸ ἀεροπλάνο. Θέλω νὰ πάω στὴ Νέα-Ἰόρκη. Θέλω νὰ δῶ τοὺς γνωστούς μου. Ὅλη μου ὄμως ἡ εὐχαρίστησις ὅλη ἡ χαρὰ τῶν λίγων αὐτῶν διακοπῶν πού ἔχω κι' ἐγὼ πάει χαμένη. Γιατί; Γιατί τὸ στούντιο εἰδοποιεῖ τοὺς ρεπόρτερ τῶν ἐφημερίδων καὶ ὅταν τὸ ἀεροπλάνο προσγειοῦται δὲν μπορῶ κἀν νὰ ρίξω μιὰ ματιὰ στὸν Κλύφφορντ ὄντετς πού ἔχει ἔρθει ὡς τὸ Τζέρσεϋ γιὰ νὰ μὲ ὑποδεχθῇ... Ὅχι, οὔτε τὸν Κλύφφορντ δὲν μπορῶ νὰ κυττάξω. Δὲν τολμῶ γιὰτὶ πρέπει ν' ἀποφύγω τοὺς δημοσιογράφους πού μὲ περιμένουν σάν πεινασμένοι λύκοι. Μπαίνω στὸ πρῶτο ταξὶ πού περνᾶ μπροστὰ μου καὶ τὸ σκάνω! Μπορῶ νὰ μὴ λυποῦμαι γιὰ ὅλα αὐτὰ;

—Ἀργότερα, ὅταν ἐπισκέφθηκα τὸν Κλύφφορντ, οἱ δημοσιογράφοι εἰσώρμησαν μέσα στὸ σπίτι. Ἄν εἶναι δυνατόν! Μέσα στὸ σπίτι!

»Μὰ κι' ἐγὼ καλά τοὺς τὰ κατάφερα. Ξέρετε τί ἔκανα; Ξαπλώθηκα ἐπάνω στὸ πάτωμα κάτω ἀπὸ ἕνα ντιβάνι κι' ἐμμεσα ἐκεῖ ἕνα ὀλόκληρο πρωτὶ. Ἐκεῖνοι πηγαίνοντο ἐκπληκτοὶ πού δὲν μ' ἔβλεπαν. Κι' ἕνας μάλιστα ἀπ' αὐτοὺς κάθησε στὸ ντιβάνι, ἀκριβῶς ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου. Ποῦ νὰ φαντασθῇ τὴν κρυψώνα μου!

Γέλασε παιδιάστικα κι' ὕστερα ἀπὸ τὰ ἔγινε σοβαρὴ σάν νὰ σκέφθηκε κάτι:

—Λυποῦμαι πού οἱ γυναῖκες τῆς Ἀμερικῆς «χαλοῦν» τοὺς ἀνδρες τῶν. Οἱ Εὐρωπαῖοι μεταχειρίζονται τις γυναῖκες μὲ εὐγένεια, σάν νὰ ἦσαν λεπτὰ κομψοτεχνήματα, πού ἀδιάκοπα κινδυνεύουν νὰ ραγίσουν. Δὲν κάνουν τὸ ἴδιο οἱ Ἀμερικάνοι. Καὶ φταίνει ἐντελῶς οἱ γυναῖκες γι' αὐτὸ. Εἶναι πολὺ ἀνεξάρτητες. Δὲν ἔχει σημασία πόση ἀξία ἔχει μιὰ γυναίκα, δὲν ἔχει σημασία πόσα χρήματα κερδίζει. Δὲν πρέπει ποτέ, μὰ ποτέ νὰ εἶναι ἀνεξάρτητη. Στους ἀνδρες δὲν ἄρесе αὐτὸ.

□ □

—Λυποῦμαι πού συνήθισα νὰ ἔχω τόσο διαφορετικὴ ἰδέα γιὰ τὸν κινηματογράφο. Στὴν Εὐρώπῃ ἦμουν πραγματικὰ μιὰ ἡθοποιός, μὰ πραγματικὰ! Ἐπαιζα τὴν «Ζάν ντ' Ἀρκ» περισσότερες ἀπὸ τετρακόσιες φορές συνεχῶς. Πίστευα ὅτι στὸν κινηματογράφο παίζουν μόνο ὠραῖες γυναῖκες. Ὑστερα μιὰ μέρα, πῆγα στὴν ταϊνία «Πολεμικὸς ἀποχαιρετισμός». Ἀφοῦ εἶδα τὴν «Ἐλεν Χαϊλζ» κατάλαβα ὅτι αἱ ἡθοποιοὶ ἐπαιζάν τώρα στὸν κινηματογράφο, ἀσχετῶς τῆς ὁμορφιάς των, καὶ ὅτι θὰ μπορούσαν νὰ κατορθώσουν μεγάλα πράγματα ἂν τοὺς διώτταν ἡ εὐκαιρία. Ἴσως σκέφθηκα, νὰ ὑπάρχη θέσις καὶ γιὰ μένα ἐκεῖ.

» Καὶ ἦρθε ἐδῶ. Κι' ἐργάσθηκα πολὺ σκληρὰ. Λυποῦμαι ὅμως πού ἐδῶ δὲν εἶναι εἰς θέσιν νὰ καταλάβουν τὴν προσωπικότητα τῆς τέχνης. Αὐτὸ δὲν εἶναι παίξιμο! Μπορεῖ νὰ ἀγωνισθῇ ἄπομῆρα γιὰ νὰ ἐπιτύχετε μιὰ σκηνή

κι' ὕστερα ἡ σκηνὴ αὐτὴ νὰ περικοπῇ ἀπὸ τὸ «γραφεῖον περικοπῆς ταϊνιών» σάν νὰ ἦταν κανένα κομμάτι ψωμί!

» Δὲν ἔχουν καλλιτεχνικὴ ἀντίληψη. Δὲν ἔχουν τίποτα. Φυσικὰ, στὴν «Καλὴ Γῆ» ὅπου ἔπαιζα τὸν ρόλο μιᾶς χωρικῆς δὲν ἐπεχείρησα νὰ φανῶ ὁμορφῆ. Δὲν χρησιμοποίησα κἀν μακιγιάζ. Φεβόμενον ἀκόμη μήπως φαινόμενον πολὺ γερὴ καὶ ὕγιης στὶς σκηνές τῆς πείνας. Γι' αὐτὸ βῆκα ἕναν ὀδοντογιατρὸ πού ἤξερε νὰ κἀν τὰ δόντια μου νὰ φαίνωνται σπασμένα καὶ μαῦρα. Ἡ μου ἐνθουσιασμένη μὲ τὴν ἀνακάλυψή μου αὐτὴ κι' ὅμως οἱ σκηνοθέτες δὲν μὲ ἄφησαν νὰ τὴν ἐφαρμόσω: «Θὰ τὸ παραξυλώναμε!» μοῦ εἶπαν.

» Τώρα πάλι σκοπεύουν νὰ μοῦ δώσουν τὸν ρόλο μιᾶς ὁμορφῆς καὶ προκλητικῆς γυναίκας μόνο καὶ μόνο ἐπειδὴ φαίνομαι ἀσχημὴ στὴν «Καλὴ Γῆ».

» Εἶχα τύχη τὴν πρώτη βραδυὰ πού ἦρθε στὸ Χόλλυγουντ. Γνώρισα τὴν Γκάρμπ, τὴν Νόρμα Σῆρρ καὶ τὴν «Ἐλεν Χαϊλζ». Ὑστερα, ἡ τύχη μ' ἐγκατέλειψε φαίνεται.

» Λυποῦμαι γιὰ τὴν στάση πού τηροῦν ἐδῶ οἱ «κυνῆγοι τῶν διασημοτήτων». Στὴν Βιέννη τὸ κοινὸν αἰσθάνεται μιὰ θερμὴ συμπάθεια γιὰ τοὺς καλλιτέχνες, μὰ ἐδῶ... διακόσια αὐτογράφα δικά μου ἐξισοῦνται μ' ἕνα αὐτογράφο τοῦ Χάουπμαν! (Τοῦ γνωστοῦ ὀλοφόνου τοῦ μικροῦ Λίντμπεργκ). Δὲν ἔχει καμμιά σημασία γι' αὐτοὺς ἡ ἀξία ἐνὸς ἀτόμου. Γι' αὐτὸ δὲν πηγαίνω πιά σὲ πρεμιέρες. Δὲν μπορῶ νὰ ὑποφέρω τὴν ψυχρότητά τους.

» Ὅσο γιὰ τὰ φορέματα, τί νὰ ποῦμε; Οἱ τουαλέττες ὄλων τῶν γυναικῶν

παρεῖς κι' εἶναι κομμένες στὸ ἴδιο καλοῦπι ὅπως καὶ οἱ πόδες τους ἄλλοτε. Μιὰ φορά ἀναγκάσθηκα ν' ἀγοράσω ὄλο τὸ τόπι τοῦ ὑφάσματος πού μ' ἄρεσε γιὰ νάχω τοῦλάχιστον μιὰ φορά τὴν εὐχαρίστηση νὰ φορῶ κάτι δικό μου, ἐντελῶς δικό μου... Χωρὶς νὰ ἔχω τὸν φόβο ὅτι θ' ἀντικρύσω μόλις βγῶ ἔξω ἄλλες εἰκοσι γυναῖκες ὁμοια ντυμένες.

Ἐρριζα μιὰ ματιὰ στὸ ρολοῖ μου γιὰτὶ εἶχα μὲνει πολὺ.

—Βιάζεστε; μὲ ρώτησε.

—Ναί! ἀπήντησα. Φεύγω αὔριο γιὰ τὴ Νέα Ἰόρκη.

—Γιὰ τὴ Νέα-Ἰόρκη; μοῦ εἶπε μὲ ματιὰ πού ἀστράψαν. Μπορῶ λοιπὸν νὰ σὰς ἀναθέσω μιὰ παραγγελία γιὰ ἕναν πολὺ καλὸ φίλο μου; Μπορεῖτε νὰ τοῦ πῆτε ὅτι μὲ εἶδατε, ὅτι εἶμαι καλὰ, καὶ ὅτι εὐχομαι τὸ ἴδιο καὶ γιὰ κείνον; Σὰς γράφω ἐδῶ τὸ ὄνομά του καὶ τὸν ἀριθμὸ τοῦ τηλεφώνου του. Δὲν θὰ πῆτε ὅμως σὲ κανένα τὸ ὄνομά του, δὲν εἶν' ἐτσι; μὲ ρώτησε τρομαγμένα.

—Σὲ κανένα! ὑποσχέθηκα μ' ἐπισημότητα.

Ἡ Λουίζα τότε μοῦ ἔδωσε ἕνα γαρτί. Διάβασα ἕνα γνωστότατο ὄνομα καὶ χαμογέλασα γιὰτὶ δὲν χρειαζόταν μεγάλη φαντασία γιὰ νὰ μαντεύσω τὸ ὄνομα αὐτό.

Ὑστερα μὲ συνόδευσε ἕως τὴν πόρτα γιὰτὶ ἡ καμαριέρα τῆς εἶχε «ἔξοδο» τὴν ἡμέρα ἐκείνη καὶ μοῦ εὐχήθηκε «καλὸ ταξίδι».

Ἐξετέλεσα πιστὰ τὴν παραγγελία μου καὶ τὴν ὑπόσχεσή μου. Κι' εἶμαι βέβαιη ὅτι γι' αὐτὸ τοῦλάχιστον δὲν θὰ λυπάται ἡ Λουίζα Ράινερ.

NANET KOYTNER.

Ἀριστερά: Ὁ Πῶλ Μιούνη καὶ ἡ Λουίζα Ράινερ στὸ τελευταῖο τους φιλμ «Καλὴ γῆ» ποὺ δημιουργοῦν δύο θαυμάσιους ρόλους Κινέζων χωρικών. Δεξιά: Ἡ Λουίζα Ράινερ μὲ τὸν ἄνδρα πού ἀγαπᾶ: τὸν θεατρικὸν συγγραφέα Κλύφφορντ ὄντετς.

ΤΟ ΠΑΘΗΤΙΚΩΤΕΡΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η Βέρθα ντέ Λαντεναί, πειθόμενη στις εισηγήσεις ενός παιδικού της φίλου, του Ζερβαί Φλοριζέ, καταγγέλλει τον σύζυγό της κόμητα Γκοντεφρουά ότι προσπάθησε να δολοφονήσει την κόρη της Μαρκέλλα, την οποία απέκτησε με άλλον.

Στην πραγματικότητα όμως, ήθικος σύζυγος της δολοφονικής απόπειρας είναι ο ίδιος ο Ζερβαί με συνένοχον ένα Γερμανόν στρατιώτην, τον Μπαϊκερ.

Ο Μπαϊκερ συλλαμβάνεται από τον μνηστήρα της Μαρκέλλας Ρενέ Μαρτέλ, εξαναγκάζεται να γράψη ένα γράμμα στον συνένοχό του Ζερβαί, όριζοντάς του ραντεβού στο πανδοχείο. Αυτό είχε γίνει κατά παραγγελίαν του άνακριτού κ. Λιονέλ. Ο Ζερβαί πηγαίνει στο ραντεβού και ο κ. Λιονέλ, που ήταν κρυμμένος εκεί κάτω, πειθεται πιά τελείως για την ένοχη του Ζερβαί. "Υστερ" από λίγες έβδομάδες αρχίζει η δίκη του Γκοντεφρουά. Συνήγορος του Γκοντεφρουά είναι αυτός ο ίδιος ο κ. Λιονέλ, ο οποίος είχε παραιτηθή εν τώ μεταξύ από άνακριτής για να υπερασπίση ελεύθερα πιά τον φίλο του. Μετά τον εισαγγελέα μιλεί ο Γκοντεφρουά που άπαντά στα έρωτήματα του προέδρου και άφηγείται έτσι όλη την ιστορία του. Ο πρόεδρος του μιλεί για τον θάνατο της Μαρκέλλας και της Μοί-Ζάν. Ο Γκοντεφρουά άποικροεί κάθε ένοχη του στα δύο αυτά έγκλήματα και ο πρόεδρος καλεί ως μάρτυρα την Βέρθα. Αυτή τα ξέρει όλα, ο κ. Λιονέλ της τα είχε πη την προηγουμένη. Δέν προφθαίνει ο πρόεδρος ν' άρχιση καλά-καλά τις έρωτήσεις του, και η Βέρθα πέφτει στα γόνατα, μπρός στον Γκοντεφρουά και του ζητά συγγνώμη. Ο Γκοντεφρουά κλαίει. Καλείται μετά ο Ζερβαί. Ο κ. Λιονέλ επερβαίνοντας τον ρωτά άν είχε λόγους να μισή τον Τερλάν και την οικογένειά του. Ο Ζερβαί άπαντά άρνητικά. Τότε ο πρόεδρος παρουσιάζει ένα έγγραφο που ταράζει τον Ζερβαί. Είναι το αντίγραφο της έπιστολής που του άφηκε πεθαίνοντας εν είδει διαθήκης ο πατέρας του.

60. (Η συνέχεια)

Μιά θανάσιμη σιωπή είχε άπλωθή μετά την άνάγνωση της έπιστολής αυτής. Ούτε ένα έπιφώνημα δέν άκούστηκε, τίποτα!

Καθένας άρχισε, τέλος, να άντιλαμβάνεται το δράμα!

Η φωνή του προέδρου διέκοψε την σιωπή:

—Αναγνωρίζετε την έπιστολή αυτή, Φλοριζέ;

Πώς να τό άρνηθη; Άδύνατον. Ήταν η πατρική διαθήκη λέξη προς λέξη. Και όμως, δέν είχε άποχωρισθή ποτέ την διαθήκη αυτή. Βρισκόταν πάντα εκεί, μέσα στο πορτοφόλι του, επάνω στην καρδιά του. Ήταν βέβαιος γι' αυτό. Το ίδιο πρωί άκούη της δίκης, της μέρας αυτής που την φανταζόταν σαν ήμερα θριάμβου, του θριάμβου του μισους τους, ο Ζερβαί την είχε άναζητήσει για να την διαβάση

πάλι, και θέλοντας να την αισθάνεται κοντά του για ν' άντλή δυνάμεις από αυτήν, την είχε κρύψει στο πορτοφόλι του. Ποιά μοιραία σύμπτωση άραγε, ποιά θαυμα, την είχε φέρει στα χέρια του προέδρου;

Θάταν ένα αντίγραφο, άσφαλώς. Άφου το πρωτότυπο βρισκόταν πάντα στην κατοχή του.

Άποβλακωμένος, άκούοντας από μακριά την βροντή να πλησιάζη χωρίς μολαταυτά να συναισθάνεται ότι η καταγίς είχε φθάσει ήδη επάνω άπ' το κεφάλι του, άπήντησε τέλος:

—Μάλιστα, κύριε πρόεδρε... Θά μπορούσα, πραγματικά, να λάβω υπ' όψιν μου την έπιστολή αυτή... και να έκδικήσω τον πατέρα μου. Πολλές φορές μου παρουσιάστηκε η ευκαιρία αυτή. Δέν θέλησα όμως να έπωφεληθώ ποτέ...

—Εστρέψε προς τον κύριο Λιονέλ, το θλιμμένο πρόσωπό του και ειπε με τόλμη:

—Στόν κύριο Λιονέλ έμπιστεύθηκα την έξομολόγησή μου...

—Ετόνισε ξανά την λέξη:

—Όλη μου την έξομολόγηση... Άν ήθελα να έκδικήσω τον πατέρα μου, θα είχα έκδικηθή πρό πολλού. Όμως στον κύριο Λιονέλ άπεκάλυπα τό μυστικό μου. Και δέν άγισοί σε ποιά πάθος, σε ποιά πανίσχυρο αίσθημα υπακούοντας, άρνήθηκα στον έαυτό μου την έκδίκηση αυτή. Η ζωή μου, πράγματι υπήρξε ένα άτέλειωτο μαρτύριο, ένα παρατεταμένο βασανιστήριο... Ο κύριος Λιονέλ θα σάς πη, άν έπιθυμή, ποιά ήταν αυτό τό μαρτύριο... και για ποιά φλογερο πάθος μιλάω...

Ο κύριος Λιονέλ άπήντησε ξερά:

—Δέν φαντάζομαι ότι αυτό έχει καμιά χρησιμότητα για την υπέθεση που κρίνω και για την συνέχισή της δ' κης. Άν όμως ο κύριος πρόεδρος έχει άντίθετη γνώμη...

—Καμιά χρησιμότητα, πράγματι, ειπε φλεγματικά ο πρόεδρος.

Άπότομα όμως, σαν να είχε αλλάξει γνώμη, πρόσθεσε:

—Ο μάρτυς θέλει να μάς πη άσφαλώς ότι έμπόδισε τό μίσος του και την έκδίκησή του ο σφοδρός έρωσ που του είχαν έμπνεύσει άλλοτε η Βέρθα Τερλάν;

—Ναι, ειπε ο Ζερβαί με πνιγμένη φωνή.

—Μήπως ήταν ο ίδιος έρωσ—ένας άτυχος έρωσ άφου δέν τον συνεμερίζετο καθόλου η δεσποινίς Τερλάν—που σάς άθησε, Φλοριζέ, να έμποδισετε τους γάμους που προετοιμάζε αργότερα ο Τερλάν; Κάθε σχέδιο γάμου που γινόταν τότε ναυαγούσε εξ αίτίας ώρισμένων άνωμόμων έπιστολών που διέλυαν άμέσως όλες τις γαμήλιες συμφωνίες.

—Γιατί αυτός ο ύπαινιγμός, κύριε πρόεδρε; ρώτησε ο Ζερβαί ύψώνοντας τό κεφάλι του προκλητικά.

—Δέν είσθε σείς που στέλνατε τις άνώμυμες έπιστολές;

—Όχι.

—Καλά. Άλλωστε δέν θα έπιμείνω επί του σμείου αυτού.

—Μπορώ ν' άποσυρθώ, κύριε πρόεδρε; —Μείνετε, Φλοριζέ, μείνετε. Σας χρειάζομεθα άκόμη...

Και ο καλός Ζερβαί έμεινε, όρθιος, με τα χέρια άκουμπισμένα στο κιγκλιδωμα των μαρτύρων... Περίμενε, με τό μέτωπο ζωωμένο, νοιώθοντας τους κροτάφους του να σείγγωνται από μιάν άκαθόριστη άγωνία.

—Κύριε πρόεδρε, ειπε ο κύριος Λιονέλ, μπορείτε να έρωτήσετε τον μάρτυρα, άν έγνώρισε μεταξύ των εργατών του νηματουργείου Τερλάν, πρό του πολέμου, κάποιον όνομαζόμενο... όνομαζόμενο...

Ο συνήγορος, φάνηκε να διατάζει, ζήτησε τό όνομα στα χαρτιά του και συνέχισε:

—Κάποιον όνομαζόμενο Φοίτς Μπαϊκερ και άν ξέρη τι απέγινε ο άνθρωπος αυτός;

Άνατριχιάζοντας, σαν να είχε δεχθή ένα χτύπημα κατάσθησα, με φωνή υπόκωφη, ο Ζερβαί άπαντά:

—Είχα, πράγματι, κάποιον εργάτη που όνομαζόταν έτσι... Ήταν, νομίζω, γερμανικής καταγωγής και έγκατέλειψε τό νηματουργείο μόλις έκρηχθη ο πόλεμος, για να επιστρέψη στην πατρίδα του όπου τον καλούσε τό καθήκον του ως στρατιώτου.

—Κι' έκτοτε;

—Έκτοτε, δέν ξέρω καθόλου τι απέγινε.

—Θά τον άναγνωρίσετε, άσφαλώς, άν τον δήτε;

—Χωρίς άμφιβολία! Έχει ένα πρόσωπο που ξεχωρίζει άρκετά.

—Εισαγάγετε τον Φοίτς Μπαϊκερ, διέταξε ο πρόεδρος.

Ο Μπαϊκερ είχε συλληφθή! Ο Μπαϊκερ θ' άνακρινόταν στο δικαστήριο! Ένα θολό πέπλο άρχισε ν' άπλώνεται στα μάτια του Ζερβαί. Νόμισε πως θά λιποθυμούσε...

Ο Μπαϊκερ μπήκε. Προχωρούσε με βήματα βαρεία, ένθ' ύλο τό άκροατήριο τον κύτταζε μ' ένα ρίγος φρίκης.

—Είναι πραγματικά ο άνθρωπος αυτός; ρώτησε ο πρόεδρος.

—Είναι αυτός! άπήντησε ο Ζερβαί με φωνή τόσο χαμηλή που μόλις άκούσθηκε.

—Και σύ, Μπαϊκερ, τον άναγνωρίζεις; ρώτησε ο πρόεδρος τον Γερμανό που είχε σταθή παραγμένος.

—Είναι ο Ζερβαί Φλοριζέ, ο παλιός διευθυντής μου στο νηματουργείο του Άλικούρ.

—Φλοριζέ, ειπε ο πρόεδρος στον Ζερβαί, προτου άναχωρήση ο άνθρωπος αυτός για την πατρίδα του, δέν είχατε μαζί του μιά συνέντευξη κατά την οποία κάνατε μιά μυστική συμφωνία;

—Ο Ζερβαί ένοιωσε να καταρρέουν όλα γύρω του...

—Δέν καταλαβαίνω τι θέλετε να πητε, κύριε πρόεδρε, τραύλισε.

—Μπαϊκερ, μιλήσε λοιπόν, ειπε ο πρόεδρος, να νά έμπνησες τις άναμνήσεις του παλιού σου κυρίου.

—Δέν είναι δυνατόν να μη θυμάστε, Ζερβαί, τό βράδυ που συναντηθήκαμε στο πανδοχείο... Έκει, έπωφελομένως της ευκαιρίας που έπέστρεφα στην πατρίδα

ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ ΑΝΤΙΟ!

μου, μου άναθέσατε μιά άποστολή... Τά έχω άποκαλύψει ήδη όλα στους δικαστάς, ώστε δέν άξίζει τον κόπο να λέμε ψέμματα σήμερα...

—Κύριε πρόεδρε, διαμαρτυρήθηκε ο Ζερβαί, δέν άνέθεσα ποτέ καμιά άποστολή στον άνθρωπο αυτό.

—Καμιά άποστολή, έκτός από του να πάω στο Ράισεν και να φροντίσω να έξαφανίσω την Μαρκέλλα Τερλάν, τό κορίτσι που είχαν έμπιστευθή στην Λίνα Κίφφερ... Και την παραγγελία αυτή την έξετέλεσα κατά γράμμα άφου στραγγάλισα την μικρή και την έρριξα στον Βάρτ.

Ο Ζερβαί διέκοψε τον Μπαϊκερ με βιασιότητα:

—Άν ο άνθρωπος αυτός έξετέλεσε πράγματι την πράξη για την όποία άποκατηγορείται, συμβαίνει τό ένα από τά δύο: ή ένήργησε για λογαριασμό του... είτε...

—Σταμάτησε και στράφηκε προς τον κόμητα Γκοντεφρουά που χαμογελοούσε.

—Συνεχίστε, Φλοριζέ, ειπε ο πρόεδρος.

—Είτε μάλλον για λογαριασμό εκείνου που βρίσκεται εδώ ως κατηγορούμενος για τό έγκλημα αυτό...

—Μπαϊκερ, άν αυτό που λές είναι άλήθεια, θά σού έδωσα χωρίς άλλο χρήματα; ρώτησε ο πρόεδρος.

—Δέκα χιλιάδες φράγκα... Πέντε χιλιάδες φράγκα προκαταβολικά... και πέντε χιλιάδες φράγκα που ο Φλοριζέ μου τάδωσε πριν από λίγες μέρες στο πανδοχείο Μπουρζέρι...

—Δέν είναι άλήθεια... Ο άνθρωπος αυτός είναι ένας άτιμος ψεύτης... φώναξε ο Ζερβαί.

Ο κύριος Λιονέλ σηκώθηκε:

—Θά παρακαλέσω τον κύριο πρόεδρο, ειπε να καλέση τους μάρτυρα.

Έντρομος, ο Ζερβαί παρατηρούσε προς την πόρτα.

Ποιάς λοιπόν θά έμπαινε από κεί για να τον κατηγορήση άλλη μιά φορά άκόμη; Ποιάς;

Η πόρτα άνοιξε και μπήκαν ο Μπισκού, ο Μαρτέλ και ο Ζαρλό που είχε άκόμη τό κεφάλι του δεμένο μ' έναν επίδεσμο.

—Τά τρία αυτά παλληκάρια, παρέστησαν άθέατα, στη δεύτερη συνέντευξη του Μπαϊκερ με τον Φλοριζέ, ειπε ο κύριος Λιονέλ. Έκτός αυτών ήταν κι' ένας τέταστος μάρτυς, του όποιου την έντιμότητα και καλή πίστη δέν φαντάζομαι ν' άρνηθή ο Φλοριζέ.

—Και ποιάς είναι αυτός ο μάρτυς;

—Εγώ ο ίδιος!!

Οι τρεις φίλοι διηγήθηκαν τη συνάντησή τους με τον Μπαϊκερ και την σύντομη καταδίωξη που του έκαναν ώσότου τον συλλάβουν.

Η κατάθεσις όμως αυτή άπαιτούσε και άλλες έξηγήσεις, τις όποιες μόνο ο Μαρτέλ μπορούσε να δώσει. Ο πρόεδρος ρώτησε τον Ρενέ πως γνώρισε τον Μπαϊκερ.

—Ετσι άναγκαστικά συνφασμένα τό ένα με τό άλλο, όλα τά γεγονότα που διηγηθήκαμε, ή άναχώρηση της Μαρκέλλας, ή δολοφονική άπόπειρα, ο Βάρτ, ή διάσωσις, ή θλιβερή όδύσεια κατά τό

διάστημα του πολέμου, ή εμφάνισις του δολοφόνου δυό φορές, στην Γκλοριέτ και στο Σεντάν, όλα αυτά τά γεγονότα, ξετυλίχθηκαν μπροστά στο δικαστήριο κι' έφθασαν ως την όμολογία του Μπαϊκερ για τη συνενοχή του Ζερβαί.

Ο καλός Ζερβαί τά είχε χαμένα. Ένοιωσε ήλιγγο. Όλα γύρω του στριφογύριζαν τρελλά. Και άφηνε τον έαυτό του να πέση στην άβυσσο που άνοιγόταν...

Έξ άλλου, οι άπροσδόκητες έκπληξεις

Ο καλός Ζερβαί τά είχε χαμένα. Ένοιωσε ήλιγγο...

πολλαπλασιάζονταν στην άγωνιώδη αυτή δίκη...

—Αυτοί οι άνθρωποι διηγούνται ένα μυθιστόρημα, τραύλισε ο Ζερβαί. Άν διεπράχθη έγκλημα, έπαναλαβάνω, γιατί να μην άναζητηθή η συνενοχή του κατηγορουμένου που έχετε μπροστά σας; Τί έρχονται να ζητήσουν έμένα; Για ποιά σκοπό; Για ποιά λόγο μίσους και έκδι-

κήσεως; Δασκάλεσαν έτσι τον άνθρωπον αυτόν για να με καταστρέψη...

—Και θά κατέστρεφε έτσι και τον έαυτό του επίσης; ρώτησε ο πρόεδρος.

Περίτρωμος, ο Ζερβαί ένοιωσε τό λογικό του να σαλεύη. Τόν είδαν να σφίγγη τό κρανίο του με λύσσα άνάμεσα στα συσπασμένα του δάχτυλα. Τό μέτωπό του είχε ματώσει από τά νύχια του.

Δέν ήταν πιά ο καλός Ζερβαί. Η έγκληματική του ψυχή φανεωνόταν επί τέλους. Και ήταν τρομακτική.

Ο πρόεδρος ειπε με φωνή ήρεμη:

—Εισαγάγετε την δεσποινίδα Μαρκέλλα Τερλάν...

Ένα πνιγμένο έπιφώνημα καταπλήξεως άνέβηκε σ' όλα τά στόματα.

Και η Μαρκέλλα μπήκε, όχι πιά ντυμένη άνδρικά, αλλά κομψή, λυγερή, χαριτωμένη, όμορφη σαν την μητέρα της, χλωμή από τη συγκίνηση. Άναζήτησε τό βλέμμα της Βέρθας και πήρε λίγο θάρρος άπ' αυτό.

—Όσο για τον άθλιο, που έβλεπε να προχωρή κοντά του η παιδούλα αυτή... σωρίστηκε φωνάζοντας σαν τρελλός:

—Ο Άρνολτ! Ο Άρνολτ!

Η συνεδρίασις διεκόπη για λίγα λεπτά. Ο καλός Ζερβαί, έξαντλημένος πιά, άνασταταμένος φριχτά από τις άλλεπάλληλες αυτές άποκαλύψεις, είχε λιποθυμεί...

ΟΙ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ ΣΥΝΕΧΙΖΟΝΤΑΙ

Υστερα από λίγα λεπτά ο Ζερβαί άρχισε να συνέρχεται.

—Κλητήρ, διέταξε ο πρόεδρος, δώσε ένα κάθισμα στον μάρτυρα!

Στόν μάρτυρα! Κανείς όμως πιά δέν άμφεβάλλε καθόλου: Ο κατηγορούμενος ήταν ο Ζερβαί... Άλλωστε, ήταν πιά ένα ζωντανό ράκος, που φαινόταν ότι δέν είχε καν την δύναμη να υπερασπίση τον έαυτό του.

—Δεσποινίς, έρώτησε ο πρόεδρος, άναγνωρίζετε ότι ο άνθρωπος αυτός, ο Μπαϊκερ, είναι εκείνος που έπεχείρησε να σας δολοφονήση;

—Όχι Μάλιστα, κύριε, άπήντησε η Μαρκέλλα άφου έρριξε ένα τρομαγμένο βλέμμα στον Μπαϊκερ.

Και άφηγήθηκε μόνη της, άργά-άργά, όλη την ιστορία της νύχτας της δολοφονικής άποπειρας ένθ' τό πλήθος της άκουσε με άπερίγραπτη συγκίνηση.

—Άκουσε, Μπαϊκερ; ρώτησε ο πρόεδρος.

—Μάλιστα.

—Άναγνωρίζεις ότι η άφήγησις αυτή είναι άκριβής;

—Μάλιστα.

(Η συνέχεια εις τό προσεχές)

ΑΠΟ ΤΟ ΑΛΛΟ ΦΥΛΛΟ:

Τό νέο μας αισθηματικό μυθιστόρημα του συγγραφέως τού «Όνειρό μου Άντιο»

ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΔΙΚΗ ΣΟΥΤΙΑ ΠΑΝΤΑ!

Έφάμιλλο του «Όνειρό μου Άντιο!». Ίσως άνώτερο, πολύ πιά γοητευτικό και συγκινητικότερο από αυτό!

Ένας άσος των αποδράσεων

Ο ΗΡΩΪΚΟΣ ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ ΜΠΑΣΤΕΝ ΚΑΙ ΟΙ ΔΕΚΑ ΑΠΟΠΕΙΡΕΣ ΤΟΥ ΑΠΟΔΡΑΣΕΩΣ

Έννεα φορές έχει αποπειραθῆ να αποδράσει, έννεα φορές έφθασε ως τὸ τέλος των δεινῶν του και ένα μονάχα βήμα του έμεινε για να πατήση σὲ ελεύθερο έδαφος, αλλά και τις έννεα φορές συλλαμβάνετο τὴν τελευταία σχεδόν στιγμή για να ξανακλεισθῆ στὸ στρατόπεδο αιχμαλώτων. Τέλος τὴν δεκάτη φορά κατορθώνει να περάσῃ τὸ σύνορα και να φθάσῃ σώος στὴς βελγικὲς γραμμές.

Εἶναι ἡ καταπληκτικὴ ἱστορία ποὺ μᾶς ἀφηγεῖται στὸ βιβλίο του, ποὺ ἔχει κυκλοφορήσει τώρα τελευταία στὸ Παρίσι. («Οἱ δέκα μου αποδράσεις») ὁ Βέλγος ὑπολοχαγὸς Μπαστέν.

Υπῆρξεν ὅπως θὰ δοῦμε ὁ τολμηρὸς ἀξιωματικὸς τῶν... δραπετῶν, και ἡ ἱστορία του εἶναι πολὺ πρόσφατος (ἔγινε στὰ 1915—1917) για νὰ μὴν μορῆ νὰ διαφύγῃ τὸν ἔλεγχο και τὴν ἐξαιρέτως.

□ □

Βρισκόμαστε ἀρχὰς Σεπτεμβρίου τοῦ 1914. Ὁ πόλεμος μόλις ἔχει ἀρχίσει. Οἱ πρώτοι Βέλγοι αἰχμαλωτοὶ φθάνουν στὸ Μαγδεμβούργο τοῦ Έλβα. Εἶναι μιά συνοδεία ελαφρὰ τραυματισμένων και μεταξὺ αὐτῶν και ὁ ὑπολοχαγὸς Μπαστέν. Τὸ Μαγδεμβούργο βρίσκεται στὴν καρδιά τῆς Γερμανίας και ὁ νεαρὸς ὑπολοχαγὸς, ποὺ μόλις ὄχι φρόντισε πρώτα-πρώτα νὰ εἴξῃ μιά ματιά στὸν χάρτη για νὰ δῆ ποὺ τὸν εἶχαν φέρει, με πληγωμένη τὴν καρδιά εἶδε ὅτι τριάντα σταθμὸν τὸν χώριζαν ἀπὸ τὰ πλησιέστερα σύνορα!...

Εντούτοις δὲν ἀπελπίστηκε, και μόλις τὸ τραῦμα του ἔκλεισε, ἄρχισε νὰ σκέπτεται πὼς θὰ ἐπέστρεφε στὴν καταπατημένη ἀπὸ τὸν ἐχθρὸ πατρίδα του, για νὰ πολυμήσῃ.

Κατέστρωσε ἀμέσως τὸ σχέδιό του και ἔρχισε νὰ τὸ βάζῃ σὲ ἐφαρμογή.

Πρώτα-πρώτα, κτύπησε νὰ βελτιώσῃ τὴν φυσικὴ του κατάσταση, τὴν φόρμα του, ὅπως λέγε οἱ ἄθληται, κάνοντας γυμναστική.

Αὐτὸ για νὰ ἀνθῆξῃ στὸς κόπους τῆς περιπετειᾶς. Ἐπειτα, κτύπησε νὰ μᾶθῃ καλά τὰ γερμανικά, για νὰ μὴν τὸν καταλάβουν ὅτι εἶναι ξένος. Τέλος, προσπάθησε νὰ βρῆ τὰ κατάλληλα ρούχα. Αὐτὸς δὲν εἶχε παρὰ μόνον τὴν στολή του. Ἐνας φίλος του ὅμοιος και συμπαιώτης του τοῦ προμήθευσε ἕνα θαμνάσιο παγντεσοῦ και ἕνα καπέλο, ἀμφηρόντας τις συνέπειες ποὺ μπορούσε νὰ εἶχε τὸ πράγμα γι' αὐτόν, ἂν ἀνακαλύπτετο.

Ἐμεινε νὰ κανονισθῆ μιά τελευταία λεπτομέρεια, ποὺ ἦταν και τὸ σπουδαιότερο σημεῖο τῆς ὅλης ὑποθέσεως: τὸ χρήμα. Δὲν μπορούσε ποθενὰ νὰ πάγῃ χωρὶς χρήμα και μόνον ἀπὸ τὸ εἶδος αὐτὸ δὲν εἶχε. Οἱ Γερμανοὶ, ἔφαγαν τοὺς αἰχμαλώτους προτοῦ τοὺς κλείσουν στὸ στρατόπεδό τους, ἀκριβῶς για νὰ τοὺς καταστήσουν ἀδύνατοι κάθε ἀποπειρα ἀποδράσεως.

Ἐτσι και ὁ Μπαστέν εἶχε παραδώσει κατ' ἀνάγκην, ὅλα τὰ λεπτὰ στὸ ταμεῖο τοῦ στρατοπέδου. Οἱ Γερμανοὶ, ὅμως, δὲν τοὺς στερούσαν ἀπὸ τίποτε. Ἐστῆσαν τακτικὰ στὸς αἰχμαλώτους τοὺς διαφόρους μικροπόρους, ποὺ τοὺς προσήθηναν ὅτι εἶχαν ἀπόλυτη ἐναντι ἀποδείξειον. Τις ἀποδείξεις αὐτὲς παρουσίαζαν κατόπι οἱ ἔμποροι στὸ

ταμεῖο τοῦ στρατοπέδου και ἐπληρώνοντο ἀπὸ τὰ λεπτὰ τοῦ κάθε πελάτου των.

Ὁ Μπαστέν, σκέφθηκε νὰ χρησιμοποιήσῃ τοὺς μικροπόρους αὐτοὺς για νὰ ξαναπάρῃ πίσω τὰ λεπτὰ του, ποὺ ἦταν ἀσχετά. Ἐπίασε λοιπόν, φίλιες μ' ἕναν ἀπὸ τοὺς προμηθευτὰς του, ἕναν γερμανοεδραῖο μπακάλη τῆς περιφέρειας, και δίνοντάς του μιά γενναία προμήθεια, τὸν ἔβαζε νὰ εἰσπράττῃ ἀποδείξεις του με διάφορα ποσά, ἐναντι τῶν ὁποίων ὅμως δὲν τοῦ εἶχε πωληθῆ κανένα ἐμπόρευμα.

Ἐτσι σιγά-σιγά, τράβηξε ὅλα τὰ χρήματά του ἀπὸ τὸ ταμεῖο τοῦ στρατοπέδου, χωρὶς κανεὶς νὰ πάρῃ εἶδηση.

□ □

Τὸν Μάρτιο τοῦ 1915, ὅταν πλὴν τὰ εἶχε καλοετοιμάσει και εἶχε στὴν ἱστία του 1500 μάρκα, και ἕνα ὥραῖο κοστοῦμι περιπάτου, τὸ ὁποῖο τοῦ εἶχε ράφει κρυφὰ ἕνας ἄλλος Ἑβραῖος ράφτης, ὁ Μπαστέν ἀποφάσισε νὰ κἀμῃ τὴν πρώτη του ἀποπειρα ἀποδράσεως.

Δὲν θάταν ὅμως, μόνος, ἕνας ὅμοιος Ρώσων ἀξιωματικῶν θὰ δραπετεύε μαζί του. Τὸ σχέδιο περιλάμβανε τὴν χρησιμοποίησιν τῆς ἐκκλησίας τοῦ στρατοπέδου, στὴν ὁποία ὠδηγοῦσαν τοὺς αἰχμαλώτους κάθε Κυριακὴ για τὴν λειτουργία.

Οἱ «συνωμῶται»—ὡς τοὺς ποῦμε ἔτσι... ἐπρόκειτο νὰ κάνουν οὕτως ὥστε, νὰ μείνουν τελευταῖοι κατὰ τὴν ἐξοδὸ ἀπὸ τὴν ἐκκλησία και νὰ κρυφθοῦν στὸ Ἅγιον Βήμα, ὅπου θάμεναν ὅλη τὴν νύκτα. Κατὰ τὸ πρῶτο, προτοῦ δηλαδὴ ἀκόμη ἔφημερῶσῃ, θὰ εὑρισκαν τὸν τρόπο νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὴν ἐκκλησία.

Ἐτσι, λοιπόν, κλείστηκαν ὅλοι τὸν ἕνα κυριακάτικο πρωὶ στὴν ἐκκλησία, ἐνῶ ἄλλοι συνάδελφοι, μνημένοι, θάδιναν τὸ θράδυ με τὸν τρόπο τὸ παρὸν, στὸν τόπο, τους, κατὰ τὴν

ΜΕΤΑΞΥ ΥΠΑΙΘΡΙΩΝ... ΣΥΓΚΑΤΟΙΚΩΝ

Ὁ πλαγιασμένος ἀλήτης (στὸν ἄλλο).— Ἐφοῦ θὰ κοιμηθῆς τελευταῖος, δὲν μοῦ κάνεις τὴν χάσῃ νὰ σβύσῃς ἐοὺ τὸ φῶς;

ὥρα τῆς ἀναφορᾶς. Ὅλοι των κατέστησαν ἕνα θράδυ στὴν ἐκκλησία τοῦ στρατοπέδου, ἐνῶ ἄλλοι συνάδελφοι, μνημένοι, θάδιναν τὸ θράδυ με τὸν τρόπο τὸ παρὸν, στὸν τόπο τους, κατὰ τὴν ὥρα τῆς ἀναφορᾶς.

Τὸ σχέδιο ἐπέτυχε και ὁ Μπαστέν, βρόθηκε ἑαυτικὰ ελεύθερος στοὺς δρόμους τοῦ Μαγδεμβούργου. Δὲν χάνει καιρὸ, φορᾶει ἕνα ζευγάρι γυαλιὰ ποὺ εἶχε ἐπίσης προμηθευθῆ στὸ στρατόπεδο και τρέχει στὸν αἰδηροδρομικὸ σταθμὸ. Ἐνα τραῖνο ἔφευγε για τὸ Βερολίνο. Τὸ παίρνει. Στὴν γερμανικὴ πρωτεύουσα διαλέγει ἕνα ξενοδοχεῖο δευτέρας τάξεως και παραγγέλλει με τὸν τρόπο σ' ἕνα ὑπάλληλο νὰ τοῦ ἀγοράσῃ ἕνα νέο κοστοῦμι γιατί τὸ δικὸ του εἶχε ξεσχισθῆ κατὰ τὴν ἀπόδραση ἀπ' τὴν ἐκκλησία, και μιά βαλίτσα. Ἐνα γενναῖο πορμπουάρ στὸ χέρι τοῦ ὑπάλληλου, καὶ ἔκοψε κάθε διάθεση νὰ φανῆ περίεργος, τὸ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸ ἀφεντικὸ του για τὸν ὑποπτο πελάτη...

□ □

Ὁ Μπαστέν δὲν μένει πολλὲς μέρες στὸ Βερολίνο. Τὸ σχέδιό του ἦταν νὰ πάγῃ στὴν Λυβέκη, νὰ παρουσιασθῆ σ' ἕναν γνωστὸ του ἐφοπλιστὴ και νὰ ζητήσῃ νὰ τὸν μαρκάρῃ κρυφὰ σὲ κανένα βαθροὶ ποὺ θάφευγε για τὸ ἔξωτερο.

Φθάνει στὴν Λυβέκη, ἀλλὰ ὁ γνωστὸς του ἀρνείται, ἀπὸ φόβου νὰ τὸν βοηθήσῃ.

Ἐπὶ καλὰ, γράφει, ὁ Μπαστέν στὸ βιβλίο του, ποὺ δὲν ἔτρεξε στὸ πλησιέστερο τμήμα, νὰ με προδώσῃ κιάδῃ!... Τὸ φοβόμουν πολὺ αὐτό.

Ὁ Μπαστέν τότε ἀλλάζει σχεδόν, και ἀποφασίζει νὰ δραπετεύῃ μέσφ Δανιμαρκίας. Στὰ σύνορα ὅμως τὸν πιάνουν! Δὲν τὸν ἀναγνωρίζουν εὐτυχῶς και γι' αὐτὸ δὲν τὸν στέλνουν πίσω στὸ Μαγδεμβούργο. Σὲ λίγες μέρες τὸ σκά για δευτέρη φορά, και μέσφ Κολωνίας καὶ Ἐϋσκίρην φθάνει σὲ ἀπόστασιν δέκα μίλια χιλιόμετρων ἀπὸ τὰ βελγικὰ σύνορα. Ἀλλὰ τὸν πιάνουν πάλι! Ἐπὶ αὐτὰ σύνορα. Ἀλλά τὸν ἀποδράσῃ ὁ ἠρόκῃς ὑπολοχαγὸς, ἀλλὰ και τις ἑπτὰ τὸν πιάνουν τὴν τελευταία στιγμή. Θαῦμα πὼς δὲν τὸν τουφέμισαν καιμιά φορά.

Τέλος, στὰ 1917, ἐπιχειρεῖ για δεκάτη φορά νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν ἀγαπημένη του πατρίδα. Τὸ σκάνει αὐτὴ τὴν φορά ἀπὸ τὴν καπνοδόχο τοῦ φρουρίου τοῦ Ἴγκολσταντ.

Οἱ σκοποὶ τὸν ἀντιλαμβάνονται και μιά ὁμοβροντία τὸν ἐξερροδοῖ. Ὁ Μπαστέν ὅμως εἶχε πέσει στὸν ποταμὸ και κολυμπᾶ τῶσα κάτω ἀπὸ τὸ νερὸ.

Ἐπὶ ἀπὸ μερικὲς μέρες, βρισκότανε στὰ ὀλλανδικὰ σύνορα. Τὰ πέρασε χωρὶς πολὺ κόπο, και ὅταν βρόθηκε στὸ γαλλικὸ ἔδαφος, ἔπεσε κάτω λιπόθυμος ἀπὸ τὴν ἐξάντλησιν. Ὅταν συνήλθε, τὸ πρῶτο πᾶγμα ποὺ εἶπε ἦταν ἂν πραγματικὰ βρισκόταν στὴν Ὀλλανδία.

Ὅταν βεβαιώθηκε γι' αὐτὸ ἡ χαρὰ του δὲν εἶχε ὄρια.

Ἐσπευσε στὸν πρώτο ἀξιωματικὸ ποὺ συνήντησε και τοῦ δήλωσε τὴν ταυτότητα του.

Οἱ ὀλλανδικὲς ἀρχὲς τὸν βοήθησαν νὰ ἐπιστρέψῃ τὸ ταχύτερον στὸ Βέλγιο, ὅπου ξαναβρόκε τὸ σύνταγμα του και συνέχισε τὸν ἀγῶνα του ὡς τὸ τέλος για τὴν σωτηρία τῆς πατρίδος του.

Ἀποχαιρετιστήριο δεῖπνο

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΤΖΩΡΤΖΙΟ ΣΕΝΣΙ

Μικρούλα μου Κάρλα... Ἐνα φίλι, ἕνα χαμόγελο, οἱ ἴδιες ἐρωτήσεις ποὺ ἐπαναλαμβάνονταν τώρα ὀχτῶ μηνες. Σήμερα ὅμως τὰ μάτια τῆς Κάρλας ἀποφεύγουν τὸ βλέμμα τοῦ Τζώρτζιο, τοῦ νεαροῦ ἀξιωματικοῦ. Τέλος, ἡ νέα τὸ παίρνει ἀπόφαση. Τὸν κυττάζει κατὰμματα, λέγοντας:

—Θὰ φύγω σ' ἕνα μῆνα.

—Ὁ ἄλλος τινάζεται ἀπότομα:

—Μὰ... δὲν μοῦδες πῆ πὼς θάμενες πάντα μαζί μου;

Εἶναι χλωμός κι' ὁ θυμὸς βράζει μέσα του.

—Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια, ἀλλάξα ὅμως ἰδέα, λέει ἐκείνη. Ὅχι γιατί σ' ἀγαπῶ λιγώτερο. Σ' ἀγαπῶ, ἴσα-ἴσα, παραπάνω ἀπὸ πρῶτα. Πρέπει ὅμως νὰ με νοιώσῃς, Τζώρτζιο, δὲν μπορῶ νὰ μὴ φύγω. Θὰ ἦταν ὅταν νὰ σκότωνα τὸν ἄλλο. Ἐπρεπε νὰ διάβαζες τὰ γράμματα ποὺ μοῦστελε τις τελευταῖες βδομάδες. Δὲν εἶναι ἀνδρὸς ποὺ ἀγαπᾷ, ἀλλὰ παιδιοὺ ποὺ ἰκετεύει. Μὲ ἰκετεύει, με ἐξορκίζει νὰ ἐπισπεύσω τὴν ἀναχώρησή μου και νὰ πάω νὰ τὸν ἀνταμώσω...

—Ὁ ἄλλος! διακόπτει ἀπότομα ὁ Τζώρτζιο. Θὰ ἦταν ὅταν νὰ τὸν σκότωνες! Κι' αὐτὸ τώρα τὸν συλλογιζέσαι! Καὶ τὰ ἐρωτολόγια, τὰ φιλιὰ αὐτῶν τῶν ὀχτῶ μηνῶν δὲν λογαριάζουν καθόλου; Ὅλο τελειώσαν;

—Τίποτα δὲν τελειώσε.

—Πάντως με ἔγκαταλείπει.

—Δὲν σ' ἔγκαταλείπω, ἐπιστρέφω σ' ἐκεῖνον ποὺ εἶχε δώσει τὸν λόγο κι' ἔφυγε χωρὶς ἐμένα... μολοντὶ ἔφυγε μόνο για μένα. Για νὰ με κἀμῃ πλούσια, εὐτυχισμένη, ζηλευτὴ. Δὲν σὲ ἔγκαταλείπω, Τζώρτζιο, πάω νὰ ἐκτελέσω ἕνα καθῆκον. Σκέψου πὰρ ὁ ἄλλος δὲν εἶναι πιά νέος, εἶναι σαραντάρης... Πὼς μπορῶ νὰ τὸν ἔγκαταλείψω ποὺ δὲν ξαναφτιάχνεται μιά ζωὴ στὴν ἡλικία του; Στὴν δική σου ἡλικία ἔχεις καιρὸ νὰ ἀγαπήσῃς και δέκα γυναῖκες ἀκόμα.

Οἱ φωνὲς και τῶν δύο εἶναι πῶ ἤρεμες τώρα. Ἀσφαλῶς ὁ ἄνδρας ὑποφέρει. Δὲν ξέρει καλὰ-καλὰ, ἂν εἶναι ἀπὸ σπαραγμὸ ἢ ἀπὸ ζήλεια: ἀπὸ σπαραγμὸ για τὴν Κάρλα ποὺ φεύγει και ἀπὸ ζήλεια για τὸν ἄλλο.

Ὁ ἄλλος ὅμως ἦταν τὸ καθῆκον, δὲν ἦταν ἡ πραγματικὴ ἀγάπη. Τὸν τελευταῖο μῆνα, ὁ Τζώρτζιο τὸ εἶχε πάρει ἀπόφαση πὼς θὰ τὸν ἔχανε. Καὶ κατὰ παραπάνω: εἶχε τὴν ἐντύπωσιν πὼς ἦταν ὁ μόνος, ὁ πραγματικὸς νικητὴς. Γιατὶ, ἡ Κάρλα ἔφευγε, ἀγαπώντας αὐτόν: πήγαινε πρὸς τὸν ἄλλο ἄνδρα τῆς ζωῆς της με τὰ μάτια θορᾶ ἀπ' τὰ δάκρυα. Ἡ καρδιά της ἔμενε ἐκεῖ κοντὰ στὸν ἄνδρα ποὺ ἔγκαταλείπει για μιά ποσὴν ἀσυναισθητικὴ ἀνώτερη ἀπ' τὴν προαισθητικὴ τοῦ ἔρωτος: τὸ καθῆκον. Κι' ἡ σκέψιν αὐτὴ ἦταν τόσο ἀνακουφιστικὴ ποὺ τὸν παρηγοροῦσε για τὸν παντοεινὸ χωρισμὸ τους.

□ □

Ἀπόψε εἶναι τὸ τελευταῖο βράδυ. Ἀῤ-ριο, ἡ Κάρλα φεύγει για τὴν Γένοβα, τὸ ἀπόγευμα μπαρκάρει για τὴν Ἀδσντραλία... Τὸ τέλος... ὁ καιρὸς...

Στὸ ἀνάμεταξὺ, ἀπόψε ἔχουν τὸ ἀπο-

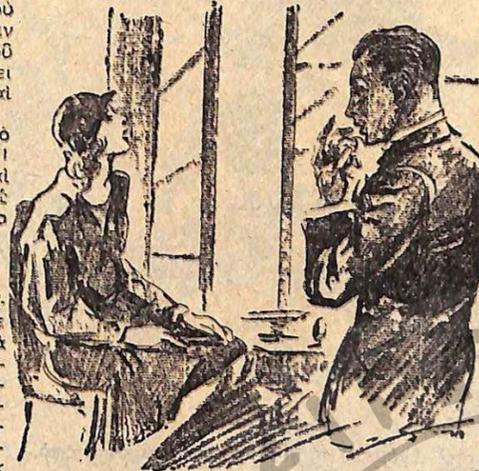
χαιρετιστήριο δεῖπνο τους στὸ σπῆτι τοῦ Τζώρτζιο. Ὁ Τζώρτζιο τὸ θέλησε. Νὰ τὴν ἡ Κάρλα, ἔρχεται. Στέκεται για μιά στιγμή στὸ κατᾶφλι αὐτοῦ τοῦ σαλονιοῦ, ποὺ πρὶν ἀπὸ ὀχτῶ μηνες τὸ εἶδε για πρώτη φορά κι' ἀπόψε τὸ βλέπει για τελευταία.

Πρὸ ὀλίγου ἀνεβαίνοντας τὰ σκαλοπάτια τῆς πολυκατοικίας, ἡ Κάρλα συνάντησε τὸν Ἀλφρέντο, τὸν θυρωρὸ, ποὺ γνωρίζε ἀκριτὸ καιρὸ τὴν νέα ποὺ ἐπισκεπτόταν τὸν δικηγῶρο Νορμάντι τρεῖς φορές τὴν βδομάδα.

Προτοῦ τῆς ἀνοίξῃ τὴν πόρτα τοῦ ἀσανσέρ, τὴν εἶχε ρωτήσει:

—Μήπως δὲν αἰσθάνεσθε καλὰ τὸν ἐαυτὸ σας, κυρία;

—Ἐχω λίγο κεφαλόπονο, μὰ θὰ μοῦ περάσῃ, τοῦ ἀπάντησε.

—Φτάνει, τὴν διακόπτει ὁ Τζώρτζιο. Τώρα μπορεῖς νὰ φύγῃς.

Κι' ἀνέβηκε στὸ τρίτο πάτωμα, ὅπου τὴν περιμένε ὁ Τζώρτζιο.

Κάθονται στὸ τραπέζι. Σχεδόν δὲν λένε τίποτα. Θέλουν νὰ ξεχάσουν τὴν ἐπομένη, κι' ὅμως μόνο αὐτὴ συλλογιζονται. Τὶ βαρεῖα αἰωπῆ. Τέλος, ὁ Τζώρτζιο ἀναστενάζει:

—Τὸ τελευταῖο μας δεῖπνο.

Ἡ Κάρλα χαμογελᾷ κυττάζοντάς τον:

—Τελευταῖο εἶναι για ἐκεῖνον ποὺ πεθαίνει, τοῦ λέει, κι' ἐμεῖς ζοῦμε.

—Ναι, ψιθυρίζει ὁ Τζώρτζιο, ζοῦμε.

Καὶ σπαίρνει πάλι, χαμένος μέσα στὴν πολυθρόνα του. Τέλος, ἀνασηκώνεται και λέει με παράξενη φωνή:

—Ζοῦμε βέβαια. Ὅχι ὅμως για πολὺν καιρὸ.

Ἡ Κάρλα τὸν κυττάζει ἐρωτηματικὰ. Ὑστερα, ἡ ἀνησυχία ζωγραφίζεται στὸ πρόσωπό της και με ἀλλοιωμένη φωνή ρωτᾷ:

—Τζώρτζιο... Τὶ συμβαίνει;

Ἐκεῖνος ὅμως δὲν ἀπαντᾷ. Με τοὺς ἀγκῶνες ἀπάνω στὸ τραπέζι και τὸ κεφάλι ἀνάμεσα στὰ χέρια, κυττάζει μπροστά του με βλέμμα ἀπλανές.

—Τζώρτζιο! φωνάζει και πάλι ἡ Κάρλα κι' ἡ φωνὴ της τρέμει.

Ἡ σιωπὴ εἶναι ἡ μόνη ἀπάντησιν. Σιωπὴ τραγικὴ. Τὸν κυττάζει και πάλι, καταχλωμῆ τώρα:

—Πές μου, τί συμβαίνει;

—Δὲν αἰσθάνεσαι τίποτα; τὴν ρωτᾷ ὁ Τζώρτζιο κυττάζοντάς τὴν με βλέμμα ποὺ τῆς πνίγει τὸν στεναγμὸ στὸν λαιμὸ. Δὲν νοιώθεις ἀδιαθεσία;

Τὰ μάτια τῆς Κάρλας γούρλωσαν φοβισμένα.

—Τὶ ἐνοεῖς;

—Τὸ φαί ἦταν δηλητηριασμένο, λέει ὁ Τζώρτζιο ψυχρὰ. Ἐβαλα ἕνα φοβερὸ δηλητήριο μέσα στὴν σοῦπα.

Ἡ Κάρλα σωριάζεται σὲ μιά πολυθρόνα, με σβυσμένο βλέμμα.

—Δὲν μποροῦσα νὰ σὲ χάσω ἔτσι, λέει ὁ Τζώρτζιο. Ἄν μούλεγες πὼς εἶχες πάψει νὰ μ' ἀγαπᾷς και προτιμοῦσες τὸν ἄλλο, θὰ χανόσουν ἀπ' τὴν ζωὴ μου. Ἐτσι ὅμως! Μακριὰ ὁ ἕνας ἀπ' τὸν ἄλλο, θὰ ἤμασταν δυστυχεῖς. Προτιμώτερο λοιπὸν νὰ πεθάνουμε. Καὶ δὲν πρέπει νὰ βοῦξῃς τὸν θάνατο, Κάρλα, ἀφοῦ μ' ἀγαπᾷς. Ἄφοῦ ἔφευγες με σπαραγμὸ...

—Κάνεις λάθος, τραύλισε ἐκεῖνη, δὲν θάμεινε με σπαραγμὸ. Τὸν ἄλλο νὰ ἀγαπᾷ. Τὸν ἀγαπᾷ, τὸ καταλαβαίνεις; Αὐτὸ ὅμως δὲν μποροῦσα νὰ σὸ πᾶ. Ξέρω τί θὰ μοῦ ἀπαντοῦσες. Πὼς εἶμαι ἡ χειρότερη γυναῖκα, πὼς σὲ εἶχα πιάσει φλο για νὰ συμπληρώσω ἕνα κενὸ ὄσωπο νὰ φύγω για τὴν Ἀυστραλία. Αὐτὸ θὰ μοῦ λέγες. Κι' ἂν θὰ ἦταν ἡ πραγματικότερη. Γιατὶ ἐσεῖς οἱ ἄνδρες νὰ μὴν πορεῖτε νὰ νικᾶτε πὼς μιά γυναῖκα ἔχει, ὅπως κι' ἐσεῖς, πόθος και σάρκα; Γιατὶ πρὸ πάντων νὰ λοχυρίζεστε πὼς ἡ γυναῖκα ποὺ σὰς δίνει μιά μέρα ἕνα φίλι, ἂν θέλῃ νὰ τὴν λένε τίμια, πρέπει νὰ σὰς φιλεῖ για ὅλη τῆς τὴν ζωὴ; Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἐπίσας σ' ἐσεῖς μαζί σου γιατί ἤμουν μόνη, σ' ἕνα ἔρημο σπῆτι παγερὸ, χωρὶς τὴν ζεστὴ ἀνάσα ἑνὸς ἀνδρὸς. Εἶμαι νέα... Οἱ αἰσθητικὲς μου δὲν μποροῦν νὰ καταπινοῦν... Τώρα, ὑπακούω στὸ κῶλεσμα τοῦ ἔρωτος. Μιά γυναῖκα μπορεῖ νὰ κἀμῃ ἑκατὸ ἀπιστίες χωρὶς νὰ πάσῃ οὔτε στιγμή ν' ἀγαπᾷ ἐκεῖνον ποὺ ἀγαπᾷ.

—Φτάνει, τὴν διακόπτει ὁ Τζώρτζιο. Τώρα, μπορεῖς νὰ φύγῃς. Αὐτὴ ἡ ἱστορία τῆς δηλητηριάσεως ἦταν μιά φάρσα. Φανταζόμουν πὼς θὰ γελοῦσες με τὴν καρδιά σου ὅταν σοῦ ἀπεκαλύπτει τὴν ἀλήθεια. Φύγε ὅμως. Για ὅσα μοῦ εἶπες, ἴσως νάχῃς δίκιο, ἴσως νὰ μὴν ἔχῃς. Πάντως, μπορεῖς τώρα νὰ φύγῃς. Ἄντι. Φύγε! Ὅστε στιγμή δὲν ἔχεις θέσιν ἐδῶ-μέσα. Φύγε!

Κι' ἔκρουσε τὸ κεφάλι του ἀνάμεσα στὰ χέρια για νὰ μὴν τὴν δῆ στὸ πρόσωπο...

Ξέπασσε σὲ λυγμούς. Τῶσα δὲν ἔκλεινε μόνο τὴν γυναῖκα ποὺ ἔφευγε για νὰ ὑποταχθῇ σ' ἕνα καθῆκον, μὰ ἔκλεινε τὴν γυναῖκα ποὺ ἀγαποῦσε ἕναν ἄλλο και ποὺ στὸ βάθος τῆς καρδίας της ἐκεῖνον δὲν τὸν εἶχε ἀγαπήσει ποτέ...

Το γαλάζιο διαμάντι

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΤΡΑΓΙΚΟΥ ΠΕΤΡΑΔΙΟΥ

Την 10 'Απριλίου 1912, ο «Τιτανικός» έφευγε για το πρώτο του ταξίδι, το «περθενικό», όπως λέν οι ναυτικοί. Το περρωμένο ήθελε το πρώτο του αυτό ταξίδι να είναι και το τελευταίο. Την νύχτα της 15ης 'Απριλίου, το υπέροχο αυτό πλοίο, το μεγαλύτερο και πολυτελέστερο της εποχής του, συγκρουόταν μ' ένα παγόβουνο και βυθιζόταν, κλονώντας πάνω από χίλια πεντακόσια θύματα. Πολλοί προσπάθησαν να υπολογίσουν τις ζημιές που προέξηνσε αυτή η καταστροφή. Σέ είκοσι πέντε εκατομμύρια φράγκα έφθασε ή αξία μόνον των άπολεσθέντων κοσμημάτων και πολυτίμων λίθων!

Πολύ καιρό διεδίδετο πως ο «Τιτανικός» είχε συμπαρασύρει στο βυθό, κι' ένα πολύτιμο πετράδι, το περίφημο «Γαλάζιο Διαμάντι». 'Η αλήθεια είναι πως το πετράδι αυτό, δέν βρισκόταν στον «Τιτανικό». 'Η πληροφορία όμως έγινε πιστευτή, γιατί το μοναδικό στο είδος του διαμάντι, χάρισε... καιίστης φήμης! Τό θεωρούν «αυθεντικό» και άρκετά δικαιολογημένα, όπως θα τό δείξη ή άνασκόπηση της ιστορίας του.

Φαίνεται πως καμιά πέτρα δέν προέξηνσε στο διάβα της τόσες καταστροφές όσο τό θρυλικό «Γαλάζιο Διαμάντι». Θαρρεί κανείς πως τό καταραμένο αυτό πετράδι σκότωσε όσους πόθησαν και άπέκτησαν την εύτυχία να τό θαυμάσουν από κοντά.

Την 7 Φεβρουαρίου 1715, τό άνάτορα των Βερσαλλιών, όπου ζούσε, γέρος πιά, ο βασιλεύς της Γαλλίας Λουδοβίκος ΙΔ' ήταν λαμπρά στολισμένος. 'Επρόκειτο ο βασιλεύς να δεχθή τους πρεσβευτές της Περσίας, που ήρχοντο να συνάψουν συμμαχία με τον βασιλέα 'Ηλιο. Γνωρίζοντας τον πλούτο και την παραμυθένια την άνατολίτικη μεγαλοπρέπεια των ξένων του, ο Λουδοβίκος άπεφάσισε να τους θαμπώσει με την επίδειξη του πλούτου του. Κατά την επίσημη τελετή της ύποδοχής των πρεσβευτών, έμφανίστηκε φορώντας ένα διάδημα κεντημένο με πολύτιμα πετράδια, του όποιου την αξία υπολογίζουν οι ιστορικοί σε δώδεκα εκατομμύρια λίρες! 'Ανάμεσα στο φεγγοδόλμη των πολυτίμων λίθων, ξεχώριζε μία πέτρα έξαιρετική, τόσο για τό μέγεθος της, όσο και για τό κάλλος της. Ζύγισε 67 1/2 καράτια, κι' είχε ένα έξαίσιο γαλάζιο χρωματισμό.

Πρό πολλού καιρού, ή εύνοουμένη του βασιλέως κυρία ντε Μοντεσπών είχε κατορθώσει να του άποσπάση την πέτρα εκείνη: Την ίδια βραδυά που την φόρεσε, τσακώθηκε με τον βασιλικό φίλο της ο όποιος την έδωσε κακήν κακώς! Μετά τον θάνατο της εύνοουμένης, τό διαμάντι είχε επανέλθει στον βασιλικό θησαυρό, και έμενε παραπεταμένο εκεί. 'Ο Λουδοβίκος τό ξαναθυμήθηκε μόνο για την ύποδοχή του πρεσβευτού της Περσίας, και έστολίστηκε μ' αυτό για πρώτη φορά στη ζωή του: δέκα μέρες μετά

την εορτή πός τιμήν των νέων συμμάχων, ο Λουδοβίκος ΙΔ' πέθανε, αφήνοντας τον κλονιζόμενο θρόνο του στον άνήλικό έγγονό του!

'Από που προήρχετο τό καταραμένο αυτό διαμάντι, που και σήμερα ακόμα θεωρείται τό άριστούργημα των χρωματιστών διαμαντιών;

'Ο Λουδοβίκος ΙΔ' τό είχε αγοράσει από κάποιον Ταβερνιέ, έναν περιεργο τυχοδιώκτη που είχε γυρίσει τον κόσμο όλόκληρο και ειδικώς τις 'Ινδίες, από τις όποιες έφερε άπειρα πλούτη, υπό μορφήν πολυτίμων πετράδιών. 'Ο Ταβερνιέ αυτός θεωρείται ο πρώτος κάτοχος και τό πρώτο... θύμα του «Γαλάζιου Διαμαντιού». Γέρος

Ο Ταβερνιέ αγόρασε τό «Γαλάζιο Διαμάντι από έναν 'Ινδό φακίρη.

πιά, είχε έμπιστευθή την περιουσία του σε κάποιον άνεψιό του ενώ αυτός έφυγε για ένα καινούργιο ταξίδι. 'Ο άνεψιός του όμως κατεχάρσθη τό πλούτη του και ο Ταβερνιέ βρέθηκε άδέσποτος στη Ρωσία, όπου και πέθανε από την πείνα!

'Αργότερα τό μοιραίο διαμάντι έκανε την εμφάνισή του κατά τη στέψη του δυστυχημένου Λουδοβίκου ΙΕΤ' που επέπρωτο να κρονομηθή κατά την Γαλλικήν 'Επανάσταση! 'Ο βασιλεύς τό είχε χάρισε στη γυναίκα του, την περίφημη Μαρία 'Αντουανέτα, που κι' αυτή τελείωσε κατά τον ίδιο τραγικό τρόπο. Δηηγούνται μάλιστα πως ή βασίλισσα τό δάνειζε συχνά στη φιλενάδα της πριγκίπισσα ντε Λαμπάλ, που άργότερα ο έπαναστατημένος όχλος την κατακρούργησε κατά τον φρικτότερο τρόπο!

'Η 'Επαναστατική Κυβέρνησις κατέσχε τό «Γαλάζιο Διαμάντι» μαζί μ' όλα τά κοσμήματα του Στέμματος. Μιάν όμορφη όμως ήμέρα ή πέτρα εξαφανίστηκε: την είχε κλέψει ένας δεξιότηχνης διαρρήχτης!

'Επί τριάντα όλόκληρα χρόνια, χάνουμε τά ίχνη της και μόλις στά 1920 την συναντούμε στα χέρια ενός 'Αγγλου κλεπταποδόχου, ο όποιος θεώρησε καλό, για να μπο-

ρέση να την πουλήση εύκολότερα, να την κρύψη στα δυό. Τό μικρότερο μέρος, θάρους δώδεκα καρατιών, τό αγόρασε ο δούξ της Βρουνσβίκης: 'Ενα μήνα, μετά την αγορά, ο δούξ έξεθρονιζέτο και διωχόταν από τό κράτος του!

Τό άλλο μέρος — του πρώτου χάθηκαν όριστικά τά ίχνη — κράτησε τό όνομα «Γαλάζιο Διαμάντι». Τό στάδιό του υπήρξεν έπίσης δραματικό: 'Ο κλεπταποδόχος που τό κατείχε πέθανε από τη θλίψη του γιατί του κλεψε τό διαμάντι ο ίδιος ο γυιός του, που άφου τό πούλησε σε κάποιον Γάλλο, αυτοκτόνησε, μη μπορώντας να ύπομείνη τις τύψεις της συνειδήσεώς του!

'Ο νέος αγοραστής δέν στάθηκε τυχερώτερος: Φοβούμενος μήπως άποκαλυφθή, δέν πουλούσε την καταραμένη πέτρα, ενώ έστερείτο των πάντων. 'Όταν άπεφάσισε, έπί τέλους, να την ξεκάνη, ήταν πολύ άργά πιά: Την έπομένη της πωλήσεως πέθανε από εξάντληση!

Είναι άγνωστο πως τό μυστηριώδες πετράδι βρέθηκε στην κατοχή του βασιλέως της 'Αγγλίας. 'Εκείνο όμως που είναι άναμφισβήτητο είνε ότι ο βασιλεύς Γεώργιος Δ', που τό πρωτοφόρεσε κατά την στέψη του, ένοιωσε τό ίδιο θράδυ μιά περιεργη ζαλάδα. Σε λίγο τρελλάθηκε!

'Επί άρκετόν διάστημα, τό διαμάντι έμεινε στην κατοχή μιás οικογενείας Χόουπ, όπου όλως περιέργως δέν προέξηνσε καμιά καταστροφή. Στά 1909, όμως, ο άπόγονος των Χόουπ, χρειάστηκε χρήματα και πούλησε τό κόσμημα, στο Ρώσο πρίγκηπα Καντιόβσκι, για ένα μισο εκατομμύριο φράγκα. Τό κόσμημα προωριζόταν για κάποια σαντζά καμπαρέ την όποιαν ο πρίγκηψ είχε έρωτησθή τρελλά!

Αυτό στάθηκε ή καταστροφή της καυμένης κοπέλλας. Την πρώτη φορά που τό φόρεσε, μάλωσε με τον φίλο της και τη στιγμή που έβγαυγε στη σκηνή, ο πρίγκηψ που με μιά πιστολιά!

Τό διαμάντι βρέθηκε ύστερα στα χέρια ενός συμπατριώτου μας, κάποιου άδαμαντοπόλου Μονθαριδή: Σε λίγο, έπεφτε μαζί με τη γυναίκα του και τά παιδιά του με τ' αυτοκίνητο, σ' ένα γιργμό, και έσκοτώθηκαν όλοι! 'Ο άκόλουθος κάτοχός του, κάποιος κύριος Χαμπίμ πνίγηκε στη Σιγκαπούρη! Οι κληρονόμοι του τελευταίου τό ένεχυρίασαν σε κάποια παρισινή Τράπεζα: Σε λίγο ή Τράπεζα χρεωκόπουσε!

Τό καταραμένο διαμάντι βρίσκεται τώρα στα χέρια κάποιου 'Αμερικάνου πολυκατομυριούχου, του κ. Μάκ Λήν. Δέν σταμάτησε όμως την κατοχή του δρσσι του. Στά 1919, ο μικρός γυιός του κ. Μάκ Λήν παρεσύρθηκε από ένα αυτοκίνητο μπροστά στο σπίτι των γονέων του! Καί περίου, κατά τον πανικό του Χρηματιστηρίου της Νέας 'Υόρκης, ο κ. Μάκ Λήν έχασε όλη του την περιουσία!

Πρόκειται τάχα μόνο για περιεργές συμπτώσεις; 'Η μήπως είναι άληθινά «γρουσούζικα»;

Εβάν Μαγκλιβέρα

Εκείνο που χαρακτηρίζει άνεκαθεν τον 'Εβάν ήταν τό προσόν ενός καθαροαίμου 'Ελληνας: τό δαιμόνιο της έφευρετικότητας. Τόσον στα καλά καθούμενα, «για να κάνη κάτι», όσο και στις πιο κρίσιμες περιστάσεις, όπότεν έγεννάτο ζήτημα ζωής ή θανάτου, ο 'Εβάν κάτι έπρεπε να βρη, κάτι τό πρωτότυπο μάλιστα, τό άσυνήθιστο... και καμιά φορά τό άνεκδιήγητο!

'Απ' τά παιδικά του χρόνια, εν πρώτοις, είχε μανία να παρακολουθή μελοδραματικές παραστάσεις στην 'Αθήνα, όπου έμενε. 'Ο Μωραΐτης κι' ο 'Αγγελόπουλος ήσαν τά ειδώλά του. Και του είχε κολλήσει ή ιδέα ότι ήταν βασιόντος, άπτόμα, άναπάντεχα, χωρίς κι' αυτός να ξέρη πως! Δέν φρόντισε να εξακριβώση αν αυτό ήταν βάσιμο ή όχι... Αλλά ήσαν... μικρολεπτομέρειες! Τό κυριώτερο ήταν να φύγη έξω... για να φανή στον κόσμο!

—Μπαμπά! Τά μαθες; Χαράς εύαγγέλια! λέει μιά μέρα μπαίνοντας στο γραφείο του πατέρα του.

—Τι τρέχει, παιδί μου; Μπας και σου πεσε κανένα λαχείο;

—Και τι λαχείο! 'Ο πρώτος λαχιάς! Μιά ούρανοκατέβητη ύποτροφία!

—Τι ύποτροφία; Σε ποιόν; Για ποδ;

Χείμαρρος έρωτήσεων. Μά και κατακλυσμός άπαντήσεων:

—'Υποτροφία του Κονσερβατοούάρ... Στο τραγούδι... Την κέρδισα εγώ... Για τό Παρίσι...

—'Ωστε, παιδί μου... ρώτησε ο πατέρας χωρίς να τολμά να πιστέψη σε τέτοια εύτυχία.

—Φεύγω με τό πρώτο βαπόρι... Δέν έχω καιρό για χάσιμο... Θέλω μόνο 700 φράγκα για τά ναύλα μου...

700 φράγκα: αυτός ήταν ο άντικειμενικός σκοπός, που άγιάζει όμως τό μέσο! 'Υστερα από δύο μέρες, ο 'Εβάν ταξίδευε για την Μασσαλία... Κι' από εκεί με την ταχεία, πατούσε τό πόδι στο Παρίσι, χωρίς να ξέρη καλά-καλά ούτε γιατί πήγε εκεί, ούτε που θα μείνη,

ούτε τι θα κάνη; Ταξίδευε σ' ένα χάος...

Χωρίς φράγκο στην τσέπη, όπλισμένος όμως με τούπε χιλίων μαρκησιών, ο 'Εβάν Μαγκλιβέρα, πήγε να συναντήση τον διευθυντή της φωνοληψίας της «Πατέ». Δυσκολεύτηκε, αλλά τέλος τό κατόρθωσε:

—Τι έπιθυμείτε; τον ρώτησε εύγενικά ο διευθυντής.

—'Εβάν Μαγκλιβέρα, ο μεγαλύτερος βαρύτονος των Βαλκανίων και της Βορείου Αιγύπτου.

—Στους όρισμούς σας.

—Είμαι περαστικός σπ' την πόλη σας... για λίγες μέρες... θα ήμουνα όμως διαθεσιμός να τραγουδήσω μερικούς δίσκους στην «Πατέ»...

—Μεθαύριο έχομε ήμέρα δοκιμών... 'Ελάτε στον μαέστρο...

—Δέν είμαι κανένας παληοβαρυτόνα-

κος για να κάνω δοκιμές! εΐπε περιφρονητικά ο 'Εβάν. 'Αν θέλετε να τραγουδήσω μιά και καλή, χωρίς ταιλαπωρίες... 'Αλλως, υπάρχουν κι' άλλες εταιρίες...

—Καλά-καλά, εΐπε συμβιβαστικά ο διευθυντής που φοβήθηκε μην χάση τό «κελεπούρι». 'Ελάτε την Παρασκευή να τραγουδήσετε έναν δίσκο—δυό δψεις—με την μεγάλη μελοδραματική μας όρχήστρα...

Παρασκευή. 'Ο μαέστρος κρατά εν έπιφυλακή την όρχήστρα, περιμένοντας τον 'Εβάν που πλησιάζει.

—Τι θα τραγουδήσετε; ρωτά ο μαέστρος.

—Ριγολέττο. Την άρια των «κορτεζάων».

'Ο μαέστρος κατεβάζει την μπακέτα. 'Αρχίζει... τό πανηγύρι! Γιατί μπορεί δ,τι δήποτε άλλο να τραγούδησε ο Μαγκλιβέρα... όχι όμως Βέρδι!

'Αφού τέλειωσε ο δίσκος, ο μαέστρος φώναξε κατά μέρος τον «μεγαλύτερο βαρύτονο των Βαλκανίων και της Βορείου Αιγύπτου»:

—'Αν μάθης μουσική για να πής τραγούδια σαν άνθρωπος, θα χαλάσης κόσμο, του εΐπε. Φωνογένεια έχεις. Πρός τό παρόν, τίποτε άλλο δέν έχεις!

'Ο Μαγκλιβέρα, χωρίς να άπογοητευθή, ύστερα από καιρό πήγαινε σε μιά δοκιμή στο Τεάτρ Μαρινύ. Θά πρόβαρε τό «'Αγιαγιά». Εΐχε πη στην πιανίστα να κατεβάση κατά μισό τόνο τό τραγούδι, γιατί ήταν ψηλό για την φωνή του.

Τό γλέντι όμως άρχισε όταν ο 'Εβάν άνοιξε τό στόμα του. 'Η όρχήστρα άνέβαινε... στα ύψη. 'Η φωνή του όμως βρισκόταν.. στο βάθος!

—'Η του ύψους ή του βόθους, εΐπε με θάρρος όμως ο ψευτοβαρύτονος.

Και τραγούδησε. 'Εγινε πανδαμόνιο. Τό γιατί, τό έμαθα άργότερα: ή πιανίστα, κατά λάθος, αντί να κατεβάση μισό τόνο τό τραγούδι... αντίθέτως τό ανέβασε κατά ένα τόνο! Κι' ούτε

Ο κ. Μαγκλιβέρα στο φυσικό και σε διαφόρους ρόλους

(Συνέχεια στη σελ. 35).

Η απόφαση του Τζών Ρέγκαν

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΤΖΙΑΜΠΕΡΤ ΤΡΑΣΤ

Ξίνα πρωί του 'Ιουνίου, με δίπλωμα φιλολογίας και πεντακόσια δολάρια στην τσέπη, ο Τζών Ρέγκαν έφευγε απ' την πανεπιστημιακή πόλη του Πάξτον όπου με τόσες θυσίες είχε αποπερατώσει τις σπουδές του.

Μέσα στο λεωφορείο, έσκυψε και σηκωσε το μαντίλι μιας χαριτωμένης ξανθής που διάβαζε το περιοδικό της. Γνωρίστηκαν. Εκείνη είχε αποφοιτήσει απ' το σχολείο κι ήθελε να σπουδάσει στο πανεπιστήμιο του Πάξτον. Έπρεπε όμως να έργαστη για να εξοικονομήσει τα διδάκτρα.

«Ο Τζών Ρέγκαν της διηγήθηκε πώς είχε κάνει τον άρτεργάτη, τον λαντζέρη, όπου κατάρθωσε να αγοράσει ένα κινητό παγωτατζίδικο που το πούλησε για πεντακόσια δολάρια κι' εισιτήριο ως το Σάν-Φραντσίσκο.

— Πηγαίνετε στο Σάν-Φραντσίσκο; τον ρώτησε εκείνη.

— Τόν Αβγουστο. Τώρα πάω στο Μάουνταιν Σίτυ να δω τον αδελφό μου Πέτερ, που άποτελεί την όλη οικογένειά μου. Κρίμα που δεν τελειωσε τις σπουδές του. Γιατί τυλίχτηκε... και παντρεύτηκε! Έχει ένα μικρό φαρμακείο στο Μάουνταιν Σίτυ. Την γυναίκα του δεν την γνώρισα ακόμα.

— Δεν πειράζει; γνωρίζετε πρώτα την κουνιάδα του, είτε η ξανθή με τα γαλάνα μάτια γελώντας. Στο Μάουνταιν Σίτυ θα γνωρίσετε και τον άνεπιό σας, που τον βάφτισε Πέτερ με το όνομά σας Τζών.

Κι' επειδή εκείνος την κούταζε ντροπισαμένος, ή Έλλεν πρόσθεσε γελώντας: — Ω, μη νομίζετε πως θα σας κρατήσω κάκια επειδή είπατε ότι ο αδελφός σας «τυλίχτηκε». Άργα ή γρήγορα κάθε άνδρας καταλήγει να τυλιχτεί» όσο κι' αν αυτό του φαίνεται αδύνατο. Μά σηκώθητε τώρα, φθάσαμε. Δεν βλέπετε πού ήρθαν να μας υποδεχθούν.

□ □

Ο Πέτερ Ρέγκαν υποδέχτηκε με ανοιχτές αγκάλες τον αδελφό του και την κουνιάδα του Έλλεν Μπούρκε. Ήταν άνθρωπος ανοιχτόκαρδος κι' η γυναίκα του τον βοηθούσε πάντα σαν καλή νοικοκυρά, όλο εύθυμη, με τό τραγοδι στα χείλη. Προς το παρόν, ήταν όμως άρρωστη και περίμενε κι' άλλο παιδί.

Την μεθεπομένη, ή Έλλεν, σαπουνίζοντας τα άσπρόρροχα του παιδιού, είδε τον Τζών.

— Δεν μπορώ να καταλάβω πώς καθάσατε με σταυρωμένα χέρια την στιγμή που ο αδελφός σας έχει τόση ανάγκη βοήθειας; του είπε.

— Τι συμβαίνει με τον Πέτερ; — Κινδυνεύει να χάσει το μαγαζί του τόν Αβγουστο. Έχει να πληρώσει μια βαρεία συναλλαγματική.

Ο Τζών πήγε και βρήκε τον αδελφό του: — Άκουσε, Πέτερ, του είπε. Στο φαρμακείο, δεν έχεις υπάλληλο. Από σήμερα λοιπόν, πάρε έμένα. Άν άρνηθεις, φεύγω άπόψε για τόν Σάν-Φραντσίσκο.

— Καλά, σε προσλαμβάνω, είπε ο Πέτερ γελώντας για να κρύψει την συγκίνησή του.

Η Έλλεν έμπαινε εκείνη την στιγμή με είδησεις για την αδελφή της: — Η Ρούθ είναι καλλίτερα, είπε. Τζών, συνοδέψτε με ως τό σπίτι.

Στόν δρόμο, ένα κομψό αυτοκίνητο σταμάτησε κοντά τους: — Τι κάνεις άπόψε; ρώτησε ο νεαρός που τό οδηγούσε, την Έλλεν.

Ήταν ένας συμμαθητής του Τζών, ο Κλαίμ Ρόμπινς, του Μάουνταιν Σίτυ. Προτού άπαντήσει ή Έλλεν, ο Τζών άπάντησε: — Λυπουμαι, Κλαίμ, αλλά θα πάω στο σινεμά μαζί μου.

Ο Τζών κούταζε τό πρόσωπο της κουνιάδας του, που ήταν σαν ένα λευκό λουλουδι...

Ο Κλαίμ, πειραγμένος, έφυγε όλοταχώς.

— Από πότε γίνετε κριδεμών μου; ρώτησε ή Έλλεν τόν Τζών. Μην σας περάσει άπ' τό μυαλό πως θα ξαναβγούμε μαζί.

Κι' όμως τό βράδυ πήγαν μαζί στο σινεμά: Στήν επιστροφή τους, έβλεπαν τό φεγγάρι να σκορπά όσημι σε όλη την γύρω φύση. Ήταν πανσέληνος. Η Έλλεν στηριζόταν στο μπράτσο του. Εύωδιές ήσαν εχχυμένες γύρω. Ο Τζών κούταζε τό πρόσωπο της κουνιάδας του που ήταν σαν ένα λευκό λουλουδι.

— Άγάπη μου! της είπε άπότομα κι'

έσκυψε και την φίλησε. Η Έλλεν του άνταπέδωσε τό φιλή κι' έμειναν για λίγο άγκαλιασμένοι κάτω απ' τό σεληνόφως.

□ □

Την επομένη, ο Τζών ήταν σκεπτικός. Η Έλλεν ήταν τόσο χαριτωμένη, μιá ιδεώδης σύζυγος. Στόν Σάν-Φραντσίσκο όμως ήταν τό δικό του μέλλον και δεν έπρεπε να πιασθή στα δίχτυα του έρωτος.

Στό πρόγευμα, ο Τζών μίλησε στόν αδελφό του για μιá θέση που του είχε προτείνει στην Κίνα ο Σάμ Ντάγκλας του Σάν-Φραντσίσκο, για καμμιά δεκαριά χρόνια.

Η Έλλεν δεν είχε τίποτα στην άρχή, όταν όμως συνάντησε στόν διάδρομο τόν Τζών, του άπάντησε:

— Μην σκέπτεσαι έμένα, Τζών. Ένα φιλή που άνταλλάσσεται κάτω άπ' τό σεληνόφως δεν έχει μεγάλη σημασία.

Ο Τζών συναισθάνθηκε την θυσία της, κι' έμεινε σιωπηλός.

□ □

Τις τελευταίες μέρες του 'Ιουλίου, ύστερα από βαρεία άρρώστεια που ύποχρέωσε τόν σύζυγό της να την πάρη στην κλινική, ή Ρούθ έφερε στόν κόμο ένα χαριτωμένο αγοράκι.

Ξενυχτισμένος, ο Τζών έφυγε απ' τό νοσοκομείο, αφήνοντας τόν αδελφό του στην θέση του. Επιστρέφοντας στο σπίτι, άκουσε ένα τραίνο σφυρίζη. Θυμήθηκε τόν Σάν-Φραντσίσκο. Άκουσε όμως και την φωνή της Έλλεν που του φώναζε:

— Συγχαρητήρια για τόν όμορφο άνεπιό σου, της είπε.

— Άλλα τόσα και σ' έμένα, του άποκρίθηκε εκείνη γελώντας.

Στά μάτια της όμως άκτινοβολούσε ένα δάκρυ...

□ □

— Άκουσε, είπε την επομένη ο Τζών στόν Πέτερ, τί σκέπτεσαι να κάνης;

— Πρώτα άπ' όλα να πουλήσω τό φαρμακείο μου, γιατί λήγει ή συναλλαγματική μου.

— Και πώς θα ζήσης;

Ο Πέτερ έδειξε τα μπράτσα του: — Τα παιδιά μου δεν θα πεθάνουν ποτέ της πείνας.

— Άκουσε, συνέχισε ο Τζών. Έχω μερικά χρήματα που πιστεύω να φθάσουν για να πληρώσει την συναλλαγματική σου και να κρατήσεις τό μαγαζί.

Και τούδωκε τα 490 δολάρια που του έμεναν.

— Μά... πως θα πάς στην Κίνα; — Δεν θα πάω σε καμμιά Κίνα. Έκλαιγε ή Έλλεν, δεν είχε τίποτα στην άγκάλιασε σιωπηλά. Την κούταζε, την άγκάλιασε κι' άνήγγειλε τούς άρραβώνες τους στόν αδελφό του.

— Έτσι, είχε «τυλιχτεί» κι' αυτός. — Άν έγκατέλειπε την σταδιοδρομία του στην Κίνα, ξεκινούσε με κανούργια έφδιά, με την άνάπη της Έλλεν, για να καταστήσει όλο τόν κόσμο!

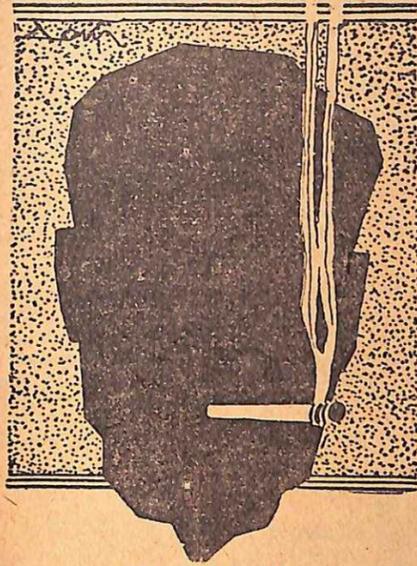
Κι' ένοιωθε τόν έαυτό του ίκανό...

ΤΖΙΑΜΠΕΡΤ ΤΡΑΣΤ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ "ΛΩΠΟΔΥΤΗ - ΦΑΝΤΑΣΜΑ,,

Τό «άλλοδι» που προδίδει

ΤΟΥ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

ΜΙΑ ΛΙΠΟΤΑΞΙΑ

Ο Μάρτεν Ντάλ έπαιζε στόν κήπο του με τόν «Άλήτη» τό σκύλο του, όταν είδε να έρχεται σ' αυτόν καταστενοχωρημένος ο Νίκολς, ο πιστός αυτός σωφέρ της Κόρας Στίλλμαν.

— Καλημέρα σας σέρ.

— Καλημέρα Νίκολς. Τι τρέχει; Σά στενοχωρημένο σε βλέπω. Μήπως ή μίς...

— Όχι σέρ. Η μίς Κόρα είναι καλά στην ύγεια της και σας στέλνει τούς χαιρετισμούς της. Η Άθα να σας ζητήσω μιá χάρη.

— Λέγε Νίκολς φίλε μου. Τι θέλεις;

— Γνωρίζετε τόν λοχαγό Κάμιλ Κόου;

— Πώς όχι; Είναι ένας από τούς καλούς φίλους μου.

— Τό γνωρίζω και γι' αυτό ήλθα να σας βρω. Στο λόγο του υπηρετεί κάποιος εξάδελφός μου, ένα πολύ φιλότιμο και πολύ ήσυχο παιδί.

— Λοιπόν;

— Λέπει τρεις μέρες τώρα άδικαιολόγητα από τό λόγο και όπως με πληροφορήσαν ένας συνάδελφός του, φίλος και τών δύο μας, σήμερα πρόκειται να κηρυχθή λιποτάκτης.

— Φυσικά.

— Δέ λέω όχι. Έγώ ώστόσο, σέρ, άρνούμαι να πιστέψω πως ο εξάδελφός μου έλιποτάκτησε. Τόν γνωρίζω πολύ καλά. Είναι πολύ λογικό και πολύ ήσυχο παιδί. Για να άπουσιάζη τρεις μέρες άδικαιολόγητα, κάτι τό έκτακτο του συμβαίνει. Σήμερα τό προί μου τηλεφώνησε και ή γυναίκα του ρωτώντας με αν τόν είχα δη γιατί ούτε σπύτι του δεν πάτησε αυτές τις τρεις μέρες. Όταν όμως μου τηλεφώνησε εκείνη δεν γνώριζα ότι δεν είχε φανή και στο λόγο του και έτσι της άπάντησα πως θα είχε άσφαλώς υπηρεσίαν.

— Και τί μπορώ να κάνω εγώ σ' αυτή την περίπτωση;

— Νά... θα ήθελα να παρακαλέσετε τόν λοχαγό Κάμιλ Κόου να μίν τόν κηρύξη σήμερα λιποτάκτη. Νά περιμένο την τουλάχιστον ως αύριο.

— Τό να παρακαλέσω φίλε μου Νίκολς δεν είναι δύσκολο πράγμα. Δύσκολο πράγμα είναι να μου κίνη αυτή τη γάχη ο λοχαγός Κάμιλ Κόου. Όποσοδήποτε θα τού τηλεφωνήσω. Έχεις τό τηλέφονό του;

— Μάλιστα. 47864. Ο λόγος μένει στο πρόσθετο Όλντ Γκούν.

— Πάμε πάνω.

Σε λίγο, ο Μάρτεν Ντάλ έχοντας πλάι του τόν Νίκολς ξεκρεμούσε τό άκουστικό τού τηλεφώνου και γύριζε τό καντράν.

...Η ΟΠΟΙΑ ΗΤΑΝ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ

— Άλλό-άλλό! Ο λοχαγός Κάμιλ Κόου παρακαλώ... Είναι δυνατό να πάρη τό άκουστικό... Έδώ Μάρτεν Ντάλ... Είμαι φίλος του... Μάλιστα. Μάρτεν Ντάλ... Ντάλ... Ευχαριστώ...

Και στρεφόμενος προς τόν Νίκολς: — Πως ονομάζεται ο εξάδελφός σου;

— Πάτρικ Ντίκσον.

— Άλλό-άλλό!... Κάμιλ... Καλημέρα Κάμιλ... Τι γίνηκες... Έχεις μέρες να περάσεις από τη λέσχη... Άκουσε Κάμιλ... Έχω μιá χάρη να σου ζητήσω... Ναι, σέρ... Πρόκειται για κάποιο στρατιώτη που ή υπηρετεί στο λόγο σου...

— Λογία! διώθησε ο Νίκολς.

— Άλλό!... Για κάποιο λοχία που έχει τρεις μέρες να φανή στο λόγο και πρόκειται να κηρυχθή σήμερα λιποτάκτης... θα ήταν δυνατό... να γι' τόν λοχία Πάτρικ Ντίκσον... Νά που κατάλαβες... Τι;... Μιλάς σοβαρά... Πότε;... Έδώ και δυό ώρες;... Θα έλθω ως εκεί... Είναι μαζί μου και ο εξάδελφός του ένας νέος που τόν συμπαθώ εξαιρετικά... Όρεθούάρ...

Και κερμόντας τό άκουστικό στράφηκε συγκινημένος προς τόν Νίκολς: — Φίλε μου Νίκολς... ο εξάδελφός σου... δεν είναι λιποτάκτης...

— Ημouνα βέβαιος σέρ...

— Ναι... αλλά καλλίτερα θάταν αν είχε λιποτακτήσει...

— Γιατί; Τι θέλετε να πηθε;

— Πρόκειται για κάτι χειρότερο... Ο εξάδελφός σου... δολοφονήθηκε...

Ο Νίκολς χλώμιασε: — Μή με τρελαίνετε σέρ...

— Δυστυχώς... αυτό είναι... Έδώ και δυό ώρες βρέθηκε τυχαίος τό πτώμα του σε ένα χαντάκι, μιό χλιμύτερο μακρά από τό πεδίο άσκήσεων... Θα πεταχτούμε ως εκεί... Στάσου να τηλεφωνήσω και τού Σούμερ...

Και ξεκρεμόντας πάλι τό άκουστικό ξαναγύρισε τό καντράν: — Άλλό-άλλό! Σούμερ; Έδώ Μάρτεν Ντάλ. Πάρε άμέσως ένα ταξί και έλα σπίτι μου. Είναι άνάγκη. Πρόκειται για κάποιο έγκλημα... Δολοφονήθηκε κάποιος λοχίας...

Α! Πληροφορήθηκε την ύποθεση κίλας... Τι;... Τις έννοειες για την εξιχνίαση θα αναλάβη ή Στρατιωτική Άρχή... Δέ σημαίνει... Έκ παραλλήλου μπορεί να ένεργήση και ή «Σκότλαντ-Γουάρδ» έωσπου δεν έχει άποδειχθή άκόμη ότι τό έγκλημα τό έκαμε στρατιωτικός... Σε περιμένο...

Υστερα από μιάμιση ώρα, ή κομψή κούρσα του Μάρτεν Ντάλ έφθανε στο γραφικό

πρόσθετο Όλντ Γκούν που άποτελεί ένα είδος στρατιωτικού χωριού και σταματούσε μπρός στο κτίριο του λόχου του Κάμιλ Κόου.

Ο Μάρτεν Ντάλ, ο Σούμερ και ο Νίκολς παρτήρησαν εξαιρετική κίνηση εύθης μόλις κατέβηκαν από τό αυτοκίνητο.

Ο λόγος ήταν άνάστατος. Δεν είχε δυή ούτε για γυνάσια εκείνη την ήμέρα. Οι άντρες, κλεισμένοι μέσα στους θαλάμους των σχολιάζαν τά της δολοφονίας ενώ οι άξιωματικοί περιστοιχίζαν μέσα στην άπόθήκη του λόχου τό πτώμα τού Πάτρικ Ντίκσον.

Ο λοχαγός Κάμιλ Κόου έσπευσε εις προύπαντην του Μάρτεν Ντάλ: — Καλημέρα Μάρτεν! Τόσο πολύ λοιπόν ένδιαφερόσουνα γι' αυτό τόν άτυχο λοχία;

— Πάρα πολύ. Ήταν ένα φιλήσυχο και φιλότιμο παιδί. Νά σου συστήσω τό φίλο μου Ινσπέκτορ Σούμερ, της «Σκότλαντ-Γουάρδ».

— Α! Χαίρω για τη γνωριμία Ινσπέκτορ. Τό όνομά σας μου είναι γνωστό. Είναι πανίγνωστο άλλωστε από την άμειλική καταδίωξη που κάνετε του «Λωποδύτη-Φάντασμα».

— Τόν όποιον δεν κατάρθωσα άκόμη να γραφώσω, ώμολόγησε ο άστυνομικός.

— Αυτό δέ σημαίνει. Και ο τζέντλεμαν;

— Είναι εξάδελφος τού Πάτρικ Ντίκσον.

— Α! Εξάδελφός σας! Είναι φριχτό, Τόν έχουν τελείως παραμορφώσει τόν δυστυχημένο. Ένα τόσο καλό και τόσο ήτυχο τυχημένο. Ένα τόσο πειθαρχικό στρατιώτη! Έλάτε να δητε πως τόν κάνανε...

Και στρεφόμενος προς τόν Σούμερ: — Ελάτε Ινσπέκτορ να μάς βοηθήσετε. Τι τά θέλετε; Έμεις οι στρατιωτικοί έχουμε μεσάνυχτα σ' αυτά τά ζητήματα.

Πραγματικά, ο άτυχος Πάτρικ Ντίκσον ήταν τρομακτικά παραμορφωμένος. Τό κεφάλι του είχε πολλαπλασηθή με όλη τη σημασία της λέξεως και ή άπσύνθεση είχεν άρχίσει. Μιά φριχτή δυσσομία πλημύριζε την άτιμόσφαιρα της άποθήκης.

— Τι τό θετικό ανακαλύψατε ως αυτή τη στιγμή; ρώτησε ο Μάρτεν Ντάλ άποτεινόμενος σε ένα ταγματάρχη που από την δραστηριότητα που έδειχνε μαρτυρούσε πως αυτός διεξήγαγε την όλη δικαστική ένέργεια της Στρατιωτικής Δικαιοσύνης.

— Τό μόνο θετικό που ανακαλύψαμε είναι ότι ο άτυχος λοχίας σκοτώθηκε με μιá σφαίρα περιστοφούρου και κατόπιν παραμορφώθηκε με κάποιο ρόπαλο ή σίδερο στα σημεία που βλέπετε.

— Σεις τόσες του βρήκατε τίποτα;

— Τίποτα. Ούτε ένα σελλίνο. Λέπει και ένα χρυσό δαχτυλίδι με τό άσγία του που έφερε στόν παράμεσο τού δεξιού του χεριού, και λείπει ή βέρα του.

— Ρολόι δεν είχε;

— Είναι άγνωστο αν είχε ρολόι. Όσοις στρατιώτες ρώτησα μου άποκρίθηκαν χωρίς βεβαιότητα. Ήταν τόσο μονόχρονος αυτός ο λοχίας!

— Σουγιάς στρατιωτικός με τυμπουσόν, μαχαλάκι, Μια και λοιπά;

— Ούτε.

— Μαντίλι, τουλάχιστον;

— Ούτε μαντίλι βρέθηκε.

— Πολύ περίεργο. Από την περιβολή του

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ
ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ
MARTEN - ΝΤΑΛ

και από τα εφόρουχά του μπορεί να ση-
ματίση κανείς την γνώμη ότι ήταν πολύ τα-
κτικός και πολύ καθαρός άνθρωπος. Έξ αλ-
λου ήταν και παντρεμένος. Μπορεί να
βρής πέντε όπλιτες στους δέκα χωρίς ρολόι
και άλλους πέντε χωρίς σουγιά. Μπορεί να
βρής και ένα χωρίς μαντήλι. Δε σάς φαίνε-
ται περίεργο ότι ούτε σουγιάς βρέθηκε, ούτε
ρολόι, ούτε μαντήλι στο πτώμα αϊτού του
άνθρώπου που φημιζόταν ως πειθαρχικός,
φιλότιμος και καθαρός άνθρωπος; Το μαν-
τήλι τουλάχιστον δεν έπρεπε να λείπει από
την τσέπη του μιὰ και πρόκειται περί κα-
θαρού ανθρώπου και παντρεμένου.

—Τό ότι η ληστεία είναι τό ελατήριο ελ-
ναι πράγμα για τό όποιο δεν χωρεί ή πα-
ραμικη άμφιβολία.

—Και ποιός μās βεβαιώνει ότι του πή-
ρανε ό τι βρήκαν στις τσέπες του για να ύ-
ποτεθή ότι πρόκειται περί ληστείας;

—Έχουμε και κάτι άλλο. Ο άνθρωπος
αυτός σκοτώθηκε πρώτα και κατόπιν παρα-
μορφώθηκε. Δεν μπορούμε να υποθέσουμε
ότι πρώτα τον σκότωσαν και τον παραμόρ-
φωσαν πολτοποιώντας τό κεφάλι του με ένα
ρόπαλο και κατόπιν τον πυροβόλησαν με τό
σφαίρα που βρήκαμε σφηνωμένη στο μέτωπό
του. Η σφαίρα αυτή, διαμετρήματος 32
μπήρες από την κορυφή και σφηνώθηκε στο
μέτωπό του, μεταξύ των δυο ματιών και
πάνω από την ρίζα της μύτης. Τόν παρα-
μόρφωσαν λοιπόν και του πήρανε ό τι είχε
στις τσέπες αφού τόν σκότωσαν, για να μη
αναγνωρισθί τό πτώμα, είτε πρόκειται πε-
ρί ληστείας μετά φόνου, είτε πρόκειται πε-
ρί ενδίκης ή άλλου λόγου.

—Και αυτό δεν είναι άπίθανο. Οι τσέπες
των στρατιωτικών κουμβώνουν. Τις δικές
του τις βρήκατε κουμβωμένες ή ξεκούμω-
τες;

—Ξεκούμωτες φυσικά.

—Καμιά άμφιβολία λοιπόν ότι τό πτώ-
μα ψάχτηκε με έπιμέλεια. Άλλο τίποτα βρή-
κατε στις τσέπες του;

—Στις τσέπες του ήνι. Βρήκαμε όμοια σύ-
τά τά χαρτάκια στη φόδρα του πηλκίου του.
Άτυχώς, από την ύγρασία του χαντακιού έ-
χουν σβυσθί οι σημειώσεις που είχε γρά-
ψει. Μόλις διακρίνονται μερικά γράμματα.

—Γιά να τά δω... Χμ... Αλλά τά χαρτά-
κια μου φαίνονται σαν λογαριασμοί και σαν
άποδείξεις... Είναι άποσπασμένα από κοινό
καρτέ. Είναι δυστύχημα που δεν μπορούμε
να διαβάσουμε σ' αυτά ούτε λέξη... Ποιός
είναι; Μπορεί με τό μικροσκοπικό ή με ένα
δυνατό φακό... Πού είναι τό πηλκίο του;

—Ίδου αυτό...
—Περίεργο!... Δεν είναι τρύπιο... Και
δυος πρώτα πυροβολήθηκε και κατόπιν πυ-
ροβολήθηκε... Αυτό σημαίνει πως όταν πυ-
ροβολήθηκε κρατούσε τό πηλκίο του στο
χέρι, άγνωστο για ποιό λόγο. Κατοικούσε
στο "Ολυ Γκρού";

—"Οχι. Κατοικούσε στο Νιού Μπρίτκ σ'
άποσταση πέντε χιλιόμετρα.

—"Η χήρα ειδοποιήθηκε;
—"Οχι άκόμη. Άκριβώς όταν ήλθετε λέ-
γαμε να φύγει κάποιος για να της πηή την
κακή είδηση. Είναι τόσο λεπτό τό ζήτημα
ώστε κανένας δεν δεχόταν τη θλιβερή άπο-
στολή.

—Είναι ό εξαδέλφος του θύματος εδώ
και αυτός θα αναλάβη. Θα τόν συνοδέψω
με τόν Ινσπéκτορ.

Ο «ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ ΦΑΝΤΑΣΜΑ»
ΕΞΕΣΠΑΘΩΝΕΙ

Πραγματικά, ύστερα από λίγο, ό Μάρτεν
Ντάλ συναντήθηκε από τόν Σούμερ και
τόν Νίκολς έπισκεπτόταν την γυναίκα του

θύματος την όποian και βρήκε άπαρηγόρητη.
Είχε πληροφορηθί ήδη από γειτόνους της
τό κακό που την βρήκε.

Ούτε ό Μάρτεν Ντάλ ούτε και ό Σούμερ
μπούρεσαν να ύποπτευθουν, την άτυχη γυ-
ναίκα από τις άπαντήσεις που έντεχνα της
άπνύθουναν και γύρισαν στο λόχο όπου δεν
είχεν άκόμη ανακαλυφθί τό παραμυθό που
θα μπορούσε να προσανατολίση τούς δικα-
στικούς στην έξιχνίαση του σκοτεινού μυ-
στηρίου.

—Έχουμε να κάνουμε με ένα «τέλειο έγ-
κλημα» παρατήρησε ό ταγματάρχης που έκτε-
λούσε χρέη άνακριτοϋ.

—Τέλειο έγκλημα» δεν γίνεται γιατί δεν
ύπάρχει «τέλειο ψεύδος» άποκρίθηκε με πε-
ποίθηση ό Μάρτεν Ντάλ. Κατά τη γνώμη
μου ό δολοφόνος είναι ένας από τούς άν-
τρες του λόχου.

—Δεν είναι άπίθανο. Τό θύμα είχε πάρει
τόν μισθό του την προηγούμενη και έκεινη
την ήμέρα δεν άπομακρύνθηκε από τό λόχο

—Δεν τόν δολοφόνησα, τόν σκότωσα!...

Οι άδρες τó γνώριζαν αυτό. Σπάταλος δεν
ήταν. Ούτε κάποιος ούτε έπινε.

—Υποπτεύεσθε κανένα;
—Άπολύτως. Όλοι είναι φιλήσυχα παι-
διά. Ο λόχος δεν έχει καθάρματα.

—Τότε πρέπει να άνακριθουν όλοι, ό κα-
θένας με τη σειρά του και ιδιαίτέρως. Έ-
θένας στενογράφος να στενογραφή τις άπαν-
τήσεις.

—Και αυτό θα γίνει. Σκέπτομαι ώστόσο
ότι για να άνακριθουν τετρακόσιοι πενήντα
άνδρες θα χρειασθί τουλάχιστον δύο έβδο-
μάδες και κατά τό χρονικό αυτό διάστημα ό
δολοφόνος, αν βρισκεται ανάμεσα των, θα
καταστήση άδιάσειστο τό «άλλοθι» του.

—Θά προσπαθήση ίσως να τό καταστήση
άδιάσειστο και ίσως ή προσπάθειά του αυτή
τόν προδώση.

—Από τούς πρώτους άνδρες που άνακρίθη-
καν, άποκαλύφθηκε ότι ό λογίας Πάτερικ
Ντίκσον ήταν ένα είδος τοκογλύφου των άν-
δρών του λόχου του.

Αυτή ή άποκάλυψη έβριξε μιὰ μικρή ά-
χτίδα φωτός στην σκοτεινή ύπόθεση και ό
Μάρτεν Ντάλ συμβούλεψε να έπιτηρηθουν
όσοι από τούς άνδρες δανεζόνταν από αυ-
τόν χρήματα και να δοθί περισσότερη προ-
σοχή στην άνακρίση των.

Στό άναμεταξύ, ένα βράδυ διέρρηξε ως
«Λωποδύτης-Φάντασμα» τό σπίτι του Πά-
τρικ Ντίκσον και από τις σημειώσεις που

βρήκε δυνάμωσε ή πεποίθησή του ότι ή το-
κογλυφία είχε φάει τόν τοκογλύφο.

Όστόσο, όταν τέλειωσε και ή άνακρίση
και του τελευταίου των άνδρών ή κατάστα-
ση ήταν ή ίδια. Άλλοι από τούς άνδρες
βρισκόντουσαν σέ άδεια την ήμέρα της εξα-
φανίσεως του Πάτερικ Ντίκσον που ήταν
και ή μέρα της δολοφονίας του, άλλοι βρι-
σκόντουσαν σέ ύπηρεσία και άλλοι παρου-
σίασαν άδιαφιλονέικτα «άλλοθι».

ΤΟ ΕΞΥΓΙΝΟ ΠΟΥΛΙ ΠΙΑΝΕΤΑΙ ΑΠΟ
ΤΗ ΜΥΤΗ

Όλόκληρος μήνας πέρασε χωρίς να ση-
μειωθί καμιά πρόδοος, όταν άποφασίσθη-
κε από την Στρατιωτική Άρχή κατόπιν της
έπιμονής του Ινσπέκτορ Σούμερ να συνεχίστη
τις άνακρίσεις ό Μάρτεν Ντάλ τόν όποιον
παρουσίασαν τούς άνδρες ως τακτικό άνα-
κριτή.

Ο Μάρτεν Ντάλ πήρε σπίτι του τις ά-

—Δεν τόν δολοφόνησα, τόν σκότωσα!...

παντήσεις και τών 450 άνδρών που εωσαν
κατά την πρώτη άνακρίση και διάβασε με
μεγαλείτερη προσοχή εκείνες που παρουσία-
ζαν τά πιο πειστικά «άλλοθι» έβαλε κατά
μέρος καμιά τριανταπένταριά και όταν την
άλλη μέρα πήγε στο λόχο άρχισε την άνα-
κρίση από τούς τριανταπέντε αυτούς άν-
δρες.

Η τακτική που κράτησε ήταν πραγματικά
πρωτότυπη.

Αφού ρωτούσε τό όνομα του άνακρινόμε-
νου, έπαιρνε στο χέρι του την κόλα με τις
στενογραφημένες του άπαντήσεις τις πρώτες
άνακρίσεως και άρχιζε να του άπευθύνη τις
ίδιες ερωτήσεις.

Όταν άνέκρινε και τόν τελευταίο έβαλε
κατά μέρος πέντε κόλλες και φεύγοντας γνω-
στοποίησε στην Στρατιωτική Άρχή ότι θα
έπαυεργόταν σέ λίγες μέρες για να άνακρί-
σει άλλους τόσους σέ διάστημα μιὰς ώ-
ρας! Ήταν προφανέςτατο ότι δεν έδινε
σημασία στους ύπολοίπους! Όστόσο, ώπου
σημασία είχαν ερωτούμενοι, τούς άνακρί-
νονε ή άνακρίνη μ' αυτούς τούς όρους όλόκληρο
τό λόχο πέρασε άλλος ένας μήνας... και
ξανάρχισε από τούς πρώτους που είχαν ά-
νακρίνει, άπευθύνοντάς τους πάντα τις ίδι-
ες ερωτήσεις!

Οί άνδρες όλοι είχαν στο τέλος έννευρι-
σθί και τά ίδια σημεία έννευρισμού έδειχνε
και ή Στρατιωτική Άρχή βλέποντας ότι δεν

έκανε άλλο από τό να έπαναλαμβάνη τά
ίδια.

Έν τέλει έβαλε κατά μέρος δυό κόλλες
και την άλλη μέρα αφού ζήτησε τούς δυό
άνδρες για να τούς άνακρίνη για τελευταία
φορά έγνωστοποίησε στους στρατιωτικούς
ότι έκεινη την ήμέρα θα τούς παρέδιδε τόν
δολοφόνο!

Για τελευταία φορά ξανάρχισε την ίδια
τακτική και αφού τούς άνέκρινε και τούς
δυό, διάταξε ξαφνικά ένα λοχία που σκεκό-
ταν στην πόρτα, δείχνοντάς του τόν ένα:

—Ο στρατιώτης αυτός να άπομονωθί!
Είναι ό δολοφόνος!

Οι άξιοματικοί πλημύρισαν τό διαμέρι-
σμα ζητώντας περισσότερες έξηγήσεις, ένώ
ό στρατιώτης του όποιου είχε διατάξει την
σύλληψη, κατάχλωμος πνιγόταν στους λυ-
μούς.

Ο Μάρτεν Ντάλ τόν πλησίασε συγκινη-
μένος:

—Από τό παρουσιαστικό σου φαίνεσαι
καλό παιδί. Όμολόγησε για να έλαφρύνη
τη θέση σου.

—Δεν τόν δολοφόνησα. Τόν σκότωσα!
Ήλθαμε στα χέρια και τόν σκότωσα!

—Πώς; Γιατί;

—Τού χρωστούσα. Ήταν πολύ βάρβαρος
με τούς κατωτέρους του. Μās δάνειζε και
δύοτερα μās έπνιγε. Αν δεν τόν πληρώναμε
τακτικά μās άπειλούσε με τό στρατοδικείο.
Έγώ του χρωστούσα τρείς λίρες. Μου τις
ζήτησε και δεν είχα να του τις δώσω γιατί
άργησαν από τό χωριό να μου στείλουν χρή-
ματα. Μου κατέσχσε τη δεκαμερία μου και
με άφησε χωρίς τσιγάρο. Σάν να μη έφτανε
αυτό, την άλλη μέρα με παρέσυρε ως έκεινο
τό χαντάκι για να με δείρη χωρίς μάρτυ-
ρες. Έτσι έκανε πάντα. Ήταν έξαιρετικά
χειροδύναμος και έδεγνε τούς κατωτέρους
του σέ παράμερα μέρη για να μη μπορούν
να τόν καταγγείλουν. Με τό πρώτο χτύπημα
μου μούδωσε ήλθαμε στα χέρια γιατί δεν
παροδύναμε να με δείρη. Αυτό ήταν. Γ'ά
μιὰ στιγμή τραβήξα τό πιστόλι μου και τόν
σκότωσα. Κατόπιν του πήρα ό τι είχε. Χρή-
ματα, ρολόι, χρυσό βραχιόλι ταυτότητας,
σουγιά, τά έδεσα όλα στο μαντήλι του και
τά πέταξα μέσα στα έλη. Θα σάς δείξω τό
μέρος να τά βρήτε. Ληστής δεν είμαι. Του
πήρα ό τι είχε και τό πέταξα για να ύπο-
έη πως ή ληστεία ήταν τό ελατήριο του έγ-
κλήματος.

—Καλά. Όλα αυτά θα έξετασθουν. Πάρτε
τον, διάταξε ό ταγματάρχης.

—Και τώρα μίστερ Ντάλ, θα μās έξηγή-
σετε πως τόν άνακαλύψατε. Τό «άλλοθι»
που παρουσίαζε ήταν άναμφισβήτητο.

—Άλλοστατα κύριοι. Πρόσβα ποιός ά-
πό τις άπαντήσεις όλων των άνδρών ήταν οι
πιο πειστικές και τις έβαλα κατά μέρος ως
ύποπτες! Κανένας άθώος κύριοι, όταν ό ά-
νακριτής τόν ρωτά: «Τί έκανες πρό τεσσά-
ρων ήμερών;» δεν θα μπόεση να άπαντήσει
με ήθετικότητα! Θα τρομοκρατηθί βέβαια
όσο και αν είναι άθώος μιὰ και θα ύποψια-
σθί ότι τόν ύποπτεύονται και αν άκόμη έ-
πιχειρήση να ψευσθί θα πη ψέμματα που θα
άποδεικνύουν την άθωότητά του! Να σάς
ρωτήσω εγώ κύριε ταγματάρχα τί έκάματε
τό προπερασμένο Σάββατο και να δοίμε αν
θα μωρέσετε να άπαντήσετε! Έλάτε λοιπόν
στη θέση ενός άθώου προς τόν όποιον άπευ-
θύνουν τό ίδιο ερώτημα όταν φοβάται πως
τόν ύποπτεύονται! Θα άπαντήσει βέβαια, ά-
λήθειες ή ψέμματα. Αν ύστερα από πέντε
μέρες άνακρίθη για δεύτερη φορά, δεν υπο-
ρεί ποιά να πέση σέ αντίστροφη αν του ά-
πευθύνουν τις ίδιες ερωτήσεις! Ένώ την
πρώτη φορά θα πη: «Όσα δέκα παρα τέ-
ταρτο» την δεύτερη θα πη: «Δέκα παρα εί-
κοσι ή δέκα και κάτι!» Ο ένοχος όμως ποι

ΕΒΑΝ ΜΑΓΚΛΙΒΕΡΑ

(Συνέχεια από την σελίδα 31)

«τένδρος να ήταν, ό Έβάν δεν θα τάβγα-
ζε πέρα στις ψηλές νότες!
Και πάλι... τζίφος!

Κι' ένα άλλο πρόβλημα: πως να ζήση
ό νεαρός Έβάν μέσα στο Παρίσι όπου
είναι όλωσοδύλου άγνωστος; Τόν χειμώ-
να βρ σκει κάτι μικροπραγέματα, δου-
λειές του ποδαριού... «Τι δουλειά κάνεις;»,
τόν ρωτά μιὰ μέρα ένας φίλος του. «Ζω-
γράφος», άπαντά περήφανα Έβάν. Στην
πραγματικότητα, ή... ζωγραφική του συν-
ίσταται στο να βάφη άλλο χρώμα τά ρο-
ρόγια του γκαζιού! «Τι δουλειά κάνεις;
—Έπιθεωρητής των σιδηροδρόμων!» Δη-
λαδή... κλειδοχός, που στέκεται με τις
δυό σημαιοδίες, την πράσινη και την
κόκκινη... στο πέρασμα των τραινών! Τι
σημασία όμως μπορεί νάχη αυτό; Η δου-
λειά δεν είναι ντροπή. Ντροπή είναι να
είσαι τεμπέλης!

Τό καλοκαίρι, τά πράγματα βολεύον-
ταν καλλίτερα. Ο Έβάν πήρε μαθήματα
τραγουδιού... και βγαίνει... διευθυντής
όρχηστρας! Στην άρχή, μιὰς πλανόδιας
όρχηστρας ρώσων μουσικών με μπαλαλάι-
κες, ντέφια, κ.τ.λ... Άργότερα, με καλ-
λίτερο συγκρότημα που άποτελείται από

έχει σκηνοθετήσει ένα «άλλοθι» όσες φορές
και αν έρωτηθί για τά ίδια πράγματα θα
άπαντήσει με μαθηματική ακρίβεια ότι άπήν-
τησε και την πρώτη φορά, γιατί έχει άπο-
στηθίσει τις άπαντήσεις του! Αυτή είναι ή
περίπτωση του ανθρώπου που σκότωσε τόν
λοχία Πάτερικ Ντίκσον! Έσκηνοθέτησε λη-
στεία, έτοίμασε ένα «άλλοθι» και άπήνησε
τά ίδια πράγματα στα όποια είχε ερωτηθί
και πρό δύο περίπου μηνών με μαθηματική
ακρίβεια! Ήλθαν στιγμές που προλάμβανε
τις ερωτήσεις μου! Τό ερώτημα κύριοι εί-
ναι ό άνακρινόμενος ένοχος χάνει όλο
τό θάρρος του! Έτσι, όταν ό άνακριτής τόν
έρωτά: «Τί έκανες εδώ και είκοσι μέρες;»,
άπαντά διάφορα πράγματα, νομίζοντας ότι
είναι εις θέσει να έξαπατήση τόν άνακριτή
του γιατί δεν σκέπτεται ότι αν άπαντήσει ά-
πλοιστατα «Δέ θυμάμαι» ό άνακριτής θα
σκεφθί βέβαια να ένας άνακρινόμενος δεν
είναι ύποχρεωμένος να θυμάται τί έκανε πρό
είκοσι ήμερών!

Στη σημερινή περίπτωση λοιπόν έχουμε
ένα άνθρωπο που άπήνησε με την ίδια θε-
τικότητα, με μαθηματική ακρίβεια, χωρίς να
κάνη τό παραμικρό λάθος, χωρίς να πέση
στην παραμικρή αντίφαση, δυό φορές τά ί-
δια πράγματα! Άπήνησε σήμερα ότι «Έχεν
άπαντήσει και πρό δύο μηνών! Ο άνθρω-
πος λοιπόν αυτός μαρτύρησε ότι κατά τό διά-
στημα των δυό αυτών μηνών επαναλάμβανε
όσα είχε ίσχυρισθί κατά την πρό-
τη του άνακρίση! Με την πρώτη έπίθεση
του άνακριτοϋ λιποψύχησε και προδότηκε.
Τελειώνοντας κύριοι, έκομώζω τη γνώμη
ότι είναι ειλικρινής. Αν έχουμε να κάνου-
με με ληστή αλλά με άνθρωπο που άνοθε» ο-
τον ένας άνώτερος του άνευρηθίτος σπύσεως
γέρι να τόν χτυπήση καταχρώμενος του βα-
θμού του.

—Συννοσητήρια μίστερ Ντάλ. Ός δικα-
στικό» θα ήσασταν δυσαναπλήρωτος.

—Τά συννοσητήρια άνήκουν σ' ένα
δέκρο» ό Σούμερ άπάντησέν ενός έπίπεπου να ά-
νακρίθη σ' αυτόν ή έξιχνίαση της ύποψί-
σεως!...

30 άτομα.
Αυτό τό συγκρότημα κάνει χρυσές δου-
λειές. Γυρίζει σέ όλες τις πλάς και τις
λουτροπόλεις, Βισού, Αίξ-λέ-Μπαίν, Να-
νύλ, κ.τ.λ... Άγκαζάρεται από όλα τά
μεγάλα καζίνα. Ο Μαγκλιβέρα κολυμ-
πά στο χρήμα. Περνά ζωή... και κότα!

Τόν χειμώνα, στενώχωρα τά πράματα.
«Άς αφήσουμε κατά μέρος την καλλιτεχ-
νία, να γίνουμε μπίζνες-μάν, σκέπτεται
ό Έβάν. Ίδρύει την «Εταιρία Συνουλιών
των Ήνωμένων Καλλιτεχνών» με γρα-
φέια, δακτυλογράφους... μετοχές... χωρίς
δεκάρα τσακιστή όμως! Έχει για σωφέρ
έναν που γκαρίζει: «Θά γίνης σπουδαίος
τενδρος στα χέρια μου» τού ύπόσχεται ό
Μαγκλιβέρα. Κι' ή ύπόσχεση αυτή είναι
άρκετη για να σκλαβώση τόν σωφέρ που
θέτει τό αυτοκίνητό του στην διάθεση του
δασκάλου του... τζάμπα! Κι' όλο, όταν
τό άνογει την πόρτα, τόν προσφωνεί
«Κύριε διευθυντά...»

Έν τω μεταξύ, τά άστεία γίνονται σο-
βαρά. Πρώτος ό Μιγκουέλ Φοντές κι' άρ-
γότερα ό Τίτα Ρούφο—που τόν γνωρίζουν
καλά οι Άθηναίοι—άνακαλύπτουν στον
Μαγκλιβέρα σπουδαίο ταλέντο. «Ν ου ό-
βα γ κ λ ό ρ ι α ν τ ι κ ά ν τ ο ς» («Και-
νούργια δόξα του τραγουδιού») έτσι τόν
άποκαλούν...

Ο Έβάν ένθουσιάζεται... με τόν έαυτό
του! Έχει γούστο να είναι σπουδαίος
και να μην τό φαντάστηκε ποτέ... μολονό-
τι τόσες φορές τό διαλάλησε! Μελετά με
τούς μεγάλους αυτούς καθηγητές εκ πε-
ριτροπής και σημειώνει καταπληκτικές
και κεραυνόβολους προόδους! Τό καλο-
καίρι όμως... τό βιολιό του! Στις λουτρο-
πόλεις, στις πλάς, στα καζίνα! Ένα βρά-
δυ, τού λέει ό διευθυντής των κονσέρτων
του Βισού: «Άνοιξε ή τύχη σου! Άπ' ε, ε,
θα τραγουδήσης μπροστά στους διευθιν-
τάς του «Κόβεντ-Γκρόντεν» του Λονδί-
νου και του «Μετροπόλιταν» της Νέας
Υόρκης.

Ο Έβάν προετοιμάζεται... Θα τραγου-
δήση όπερα... Κάνει τις πρόβες του: έν
τάξει. Η φωνή του διαμαντί! Έργεται
τό βράδυ... Άρχίζει ή συναυλία. Δηλαδή
παίζουν τά όργανα... γιατί όπ' τό λαρωγι-
κό του Μαγκλιβέρα δεν βγαίνει ό πασα-
μικρός ήχος! Ψωάκι ό βαρβάνος! Ό-
χι να τραγουδήση... αλλά ούτε καν να
μιλήση δεν μπορεί! Έπαθε τσάκ κι' έ-
σβησε ή φωνή του... σαν τό κεράκι! Έ-
νοείται ότι πάει στράφι ή συναυλία κι' ό
δυστυχισμένος Μαγκλιβέρα ρεζίλευεται
μπροστά στους δυό έκτους Ιμπρεζαριούς!

Παρ' όλες όμως τις τρικυμώεις κι' ά-
πανωτές άτυχίες του, ό Έβάν Μαγκλιβέ-
ρα κατάβωσε σιγά-σιγά να γίνει φίρμα.
Τραγουδής σε όρκ όλίγες λυρικές σκη-
νές τού έξωτερικού, με τόν Σκίπα, τόν
ΤΑ, την Τότυ Νταλμόντε και στα «Ολύμ-
πια» έναν λαμπρό «Ριγολέττο» με την Νε-
Ίντάλγκο. Τόν «Ριγολέττο» επανέλαβη
άργότερα στο «Παλάς»...

Και σήμερα που είναι φτασμένος καλ-
λιτέχνης στα είκοσιόπεντε του χρόνια—τι
νέος έ;—θυμάται με την μεγαλήτερη συγ-
κίνηση τά πρώτα του βήματα, τις άπα-
νώτες μπλόρες που έγιναν άσορμη να
βαή τόν δρόμο του στην Ζωή και στην
Τέχνη...

Και τις νουσταλγεί...

Γυναικείες

Η ΜΟΔΑ

ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΑ

ΑΝΣΑΜΠΛ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

ΜΟΡΦΕΣ ΚΑΙ ΨΥΧΕΣ

Σήμερα, αντί για οποιοδήποτε άλλο θέμα, θέλω να χρησιμοποιήσω την «Κουβεντούλα» μου για να ευχαριστήσω τις αγαπητές μου αναγνώστριες και τους αγαπητούς μου αναγνώστες που μου γράφουν τους πόνους των καλής χαρές των—πολύ σπανιότερες από τους πόνους, αλλοίμονο!—με μία εμπιστοσύνη που με συγκινεί βαθύτατα.

Παίρνω τόσα πολλά γράμματα κάθε εβδομάδα με τόσο διαφορετικό περιεχόμενο όσο διαφορετικές κι' ανόμιες είναι οι ανθρώπινες ψυχές και οι ανθρώπινες μορφές...

Βέβαια, τα περισσότερα γράμματα στρέφονται κυρίως σε δύο βασικά θέματα που θ' άπασχολούν αιώνια την γυναίκα: την αγάπη και την όμορφιά.

Όσον αφορά την όμορφιά, ή επιστήμη έχει κάνει σήμερα τόσες πολλές προόδους που δύσκολα μπορεί να πη κανείς άσχημη μία γυναίκα που περιποιείται τον έαυτό της με προσοχή. Υπάρχουν άπειροι τρόποι να διορθώσει κανείς τα ελαττώματα του προσώπου και του σώματος. Τα διαφορετικότερα άρθρα και οι πολύτιμες συμβουλές του διακεκριμένου συνεργάτου μου Ιατρού κ. Λαδά έχουν πείσει τις αναγνώστριές μας γι' αυτό, όπως φαίνεται άλλωστε από τα πολυάριθμα ευχαριστήρια γράμματα που παίρνω.

Μένει τώρα το άλλο ζήτημα: ή αγάπη που χαϊδεύει και βασανίζει αδιάκοπα, την ανθρώπινη καρδιά... Καί ή αγάπη, δυστυχώς, είναι μία άρρώστια πολύ δυσκολοθεράπευτη. Δεν μπορεί κανείς να επιβάλλει εύκολα στην καρδιά του να κάνει αυτό ή εκείνο. Η δύναμή της είναι τόσο τεράστια που μπορεί να συντρίψει με την φλογερή όρμη της και την λογική, και την αξιοπρέπεια και όλα...

Και όμως τίποτα σ' αυτό τον κόσμο δεν είναι αδύνατον. Αν ή ά γ ά π η είναι πανίσχυρη, κι' ή θ έ λ η σ η είναι άλλο τόσο. Σήμερα που οι γυναίκες έχουν κατακτήσει σχεδόν τη θέση που τους αξίζει και αναγνωρίζονται ως άπολύτως ίσες προς τον άνδρα, πρέπει να γυμνάσουν και τη θέλησή των να επιβάλλεται.

Δεν θέλω να πώ μ' αυτό ότι μία γυναίκα πρέπει να έχει στεγνή καρδιά και αναισθητη ψυχή. Κάθε άλλο. Η γυναίκα πριν απ' όλα πρέπει να είναι γυναίκα. Και τα κυριότερα χαρακτηριστικά της πρέπει να είναι ή καλωσύνη, ή τρυφερότης, ή ευαισθησία. Όταν όμως υπάρξει περίπτωση που τα αισθήματα αυτά την οδηγούν σ' έναν στυαρό δρόμο, τότε πρέπει να συγκεντρώσει όλο το θάρρος της, να τονώσει όσο μπορεί τη θέλησή της για να μην παρασυρθεί απ' αυτά... Καί ξέρουμε όλες μας καλά ότι στις γυναίκες δεν είναι καθόλου σπάνια ή άρετη που λέγεται «αυτόθυσία»...

ΛΟΡΑ

Η έκλογη ένδός απογευματινού φορέματος άπαιτεί μεγάλη επιμέλεια και προσοχή για να συνδυάση την γοητευτική κομψότητα με κάποια πρακτική νότα που θά του επιτρέπει να φορεθί σε πολύ διαφορετικές περιστάσεις: σε μία έκθεση, σ' ένα γάμο, σ' ένα μπρίτζ κ.τ.λ.

Πολύ ώραία είναι τα άνοιξιάνικα άνσάμπλ με παλτουδάκι τρουά-κάρ ή ζακέττα πολύ κοντή. Γίνονται από μαροκαίν, από ρομαίν, από μεταξωτό ζερσέ, από όττομάν ριγέ, από μαροκαίν κρεπέ, από μεταξωτό έμπριμέ ή γκφάρσα, όποτε τα δύο τελευταία αυτά ύφασματα άνακατώνονται με μονόχρωμο ύφασμα. Το κυριότερο χαρακτηριστικό των άνοιξιάνικων αυτών ζακεττών έγκειται κυρίως στον λαμό, στις τσέπες και στο κλείσιμό των. Ο γιακάς ξεφαιίνεται άπό τα μαντώ αυτά και άντικαθίσταται με μία μπροντούρα που κατεβαίνει κατά μήκος και άποτελείται από μία τρέσσα, ή να γαλόνι, ή μία μπάντα ύφασμα στο χρώμα του φορέματος που συμπληρώνει το άνσάμπλ. Το κλείσιμο του μαντώ παίρνει έφετος πολλά παράξενα σχέδια που παρουσάζονται συχνά υπό την μορφήν φύλλων, λουλουδιών ή φρούτων, «ένφιν φύλλων». Άλλοτε πάλι βλέπουμε διάφορους φιδόγκους στη μέση και τοποθετούνται πολύ ψηλά για να τονίσουν την κοντόμεση σιλουέττα του στήθους. Τις βλέπουμε άκόμη και στα μεταξωτά μας ταγιέρ, όπου γίνονται από ύφασμα μονόχρωμο ή φανταζι με μπροντούρα από τρέσσα τόν-σούρ-τόν.

Τα μανίκια γίνονται σε φόρμα πολύ πιό κλασσική, μολοντί διατηρούν άκόμη τους ώμους φουσκωμένους με μικρά μαξιλαράκια.

Οι ντεκούπ και οι ένκρουσταίον δίνουν μία νότα φανταζι στα τρουά-κάρ και στις κοντές βέστες. Πολλές από τις ζακεττούλες αυτές είναι φαρδείς και έντελώς ριχτές. Περισσότερες όμως άκόμη είναι εκείνες που υπογραμμίζουν έντελώς την μέση με μία μπάσκα.

ΕΡΓΑΣΙΑ ΚΑΙ ΚΟΜΨΟΤΗΣ

Άλλοτε, έκριναν δυσμενώς την γυναίκα ή όποια μολοντί εργαζόταν για να ζήσει, ντυνόταν όπως και οι γυναίκες που δεν εργαζονται. Την έκριναν πολύ γρήγορα ως έλαφρή και σπάταλη.

Σήμερα, ή εργασία εκτιμάται τόσο πολύ, που θεωρείται πολύ φυσικό μία γυναίκα που εργαζεται να είναι κομψή και καλοντυμένη.

Πάντως χρειάζεται τάκι. Όρισμένες επιφυλάξεις επιβάλλεται. Αφ' ένδός μιας τουαλέττα πολυτελής προξενεί κάποια έκπληξη όταν ξέρει κανείς τον περιορισμένο μισθό ένδός κοριτσιού. Αφ' έτέρου,

Κομψότατο άνοιξιάνικο ταγιέρ άπό φανέλλα λευκή, ή σιέλ, συμπληρώνόμενο με μία μπλούζα άπό λεπτό ζερσέ, σε χρώμα ίδιο με το ντυνιμπλάρισμα της ζακέττας.

νες με το περιβάλλον και όχι ν' αλλάζουμε κάθε τόσο τουαλέττα και να υιοθετούμε όλους τους νεωτερισμούς.

Το ντύσιμό σας θά έξαρτηθί κυρίως άπό το έπάγγελμά μας. Η κομψότης είναι άπαραίτητη σε ώρισμένα έπάγγελα. Όταν βλέπουμε μία κομψή καλοντυμένη σχηματίζουμε καλή ιδέα για το γούστο της. Μία μανικουρίστα, μία κομμώτρια πρέπει να έχουν πολύ περιποιημένα χέρια και μαλλιά.

Στά ύπουργεία, στα γραφεία, στις τράπεζες χρειάζεται ένα σοβαρό

ή εξεζητημένη και περίπλοκη κομψότης αντίθεται στις κινήσεις της εργασίας. Όταν έχη μία γυναίκα πρακτικό νού και καλό γούστο, έναρμονίζει το ντύσιμό της με τις άσχολίες της. Πρέπει άκόμα να μη διεγείρουν τον φθόνο και τη ζήλεια των άλλων κοριτσιών, συναδέλφων τους. Η σύνεσις επιβάλλει να μένωμε διακριτικές και σύμφωνοι.

σεηίδες

ντύσιμο. Η ιδιαίτερη γραμματούς ένδός διευθυντού είναι φρόνιμο να ντύνεται χωρίς χτυπητές πολυτέλειες.

Επίσης, μία γυναίκα που συνοδεύει παιδάκια ή νέα κορίτσια πρέπει πρῶτ' άπό όλα να φαίνεται σοβαρή και διακριτική.

Πολλά καταστήματα άπιβάλλουν στο γυναικείο προσωπικό τους το μαύρο φόρεμα. Δεν πρέπει να παραπονούνται: το μαύρο είναι κομψό και δεν διακρίνεται άν άλλάζη ή όχι. Η κομψότης των υπαλλήλων αυτών θά συνίσταται στην έπιτυχημένη έκλογη του ύφασματος και του σχεδίου στα κομμά παπούτσια και στο ώραιο χτένισμα. Δεν πρέπει όμως να ξεχνούμε και τα έλαττώματα του μαύρου: πρασινίζει με τον καιρό, γυαλίζει κ.τ.λ.

Ένα πολύ πρακτικό ντύσιμο που προστατεύει το φόρεμά σας είναι ή μπλουζα (σαν των γιατρών). Η μπλουζα κολλακεύει όταν είναι άπλη, καλοκομμένη και με ζώνη σφιγμένη.

Θά είναι λευκή, ρόζ ή μπλέ για τα Ινστιτούτα καλλονής και για τα κομμωτήρια. Λευκή για τις νοσοκόμες, για τας φαρμακοποιούς, για τις πωλήτριες καλλυντικών ειδών. Λευκή ή κρέμ σε ώρισμένα καταστήματα τροφίμων.

Θά είναι μαύρη για τις εργάτριες των διαφόρων βιομηχανιών.

Προσοχή στα χέρια σας! Πρέπει να είναι περιποιημένα όσο επιτρέπει το έπάγγελμα. Όσον άφορα τα νύχια, που θά είναι πάντα καλοκομμένα γεννάται το έρώτημα αν επιτρέπεται να γυαλίζονται.

Ναί. Καί να βερνικώνονται άκόμη, αν αυτό δεν δείχνει «πόζα» σε ώρισμένο περιβάλλον. Δεν πρέπει όμως να γίνονται κατακόκκινα: ένα φυσικό ρόζ είναι άρκετό, έξαιρέσει, βέβαια, ώρισμένων έπαγγεμάτων πολυτελείας.

Προσοχή στο δέρμα σας και το χρώμα του! Μπορεί να μείνη χωρίς καθόλου μακιγιάζ, προκειμένου για ένα πολύ νέο κορίτσι. Άλλοιώς, θά φαίνεστε πολύ «άτονες» δίπλα στις άλλες. Λίγη πούδρα και λίγο διακριτικό ρουζ δεν σοκάρει κανένα. Το πραγματικό όμως μακιγιάζ με το έντονο βάψιμο χείλων, ματιών κ.λ.π. δεν συνιστάται γιατί είναι πολύ έπιδεικτικό.

Προσοχή στο χτένισμά σας! Πρέπει να είναι άπλο, κολλακευτικό και μοντέρνο. Άλλοιώς, θά θεωρηθίτε της «παλαιάς εποχής». Μην άλλάζετε πολύ συχνά χτένισμα, και μη διαλέγετε χτένισματα που διατηρούνται δύσκολα.

Προσοχή στα κοσμημάτά σας! Μη φορέιτε πολλά κοσμημάτα, ούτε «θορυβώδη». Άποφεύγετε τις άπομιμήσεις που έχουν αξιώσεις να φαίνονται άληθινές. Οι γνωστοί σας θά ξέρουν ότι δεν υπορείτε να αγοράσετε διαμίντια και μαργαριτάρια. Διαλέξετε λοιπόν άπλά κοσμημάτα φαν-

πλούστατο και σας άπαγορεύουν έντελώς το μακιγιάζ, έγκαρτερείστε. Αυτό μπορεί να συμβη στις νοσοκόμες, στις δασκάλες, στις βοηθούς φιλανθρωπικών καταστημάτων κ.λ.π.

Είναι βέβαια λίγο ένοχλητικό, άλλά παρηγορηθίτε φορώντας πολύ καλοκομμένα φορέματα και καπέλλα που σας κολλακεύουν. Συχνόνως θά έχετε ένα έψωγο χτένισμα και περιποιημένα νύχια. Στην περίπτωση αυτή σας συμβουλεύω να άκολουθήσετε το είδος σπόρ.

ΚΟΥΖΙΝΑ

ΠΑ-Γ-ΔΑΚΙΑ ΤΗΓΑΝΙΤΑ

Παίρνωμε δυο παϊδάκια μας χρειάζονται (λογαριάζουν 2—3 για κάθε άτομο) τα έλατοπιπερόνουμε και τα αφήνωμε έτσι λίγα λεπτά της ώρας. Κατόπιν βάζομε στη φωτιά ένα τηγάνι με βούτυρο και τα τηγανίζομε καλά και άπό τα δυο μέρη.

Μετά το τηγάνισμα, τα βάζομε σε μία πατέλα και τα προσφέρομε με τηγανιτές πατέτες ή πουρέ.

ΔΕΡΜΑΤΙΚΑ

ΕΚΖΕΜΑ

Θά σας μιλήσω σήμερα για μία από τις πιο συχνές και πιο ένοχλητικές δερματικές

Έξ άριστερών προς τα δεξιά: Άνσάμπλ άπό σατέν, κρέπ θαιπέ, φάν κ.λ.π. Η ζακέττα έφαρμοστή στη μέση καταλήγει σ' ένα στερογγυλό γιακά άροκτά στενό στην πλάτη. Η φούστα έχει μερικά γκοντέ.—Φόρεμα άπό ταφτά, μπενκαλί κ.λ.π. Το κορσάζ, μονόχρωμο, έχει κοντά μανίκια ραγκλάν στραμμένα κάτω. Μία γκιρλάντα από μαργαριτες γαρνίρει το ντεκολτέ. Η φούστα γαρνίρεται με δελουδίνες κορδέλλες. Ζώνη ντραπέ.—Νυμφικό φόρεμα άπό κρέπ μούς, σατέν κ.λ.π. Το κορσάζ, κομμωμένο στην μέση της πλάτης είναι σωρευμένο με χάρη έμπρός. Τα μανίκια ραγκλάν συγκρατούνται με ένα ύψηλο ποιανέ έφαρμοστό. Το πίσω μέρος της φούστας, με άροκτά γκοντέ, σχηματίζει ούρα.—Φόρεμα άπό δαντέλλα. Γαρνίρεται στον άριστορό όμο με μία τούφα λουλούδια. Μπάσκα άν φόρμ δίπλα και στην πλάτη. Φούστα έφαρμοστή στους γοφούς, και φαρδαίνει προς τα κάτω.—Φόρεμα άπό κρέπ μούς, φάιν κ.λ.π. Το κορσάζ καταλήγει σε μία σφιγροφωλιά στο λαμό. Η πλάτη, κομμένη άνφόρμ, καταλήγει σε γκοντέ.

ασθένειες: Τό έκζεμα. Είναι χωρίς άμφιβο-
λία ένα από τὰ άλυστα άκόμη προβλήματα τής
Δερματολογίας για τὸ όποιο πολλές έρευ-
νες έγιναν και πολλά έχουν γραφή και
γράφονται. Κατά τήν τελευταία όμως δεκαε-
τία χύθηκε πολύ φώς ως προς τήν παθο-
γένεση και τήν αιτιολογία των έκζεμάτων,
πράγμα πού εκλόνισε εκ θεμελίων διάφορες
ώς τώρα δοασίες και άλλαξε τόν τρόπο τής
θεραπείας του.

Για τούτο κι' εγώ άπεφάσισα, έκκληρώνον-
τας έξ άλλου και τήν επιθυμία πολλών ά-
ναγνωστών μας, να περιλάβω μεταξύ των
εκλαϊκευτικών άρθρων τής στήλης αυτής
και τὸ έκζεμα. Θα σας γράψω σύντομα ό,τι
πρέπει να ξέρετε για τὰ έκζέματα ούτως ώ-
στε να μη παρασύρεσθε σε άστοχες και τις
περισσότερες φορές επικίνδυνες θεραπείες
(μαντζούνια, άβδέλες, κ.τ.λ.). Μ' αυτές τις
άνόητες και θλαβερές θεραπείες μπορεί όπως
θα δήτε παρακάτω, να προκληθούν σοβα-
ρώτερες γενικές διαταραχές και χρονιότης
τής παθήσεως, να καταντήση δέ ή ζωή άλ-
θινό μαρτύριο.

Τώρα τί είναι τὸ πραγματικό έκ-
ζεμα; Πρώτα-πρώτα θα σας φανή παρά-
ξενο γιατί γράφω πραγματικό έκζεμα. Γιατί
οι πιδ πολλές άπ' τις παρόμοιες δερματικές
άλλοιώσεις εσφαλμένα εκλαμβάνονται ως
έκζεμα, και τὸ πιδ κακό άκόμη κι' όλέ-
θιο είναι ό,τι ή εφαρμοζόμενη ύστερ' από
τήν σφαλερή αυτή διάγνωση, ακατάλληλη थे-
ραπεία επιδεινώνει και χρονίζει τήν πάθη-
ση. Τὸ πραγματικό έκζεμα είναι μιá ιδιαίτερη νοσηρή κατάσταση
του οργανισμού εσωτερικής φύσεως πού εν-
δηλώνεται έξωτερικώς με τήν εμφάνιση πά-
νω στο δέρμα ενός εξανθήματος στην άρχή
και σε κοκκινάδες με φυσαλλίδες γεμάτες
ύγρὸ έπειτα.

Τὸ έκζεματικό αυτό εξάνθημα και οι με-
τέπειτα δερματικές άλλοιώσεις (τοπική έρυ-
θρότης και συμφορηση του δέρματος, ανά-
πτυξη φυσαλλίδων πού χύνουν ένα όρρώδες
κτρινωπό ύγρὸ πού κολλά και λερώνει τὰ
έσώρροχα, άπολέπιση τής επιδερμίδος κλπ)
εμφανίζεται σ' ώρισμένες χώρες του σώ-
ματος και μπορεί όχι σπάνια να καταλάβη
κι' όλόκληρο ή τούλάχιστον τὸ μεγαλύτερο
τιμήα τής επιφανείας του δερματος.

Τώρα ποιες είναι οι δερματικές άλλοιώ-
σεις πού μοιάζουν καταπληκτικώς με τὰ
πραγματικά έκζέματα χωρίς όμως και να είνε
δπως έχει άποδειχθή τελειωτικώς πιδ από
τις έρευνες τής τελευταίας δεκαετίας; Είναι
αι δ ε ρ μ α τ ι τ ι δ ε ς πού όφειλονται
κατά τὸ πλείστον σε διάφορα έξωτερικά αίτια
δηλ. είτε σε ειδικὸ μικρόβιο (δηλ. επιδερμιο-
φυτο, στρεπτόκοκκο, τριχόφυτο ή πυογονο-
κόκκους) ή σε χημικά έγκαύματα (βαφές τρι-
χόν, κολώνια, διαφνέλιο, άσβέστη, κρέμες
προσώπου, χρώματα κ.λ.π.). "Όστε καθὼς
θλέπετε είνε δυνατόν, και τούτο συμβαίνει
πολλάκις σε μη ειδικούς, να συγχυθῆ τὸ
πραγματικό έκζεμα πὸς άλλες παρόμοιες
καταστάσεις πού άπλως είναι δερματίτιδες
και πού όφειλονται σ' ώρισμένο έξωτερικό
αίτιο. "Η μη βαθεία λοιπόν κι' έπισταμένη
έξέταση τής παθήσεως από μικροβιολογικής
και κλινικής άπόψεως, πολλές φορές οδηγεί
σε πλάνη και διάγνωση έκζέματος, εκεί δ-
που δέν υπάρχει, και συνεπώς και σε σφα-
λερά και άστοχη θεραπεία πού επιδεινώνει
και παρατείνει τήν άπλή πάθηση.

Στὸ έπόμεινο ή συνέχεια.

Δερματολόγος Ιατρος Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ

ΔΙΚΗ ΣΟΥ

ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ!...

του συγγραφέως του
«ΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ ΑΝΤΙΟ»
ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΘΑ ΓΙΝΩ ΜΑΣΚΑΡΑΣ

Παράξενος θα γίνω Μασκαράς
στά πιδ φανταχτερά μου τὰ φορέματα.
Θά γίνω Μασκαράς άληθινός
με χρώματα ντυμένος και με ψέμματα...

Μιά κόκκινη μανδύα θα φορώ,
στο πρόσωπό μου κίτρινα σημάδια.
Στὸ στήθος μου μιá βούλα βυσσινιά
θα κρύβη τής καρδιάς μου τὰ ρημάδια.

Στὸ χέρι μου μαχαίρι θα κρατῶ,
στο βλέμμα μου θα γράφω... καταφρό-
νια.

Και θάχω χαρητήση τή ζωή
κι' αυτά τὰ λίγα είκοσί μου χρόνια...

Και θάμαι ξαπλωμένος Μασκαράς
στά λίγα του σπιτιού σου σκολοπάτια!
...Τι θέαμα εύχάριστο θα δοῦν
πρωί-πρωί σαν βγῆς—τά δύο σου μά-
τια!

Και τέτοιον Μασκαρά θα τὸν κυττοῦν
του κόσμου τὰ περιεργα τὰ βλέμματα.
Δέν θάχουν ξαναδῆ και θ' άποροῦν
για τέτοιον Μασκαρά... γεμάτων αμα-
τα...

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΤΖΟΥΓΑΝΑΤΟΣ

ΜΙΚΡΑ ΝΕΑ
ΤΗΣ ΟΘΩΝΗΣ

ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΑΤΥΧΙΕΣ

Η δμορφη 'Ελίζαμπετ "Αλλαν φαίνεται
ότι είναι ή πιδ άτυχη στον έρωτα ήθο-
ποιός σε όλο τὸ Χόλλυγουντ.

Πράγματι, ο πρώτος άνδρας πού έρωτεύ-
θηκε πέθανε σ' ένα αυτοκινητικό δυστύχη-
μα. "Ο δεύτερος παντρεύτηκε μιάν άλλη κι'
ο τρίτος άφου τήν έκανε να υποφέρει έξ αί-
τίας τής ζήλειας του, τὸ έξάλλου χαρακτη-
ρος του και τών άπιστιών του, τήν έγκατέ-
λειψε και έφυγε για άγνωστη κατεύθυνση.

Μά ή ώραιότατη ήθοποιός δέν θέλει ν' ά-
παρηγή τὸν έρωτα ούτε ύστερα από τήν τε-
λευταία θλιβερή πείρα της και λέγει με άλ-
σιοδοξία ότι ή μέρα τής εύτυχίας ερχεται
κάποτε για όλους.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΕΣ ΣΥΝΗΘΕΙΕΣ

Κατά τὸ «γύρισμα» του τελευταίου του
φιλι ο διάσημος ήθοποιός Τζόν Μπάρ-
ρυμορ έπρεπε να δεχθῆ, σε μιá ώρισμέ-
νη σκηνή, έναν μπάτσο από μιá κομπάρσα.
Τὸ πράγμα δέν είναι και τόσο εύχάριστο
και ο σκηνοθέτης θεωρεί καθήκον του να δι-
καιολογηθῆ:

—Δέν θα εύχαριστηθῆτε δέββια, να σας
ματσίσω μιá γυνάικα... αρχίζει.

—Σεχνάτε ότι είμαι άρκετά συνθησιμένος
άφου παντρεύτηκα τέσσερις φορές! τὸν δια-
κόπτει αιλουσοικῶ ο συμπαθής ήθοποιός.

Η ΠΕΡΦΑΝΕΙΑ ΤΟΥ ΚΛΑΡΚ

Ξέρετε ποιός είναι ο πιδ περήφανος ή-
θοποιός του κινηματογράφου; "Οι
Κλάρκ Γκράϊμπλ.

Και είναι δικαιομά του άφου έχει τις
περισσότερες θανάστριες άπ' όλους τὸς
στάρ.

Τίποτα δέν τὸν εύχαριστεί περισσότερο
άπό ένα κομπλιμέντο γι' αυτόν. Τελευταίως
μιá μπαλαρινούλα έρωτευμένη μαζί του κατώρ-
θωσε να τὸν κάνει να χαμογελάση με συμπά-
θεια, κάνοντάς του τὸ πιδ επιτυχημένο κομ-
πλιμέντο τής ζωής του.

"Αγνοώντας ότι είχε μπροστά της τὸν πε-
ρίφημο ήθοποιὸ του κινηματογράφου μιá
τέρα πού τὸν συνάντησε σ' ένα ρεστοράν
τής Νέας "Υόρκης, ή μπαλαρινούλα πληροφο-
ρε τὸν Κλάρκ Γκράϊμπλ και τὸυ ειπε:

—Μέ συγχωρείτε, θέλησα να σας γνωρί-
σω γιατί μοιάζετε υπερβολικά με τὸν Κλάρκ
Γκράϊμπλ. Και ώνευεύδουμν πάντα να γνω-
ρίσω τούλάχιστον κάποιον πού να τὸυ μοι-
σῶ.

Κολακευμένος ο Γκράϊμπλ τήν ρώτησε αν
προτιμοῦσε τὸν Κλάρκ ή εκείνον.

—Μέ συγχωρείτε, δέν θέλω να σας προσ-
βάλω, άπήντησε ή μπαλαρινούλα, μα ένας
μόνο Κλάρκ Γκράϊμπλ υπάρχει και είναι ο
ώραιότερος άνδρας του κόσμου.

"Ο Κλάρκ, τότε, άπεκάλυψε στήν κατά-
πληκτη μπαλαρινούλα τήν ταυτότητά του και
τήν άντήμειψε μ' ένα φιλι πού εκείνη δέχ-
τηκε με έξαλλο ένθουσιασμό.

ΠΕΝΝΙΕΣ

"Ο "Αντριαν, ο ράφτης τής Γκρέτα Γκάρ-
μπο έτοιμάζει για τήν μεγάλη ήθοποιά ένα
μοντέλλο θραυνης τουαλέτας πού θα στοι-
χίση δεκαέξη χιλιάδες δολάρια!

Για να διασκεδάσετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

10x10 grid for crossword puzzle with some letters filled in.

Όριζοντιώς:

- 1. Παιχνίδι.—Σήμα κινδύνου.
2. Τροπικόν.—Ψάρι.
3. Χρονική διάιρσεις.— Εύρίσκονται εις τὰς κεφαλὰς τών πτηνών.
4. Μέγας μουσικός.—Μις.
5. Νότα.— Θάλασσα (όμηρική λέξις).— Δυὸ γράμματα από τήν λέξιν «άμήν».
6. Κρατική εταιρία.
7. 'Ηλικιωμένη.—'Η ήρωίς τής «Καβαλ- λερία Ρουσσικάνα».
8. 'Ορθοπεδικά.
9. Δυὸ γράμματα από τήν λέξιν «'Υπά- τη».—Μὰς σκιάζει (αιτ.).
10. Κακή έπεξήγησις.—Προσωπική άντω- νυμία.

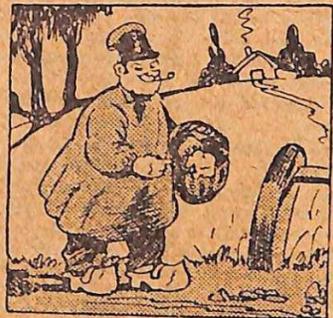
Καθ'έτως:

- 1. Διάσημος πυγμάχος.
2. Μικρά κιδώτια.—Ροψ.
3. Φύλλον παιγνιοχάρτου (Δέν τηρείται όρθογραφία).—Μουσικόν όργανον.
4. Κίνημα.
5. 'Η άρχή τής Ισότητος.—Μενάλν άνώ- νυμος εταιρία.
6. Πορτοκαλάδα.—Πρέπει.
7. Γερμανική επαρχία.—Σύζυγος μεγάλου 'Ελληνος πολιτικού.
8. 'Επιτίθεται.—Γάλλος άεροπόρος.
9. Βαθεία γνώσις.— Παρακλεισματικών μόριον.
10. Κράτος τής 'Ασίας (Δέν τηρείται όρ- θογραφία). Μικρόν όνομα χαριτωμένης Εύ- ρωπαίας ήθοποιού τής όθόνης.

('Εστάλη από τὸν κ. Α. Θεοδώρου)

ΠΟΣΑ ΦΡΟΥΤΑ ΕΧΩ;

—'Εχω φρούτα μέσα στο καλάθι μου. Πόσα όμως έχω; 'Ιδοῦ: έχω όλο μήλα, έκτος έξ. 'Αλλά

και όλο καρύδια, έκτος έξ. 'Ελος, όλο πορτοκαλία, έκτος έξ. Πέστε μου πόσα φρούτα έχω συνολικώς, και πόσα από κάθε είδος;

('Η λύσις στο προσεχές)

ΑΡΡΘΜΗΤΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Με τὸς πρώτους 36 αριθμούς συμπλη- ρώσατε τὸ τετράγωνο αυτό, ώστε τὸ ά-

36x36 grid for arithmetic puzzle with some numbers filled in.

θροισμα κάθε σειρὰς όριζοντιώς και κα- θέτως να είναι 111.

('Η λύσις στο προσεχές)

ΤΙ ΩΡΑ ΕΙΝΑΙ;

'Ο κ. 'Απορίδης συναντῶ τὸν φίλο κα- θηγητῆ κ. 'Αριθμητῆ παλῶν καθηγητῶ των μαθηματικῶν. —Καλημέρα σας, κύριε καθηγητά. —Καλημέρα, κ. 'Απορίδη. —Είμαι πολύ βιαστικός. Τι ώρα είναι; —Πρὸ ενός τετάρτου τής ώρας ήταν τὸ μισὸ του τετάρτου των δύο τρίτων των 12 ώρῶν.

Τι ώρα ήταν; ('Η λύσις στο προσεχές)

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

(Του φύλλου 493)

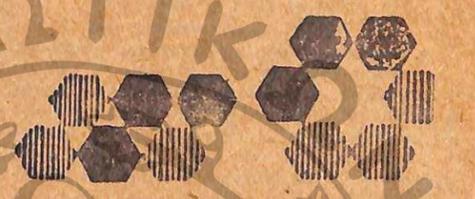
10x10 grid for crossword puzzle with letters filled in.

Ο ΣΚΙΟΥΡΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΗΓΑΔΙ

'Εκ πρώτης όψεως φαίνεται πως ο σκιουρος θα χρειασθῆ πέντε μέρες. Και όμως άρκοῦν οι τέσσερις. Διότι, τήν τε- τάρτη μέρα, βρίσκεται στην επιφάνεια και δέν έχει κανένα λόγο να ξαναπέση μέσα.

ΤΑ ΠΛΑΚΑΚΙΑ

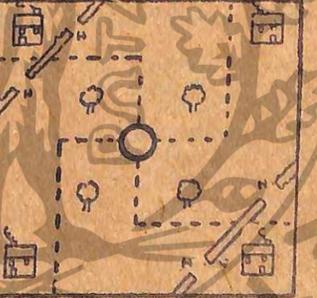
'Ιδοῦ πως πρέπει να μετατοπισθουν...

τρια πλακάκια για να σχηματισθῆ τὸ ζη- τούμενο σχέδιο.

Η ΜΟΙΡΑΣΙΑ ΤΟΥ ΑΓΡΟΥ

'Ιδοῦ πως πρέπει να μοιρασθῆ ο άγρος

για να πάση ο κάθε χωρικός στη επιφα- νεια γῆς, και από ένα σπίτι, ένα δέντρο, ένα φράκτι και μιá πόρτα Η.

Νεοελληνική Λογοτεχνία

ΠΑΛΗΟΙ ΚΑΙΡΟΙ

'Αργά μονάχος περπατώ στην προκυμαία την (παλιά, τα λίγα χαμηλόσπιτα με βλέπουν νυσταγμένα, το βλέμμα μου λικνίζεται στής θάλασσας την (άγκαλιά κι' ο νοῦς μου γοργοπτερόφυγος γυρνά στα (περασμένα

Και βλέπω βλέπω, σάμπως χιές, ένα σβυ- (σμένο δειλινό, τα μάγουλά μου, — ήμουν παιδί,—δεν τ'άχε (σκιάσει χνούδι όπως καθόμουν μοναχός στο σπίτι μας τὸ (μακρυνὸ γεννήθηκε στη σκέψη μου τὸ πρώτο μου τρα- (γούδι.

*Όταν μετά τὸ διάβασα και στοὺς γονεῖς μου, (τί χαρά! πολλές φορές ἡ μάνα μου με φίλησε τὸ (βράδυ και τώρα πούμαι ἄντρας πιά, πόσο ἡ καρδιά (μου σπαρταρά για κείνο τοῦ πατέρα μου τὸ σπάνιο τὸ χάδι.

Πέρασαν χρόνια... δυὸ φορές,—δὲ τῆς ψυ- (χῆς τὸν σπαραγμό— ἀντήχησαν ὁ πένθιμος ὁ ἦχος τῆς καμπάνας τῆ μά για τοῦ Πατέρα μου τ' ἀγαπημένου (τὸ χαμό, τὴν ἄλλη για τὸ θάνατο τῆς λατρευτῆς μου (Μάννας.

'Αργά γυρίζω μοναχός στην προκυμαία τὴν (παλιά, τὰ μάτια μου κυττάζουνε μιὰ στέγη δακρυ- (σμένα, τὰ χέρια μου χαϊδεύουνε τὰ ἀσπρισμένα μου (μαλλιά κι' ὁ νοῦς — στερνὴ παρηγοριά—γυρνά στα (περασμένα.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Δ. ΛΥΚΑΣ

ΔΕΝ ΜΕ ΝΟΙΑΖΕΙ...

Δὲ με νοιάζει ἂν τὸ ταξίδι ποὺ θὰ κάνω εἶνε ἀτέλειωτο και δίχως γυρισμό!... Τίποτα δὲν θὰ ἐγκαταλείψω φεύγοντας, οὔτε καρριέρα, οὔτε ἀγάπη, οὔτε χλιδή... Δὲ με νοιάζει ἂν ταξιδέψω με βαρκοῦλα, με καράβι, εἶτε με τραῖνο. "Ἡ κι' ἂν περῆ ἢ με γκαμήλα ἀφήσω πίσω μου χιλιόμετρα πολλά.

Δὲ με νοιάζει ἂν τις νύχτες τις περάσω σὲ καλύβα ἢ σὲ παλάτι ἢ σὲ ὑπαίθρο μ' ἀσέλῃνο σῦρανό!...

Σὰν θὰ φύγω, για νὰ λικνίσω σ' ἄλλες χώρες τὰ ὄνειρά μου... Για νὰ βρεθῶ στὰ Φιόρδ, στὶς Πυραμίδες ἢ και στὴ Σούγκλα... κανένα κλάμμα γοερό δὲν θ' ἀκουστή για μένα!!

Δὲ με νοιάζει ἂν μαυρίσω, ἢ ἂν ἀρρώστετε με τσακίσουν ἢ κι' ἂν ἀκόμα δὲν γυρῶ...

ΠΑΡΙΣ ΦΟΥΕΝΣ

MASCARADE

Στὴν ταβέρνα, κάτω ἀπ' τὸ πατάρι με τὰ σιθαγμένα βαρέλια, ἔσυρα τὰ δῆμάτ' μου κι' ἀπόψε για νὰ πάω. Πόσες φορές, ἀλήθεια, δὲν με συντρόφευαν τὰ ἄψυχα αὐτὰ κουφάρια στὶς λύπες και στὶς χαρὲς μου!... Κι' ἄλλες χρονιὲς ζήτησα νὰ ξεγάζω στὸ πανηγύρι τοῦ καρναβαλιῦ τις πίκρες τῆς ζωῆς μου. Κι' ὅμως φέτος πιότερο θὲ νὰ ζητήσω τὴ λήθη για κάποιο περασμένο καρναβάλι...

'Αγαπούσα τότε δίχως νὰ τὸ νοιώθω! 'Ἡ καρδιά μου ζούσε σὲ μιὰ ἀμφιβολία γι' αὐτήν. Δὲν τῆς εἶχα πῆ τίποτα, και ζητούσα κυττώντας τὴν θαθεῖα στὰ σκοῦρα μάτια τῆς νὰ μαντέψω κάτι ποὺ καιρὸ τότε ποθοῦσα.

Μιὰ παροιμία λέει πὼς ἡ θουδὴ τῆς ἀγάπης μουσικὴ εἶναι πιὸ γλυκειὰ κι' ἀπ' τὸ καλλίτερο μουσικὸ κομμάτι. Μὰ δὲν μπορούσα νὰ ζῶ σὲ μιὰ κατάσταση ποὺ με ἐξενεούριζε Φοβερά! Κάποιοι φόβοι ὅμως μου σφραγίζαν τὰ χεῖλη και ἐμπόδιζαν τὴ φωνὴ τῆς ἀγάπης...

Πήγαμε στὸ καρναβάλι, στὴν ἴδια ταβέρνα μασκαρεμένοι με μουντζούρες και κραγιόνια. Τὰ ποτήρια ἀδειάζαν τὸ ἕνα μετά τὸ ἄλλο με μιὰ τρελλὴ ταχύτητα. 'Ο νοῦς μου ἀγαλίνωτος σ' ὄνειρεμένες γύριζε χώρες μαζι τῆς, σὲ ξένες πολιτεῖες και τόπους λουζι τῆς, σὲ ξένες κῆνες τὸ κῆνος, τὸ χέλουδένιους. Δίχως νὰ ξέρω τί κῆνος, τὸ χέλουδένιους. Δίχως νὰ ξέρω τί κῆνος, τὸ χέλουδένιους. Δίχως νὰ ξέρω τί κῆνος, τὸ χέλουδένιους.

Πέρασε καιρός. Κι' ἤθεθε ἡ φουρτούνα για νὰ τ' ἀνατρέψῃ ὅλα. 'Εφαίξα ἐγώ. Κι' ἡ ἀπομάκρυνσή μου ἀπὸ κοντὰ τῆς ἦταν ἡ σκληρὴ μου τιμωρία. 'Εἴψα μέρες και νύκτες μετὰ σὲ μιὰ μαρτυρικὴ ἀγωνία. Κι' ἔχτες μετὰ σὲ μιὰ μαρτυρικὴ ἀγωνία. Κι' ἔχτες μετὰ σὲ μιὰ μαρτυρικὴ ἀγωνία.

Κι' ἕνα βράδυ σὸν τρελλὸς ἀναζήτησα τὴν ταβέρνα ποὺ ἔζησα κοντὰ τῆς τις φραιότερες στιγμὲς τῆς ζωῆς μου στὸ καρναβάλι. Κάτω ἀπ' τὸ πατάρι με τὰ σιθαγμένα βαρέλια, στὸ γωνιακὸ τραπέζι ἦπια, ἦπια σὸν κτήνος. Δὲν ἤξερα τί ἔκανα. Μέσα στὴν τρέλλα τοῦ μεθυσιοῦ ἔζησα κοντὰ τῆς πάλι, και τὰ χεῖλη μου τρυφερά ψιθύριζαν τὸ ὄνομά τῆς... Τὴν ἄλλη μέρα βρέθηκα μετὰ τὸ νομά τῆς... Τὴν ἄλλη μέρα βρέθηκα μετὰ τὸ νομά τῆς... Τὴν ἄλλη μέρα βρέθηκα μετὰ τὸ νομά τῆς.

...Μουντζουρωμένοι με κραγιόνια και μογιές, στὴν ἴδια ταβέρνα κι' ἀπόψε θ' ἀναζήτησω τὰ θλιμμένα σκοῦρα μάτια τῆς. Δὲν τῆσω τὰ θλιμμένα σκοῦρα μάτια τῆς. Δὲν τῆσω τὰ θλιμμένα σκοῦρα μάτια τῆς. Δὲν τῆσω τὰ θλιμμένα σκοῦρα μάτια τῆς.

ΚΟΥΛΗΣ ΓΚΟΛΦΗΣ

ΣΕ ΤΟΠΟΥΣ ΟΜΟΡΦΟΥΣ...

Σὲ τόπους ὁμορφους, μαγεμένους θέλω νὰ φύγω, κι' ἀλαγνούς, χαρὲς γιομάτους, σὲ τόπους ξένους, σὲ τόπους ἀγνωστούς φωτεινοῦς.

Κι' ἄγνωστη, ἐκεῖθε, μέσ' στοὺς ἀγνώστους θάλαρα οἱ πόθοι μου—τρελλὰ πουλιά— νὰ ξεφαντώναν κι' ὁ μαγικός τους ἀχὸς νὰ φαίδρυνε τὴ σιγαλιά.

Και κάποιο ξέφαντο θέλω θεῖλι σὲ τέτοιους τόπους ν' ἀναπαυθῶ. Τὸν στερνὸν ὄπνο,, χεῖλη με χεῖλη με τ' Ὀνειρό μου νὰ κοιμηθῶ.

ΠΑΟΛΑ ΣΕΤΣΙ

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΟ ΒΡΑΔΥ

Θυμῆμαι: 'Ἦταν και τότε ὅπως κι' ἀπόψε ἀποκρηατικὸ βράδυ. Τὸς δρόμους πλημύριζαν μασκαρεμένοι ἄνθρωποι, φτωχὴ 'Αρλεκίνοι, τρελλοὶ Πιερόττοι, κι' ὁμορφες, πολλὸ ὁμορφες κολομίνες, ποὺ τὰ γέλοια τους ξεσπούσαν μαζί με τὰ τραγούδια, σὸν ὄννος στὸν ἔρωτα, στὴ χαρά... Παντοῦ τραγούδια, παντοῦ χαρά, γλέντια...

Κι' ἐμεῖς, κείνο τὸ βράδυ, μέσα στοῦ χοροῦ τῆ σάλα, ποὺ πλημύριζε τὸ χρωματιστὸ φῶς, πλάθαμε τὰ πιὸ ὄραια ὄνειρα τῆς νεότητος μας... Σὺ, ντυμένη μιὰ πεταχτή, γελαστὴ κολομπίνα, ποὺ σκορπούσε γύρω τις γεμάτες πόθο ματιές σου... Κι' ἐγώ, ἕνας χαρούμενος Πιερόττος, ποὺ τυχαία κείνο τὸ βράδυ βρέθηκα κεί. Χορέψαμε μαζί, και τις σεραπινές, ποὺ μᾶς τύλιξαν, για κάποιον ἀπαιτητικὸ ἱερὸ δεσμό, τις πῆρα...

Κι' ἀγαπηθήκαμε, Ἄννα... Μὰ κάθε χαρά, κάθε τι, ποὺ πλημύριζει με εὐτυχία τὴν ψυχὴ τὸν ἀνθρώπων εἶναι τῆς μαίρας γραφτὸ νὰ χαθῆ, νὰ σβύση και μόνο ἡ θύμησή τους μένει, για νὰ μᾶς βασανίζει... 'Ἐτσι κι' ἡ δικὴ μας εὐτυχία ἐσβύσε...

Σὺ ἔφυγες, ποῖς ξέρει, ἴσως για νὰ μεθύσης με τὰ ψεύτικα, φιλιὰ σου, κι' ἄλλον Πιερόττο... Μὰ μαζί σου ὅμως πῆρες και κάθε μου χαρὴ, και κάθε μου ὄνειρο σβύστηκε πρὶν πραγματοποιηθῆ.

Μὰ τί, κι' ἂν πέρασε ἀπὸ τότε καιρός, και γύρω μου ἀντήχησαν τὰ εὐτυχιώματα γέλοια τὸν ἀνθρώπων; Πάντα, μεσ' στὴν ψυχὴ μου, θὰ ξυπνοῦνε τὰ χαμένα ὄνειρα, οἱ ἐλπίδες μου, σὺ...

Κι' ἀπόψε, Ἄννα, ποὺ εἶναι Ἄποκρηατὸ βράδυ, κι' ἀπ' ἔξω ἀκούγονται τὰ γέλοια τὰ τραγούδια, τὸν μασκαράδων, ἀπόψε θὰ ντυθῶ κι' ἐγώ μασκαράς. 'Ἐτσι ὅπως τότε, γαρούμενος Πιερόττος... Θὰ πάω στὸν ἴδιο χορὸ ποὺ σὲ γνώρισα, θὰ κάτσω στὸ ἴδιο μέρος ποὺ ἄλλοτε πλάθαμε τὰ πρώτα ὄνειρα τῆς ἀνάπης μας... Κι' ἐνὸς τριγύρω μου θὰ σκορπίτεται τὸ γέλιο, ἡ χασὰ, τὰ μάτια μου,—πίσω ἀπὸ τὴν μάσκα τοῦ χαρούμενου Πιερόττου—θὰ γεμίσουν δάκρυα...

ΣΤΑΥΡΟΣ ΤΑΜΠΑΚΕΑΣ

«Ἐβδομάς»

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Γραφεία: Νοταρᾶ 15, Ἀθήναι (Ὅπισθεν Μουσείου) Τηλέφωνον: 24—947

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ	
'Ετησία ἑσωτερικοῦ	Δρ. 200.—
'Εξάμηνος »	» 100.—
'Ετησία ἑξωτερικοῦ	Λιρ. 1.10.
» Ἀμερικῆς	Δολλ. 6.—

Υπεύθυνος: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Πλαπούτα 22) Προστάτμενος τυπογραφείων: Ν. ΣΚΑΡΙΜΠΙΑΣ (Μαιζώνος 22)

Τὰ χειρόγραφα, δημοσιευόμενα και μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

Μεταξύ μας

'Επανόρθωσις. Ἀπὸ τὴν σελίδα τῆς Νεοελληνικῆς Λογοτεχνίας τοῦ περασμένου μας φύλλου ἔπρεσε ἐκ τοῦ πιστηρίου κατὰ λάθος ἡ ὑπογραφή τοῦ πεζοῦ «Δὲν σὰς θυμοῦμαι!...» ποὺ εἶχε γραφῆ ἀπὸ Ἰν κ., Πάριν Φουξῆν, ἀπὸ τὸν ὅπου και ζητούμεν συγγνώμη.

Γέτσιαν. 'Εγκρίνεται τὸ πεζὸ σας «Κλάψε φτωχὴ μου καρδιά» και θὰ δημοσιευθῆ με τὴ σειρά του. Νικ. Δέδ. Δὲν μᾶς ἱκανοποίησε τὸ τελευταῖο σας διήγημα. 'Εκτὸς ἀπὸ τὸ τέλος ποὺ εἶναι ἀρκετὰ καλὸ, ἡ ἀρχὴ και ἡ μέση εἶναι πολλὸ φλύαρες και χωρὶς πρωτοτυπία. Γενικά, εἶναι κατώτερο ἀπὸ ἄλλα προηγούμενά σας. Τοῦ φίλου σας τὸ πεζὸ ἐνεκρίθη. Χ. Τσοῦκαν. Συμπαθητικὸ τὸ πεζὸ σας. Θὰ ἤθελε ὅμως λιγάκι ρετωσάρισμα ἀκόμη και λίγη συντόμωμα ποὺ θὰ τὸ ἀπλάσσει ἀπὸ μερικὲς κοινοτυπίες και φλυαρίες για νὰ γίνῃ δημοσιεύσιμο. Ταξιδιώτην. Δὲν μᾶς ἱκανοποίησε τὸ «Γράμμα τοῦ Ἐπαρχιώτη». Ἐπαναλήψετε τὸν ἴδιον φράσεων ποὺ δὲν ὀλοκληρώνουν αὐτὸ ποὺ ἐπιχειροῦν νὰ ποῦν. Νόταν Παξινοῦ. 'Οχι δημοσιεύσιμο τὸ ποίημά σας. Ἐμμετρος χιλοειπωμένες κοινοτυπίες στεγνότητα γραμμένες. Παναγιώτην Παναγιώτην. Τὸ «Και δὲν μπορὸ νὰ σοῦ τὸ πῶ» πολλὸ καλύτερο. Μὰ τὸ τελευταῖο του τετράστιχο ὅλος διόλου ἀδούλευτο. Τὰ δυὸ πρώτα τετράστιχο δέχονται ὅτι ἂν φρονιζάτε μ' ἐπιμέλεια τὸν στίχο σας κάτι θὰ καταφέρατε. Π. Κατέτισταν. Ἀποτυχημένη ἡ «Ἀνοιξίς». Πολλὸ πρωτόλειο και παιδιάστιχο. Διαβάστε ποιήση. 'Ἡ «Ἐβδομάς» δὲν παίρνει δικαίωμα κρίσεως ὅπως τὰ ἄλλα περιοδικά. Θεόδωρον Σκούρτην. Μερικὲς φράσεις καλές, μετὰ τὸ σύνολο ὕστερεῖ. Καὶ αὐτὴ ἡ ἐπανάληψη τῆς «ξω-

ῆς» καταντᾶ μονότονη. Μὴ διάξεσθε και μὴν προχειρογράφετε. Στεφάνικον. Ἀποφεύγετε ν' ἀνακατώνετε λέξεις ἀπὸ τὴν καθαρεύουσα στὸ γράμμα και φρονιζέτε νὰ βρίσκετε λίγο πρωτοτυπότερα θέματα. Ἐδγάρ. Λίγο φλύαρο τὸ πεζὸ σας. Νομίζω πὼς ὄλο τὸ μεσαῖο κομμάτι μπορούσε νὰ λείψῃ. Δὲν γράφετε ὅμως ἄσχημα. Περιμένουμε τίποτ' ἄλλο δικὸ σας, πὸ προσεγγμένο. Τάκην Ζωντανόν. Γεμάτο τεχνικὰ ἐλαττώματα τὸ ποίημά σας. Διαβάστε συγχρόνως ποιητάς. Νέλλην Σίβαν. Ἐγκρίνεται τὸ «Ὁ γιατί». Μᾶλλον ἐμεῖς θὰ ἔπρεπε νὰ παραπονεθῶμε ποὺ μᾶς στέλνετε πότε-πότε κατώτερα πράγματα ἐνφ ἔξορουμε καλὰ ὅτι μπορεῖτε νὰ γράφετε καλύτερα. Δὲν εἶν' ἔτσι; Ζαφείρην Ζαφείρηιο υ. Ἐγκρίνεται τὸ «Φύγε». Βλάσην. Δυστυχῶς ὁ λόκληρο τὸ ποίημά σας ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος δὲν εἶναι καθόλου καλὸ. Χωρὶς κανένα ρυθμὸ και γεμάτο τεχνικὰ ἐλαττώματα ἄπτε το και μόνος σας:

ἘΤΗ ΒΡΥΣΗ ΤΟΥ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΥ»

'Απέαντη ἀπ' τὴν ἐκκλησιὰ μακαρωμένη στέκης, κρυμένη μετὰ τὴ φιλοσιὰ τ' ἀντίπερα ἀγναντεύης Μὲ τὰ λευκὰ σου μάραμα, και τις χυτὲς κολόνες, μετὰ τὸ χρυσὸ σου τὸ σταυρὸ στὴ στρεγγιλὴ καμάρα. Μοιάζης νυφούλα ὀλόδροση

και λευκοφορεμένη ἀπέαντη ἀπ' τὴν ἐκκλησιὰ ὀρηγησα πενεμένη. Μόλις σὲ προταντύρισα τρέχο νὰ ξεδιφάσω ἀπ' τὸ δροσερὸ σου τὸ νερὸ βάλαμο νὰ χορτάσω.

Και ἡ «Ἀρροστοιχίς» ἐπίσης ἀποτυχημένη. Θὰ ἦταν προτιμότερο νὰ διαβάσετε παρὰ νὰ γράφετε.

'Απόστολον Ἀῶλον. 'Οχι δημοσιεύσιμο τὸ πεζὸ σας. Κοινότατο θέμα, μέτρια γραμμένο. Για τὰ διβλία θὰ φρονίσουμε. Χ. Χ. Χ. Χ. Χ. Μερικὲς φράσεις τοῦ πεζοῦ σας πολλὸ καλές, στὸ σύνολο ὅμως ἤθελε περισσότερο δούλεμα για νὰ γίνῃ δημοσιεύσιμο. Ἐχει και κάποια στρεφνότητα στὴν ἔκφραση. Κ. Α. Πολλὸ κοινότατο τὰ «Περασμένα». Προσέχετε τὴν ἐκλογὴ τὸν θεματὸν σας. Ἐλ. Μηλ. Τὸ γραφικὸ σας δὲν εἶναι ἀκόμα στρωτὸ. Καὶ τὸ θέμα αὐτὸ ποὺ διαλέξατε θέλει πολλὸ δυνατό γράψιμο για νὰ ἐπιτύχῃ, ἴσως γιατὶ ὁ τύπος αὐτὸς ἔχει ζωγραφισθῆ ἀπὸ μεγάλους συγγραφείς.

ἘΤΗ ΒΡΥΣΗ ΤΟΥ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΥ»
"Οτι νεώτερον εἰς μάλλινα ὀφάσματα Εὐρωπαϊκά.
ΝΤΙΝΟΣ Μ. ΣΤΡΑΤΗΓΙΟΥ & ΣΙΑ
5 Πλατ. Καπνικαρέας

SKIN FOOD
GEORGE

Χρησιμοποιήσατε ἀντὶ σάπωνος τὴν κρέμα νυκτὸς SKIN FOOD και θὰ ἐπιτύχητε αἰσθητὴν βελτίωσιν τῆς ἐπιδερμίδος σας ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν.

Χάρης εἰς τὰς θεραπευτικὰς ιδιότητας τῆς ἐνδείκνυται δια τὰ στεγνά, ἐρεθισμένα, κουρασμένα και ὀυτιδωμένα δέρματα.

Συντελεῖ εἰς τὴν κανονικὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος, καθαρίζει τοὺς πόρους και ἀφαιρεῖ τὴ σκόνη και τὰ μακιγιάζ

Τιμὴ βάζου Δοχ. 50
» σωληναρίου » 25

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ **A. ΣΑΡΟΓΛΟΥ**
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 5-ΤΗΛ. 20-918

ΟΙΝΙΕΣ

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΟΡΑΣ

Οι απαντήσεις μας για ζητήματα υγιεινής και κολλοπιισμού, βασίζονται επί συμβουλών του διακεκριμένου δερματολόγου Ιατρού της πόλεως μας κ. Γεωργ. Μιχ. Λαδά (Σόλωνος 40).

Όσοι από τις αναγνώστριές μας θέλουν έκτενέστερα απάντηση ως γράφουν του ίδιου έσοκλείοντας και την αμοιβή εις ταχυδρομικήν επίταγήν (δρ. 50).

Δώραν Ν. Βεβαίως κατ' αυτόν τον τρόπον αποστέλλονται. Δεν υπάρχει κίνδυνος ανοίγματος. Θα παραδοθούν στο σπίτι σας. Πρέπει όμως να μας πληροφορήσετε αν θέλετε τόνωση ή ανάπτυξη.

Όσον αφορά το ζήτημα του αδελφού σας, πληροφορήθηκα ότι το Κράτος δεν υποχρεούται να διορίξη τους διπλωματούχους γεωπόνους. Όταν όμως έχει ανάγκην γεωπόνων προς πλήρωσιν ώρισμένων θέσεων διενεργεί διαγωνισμὸν καὶ οἱ ἐπιτυχόντες διορίζονται στὸ Ὑπουργεῖον Γεωργίας ὡς ἑκτακτοὶ μετὰ τὸν βαθμὸν γραμματέως 6' καὶ μετὰ ἕνα ἔτος νομιμοποιῶνται μετὰ τὸν βαθμὸν γραμματέως α', ἢ στὴν Ἀγροτικὴ Τράπεζα

ζα ὡς ὑπολογιστὰ καὶ μετὰ ἕνα χρόνον νομιμοποιῶνται πάλι ὡς ὑπολογιστὰ. Μποροῦν ἀκόμη νὰ διορισθοῦν καὶ στὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας ὡς καθηγητὰ Γεωπονικῶν Σχολῶν. Κάθε χρόνον εἰσέρχονται περὶ τοὺς 40 στὴν Ἀνωτάτη Γεωπονικὴ, ὥστε δὲν φαντάζομαι νὰ εἶναι τόσο πολλοὶ μετὰ 4 χρόνια ποὺ νὰ μὴν εὐρίσκουν θέσεις ὅταν εἶναι καλὰ καταρτισμένοι. Οἱ κρατικὲς θέσεις ὅπου χρησιμοποιοῦνται γεωπόνοι εἶναι περὶ τὶς τετρακόσιες, τώρα.

Μελαχροινὴ, Ἐνταῦθα. Ἄν τὸ πέσιμον τῶν μαλλίων εἶχε ἀρχίσει πρὸ τῆς περμανάντ, ὅστερα ἀπ' αὐτὴν τὸ κακὸν εἶχε γίνῃ ἀκόμη μεγαλύτερον. Πάντως σὰς λέγω ὅτι ἡ περμανάντ εὐνοεῖ τὴν τριχοπύση. Κάθε 2 ἡμέρας νὰ κάνετε τὸ βράδυ ἕνα μασάζ τοῦ τριχοῦ δερματος τῆς κεφαλῆς μετὰ τὴν κάτωθι πομάδα:

Souffre precipité	1 gr.
Goudron purifié	1,50 >
Savon noir	0,50 cent.
Baume de perou	0,50 cent.
Vaseline	20 gr.

Μετὰ τὸ μασάζ βγάξτε τὴν πομάδα αὐτὴν ἀμέσως δηλ. τὴν σκουπίξτε καλά. Τὴν

ἄλλη ἡμέρα τὸ πρωὶ κάνετε μίαν φριξίον τοῦ τριχοῦ δερματος τῆς κεφαλῆς μετὰ τὸ ἔξῃς ὑγρὸν:

Acide acetique	3 gr.
Chlorydrosulfate de quinine	1 >
Teint. de romarin	35 >
Teint. de Jaborandi	35 >
Alcool	130 >
Ether sulfurique	25 >

Γιὰ τὶς βλεφαρίδες νὰ μεταχειρίζεσθε τὸ Τοποδαξὲν Ὁφταλίη.

Εὐρώταν. Ἄν εἶναι τόσο λίγες μόνον οἱ τρίχες νὰ τις βγάλετε μετὰ τὸν ἤλεκτρισμό, ἂν ὅμως εἶναι περισσότερες τότε νὰ μεταχειρισθῆτε τὴν πομάδα βραδείας ἐνεργείας, ποὺ δὲν ἀφαιρεῖ μὲν ἀμέσως τὶς τρίχες τοῦ προσώπου, ἀλλ' ἐπιτελεῖ θεραπευτικῶς καὶ βαθμιαίως ἐναντίον τους ἐπιφέροντας μετὰ τὴν συχνὴ χρῆσιν τὴν ἐξασθένησίν του, τὴν ἀτροφίαν τους καὶ τέλος τὴν καταστροφὴν τους. Τὸ πλεονέκτημά της εἶναι ὅτι μαλακώνει καὶ τονώνει τὸ μέρος τοῦ δερματος ὅπου χρησιμοποιεῖται, χωρὶς νὰ τὸ ἐρεθίσῃ διόλου καὶ νὰ κἀν οὐλές.

ΔΟΡΑ

MODES

Ἐπισκεφθῆτε τὸ ἀπὸ εἰκοσαετίας λειτουργοῦν κατάστημά μου, Βουλῆς 41, ὅπου εὐρίσκετε πάντοτε τὰ ὠραιότερα σχέδια φορεμάτων, Tailleurs, Manteaux et Robes du soir. Τακτικὴ παραλαβὴ τῶν καλύτερων οἰκῶν τῶν Παρισίων σὲ τουάλ.

Ἐπίσης ἔχω καὶ τμήμα Καπέλλων με πολὺ γούστο.

Ἀναλαμβάνω παραγγελίας καὶ ἀπὸ ἐπαρχίας ἐπὶ μέτρον.

Διὰ Νύμφας ἔχω πάντοτε σχέδια εἰδικά.

ΤΙΜΑΙ ΛΟΓΙΚΑΙ - ΕΡΓΑΣΙΑ ΑΡΙΣΤΗ
ΒΟΥΛΗΣ 41
ΝΟΤΑ

ΜΕΤΑΞΩΤΗ ΕΒΔΟΜΑΣ ΕΚΠΤΩΣΕΩΝ

Μεγάλαι ἐκπτώσεις εἰς ὅλα τὰ μεταξωτά μας εἶδη.

Ἦτοι:

Κρέπ ντέ Σιν	Ταφτάδες
Μαροκέν	Βελοῦδα
Σατέν	Λαμέ
Κλοκέ	Δαντέλλες

καὶ μεταξωτὲς καλτσες

Ἐπωφεληθῆτε τῶν μεγάλων ἐκπτώσεων τῆς Μεταξωτῆς ἑβδομάδος.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΑΚΡΟΠΟΛ

ΕΡΜΟΥ 18 α

Γιὰ τὴν ἑσπῆ, παρὰ τὸν χορδόν, τὸ πρόσωπόν σας δὲν θὰ μαλίζῃ, ἂν μεταχειρίζεσθε τὴν νέαν κρέμαν MATITE Βανισίνικη καὶ τὴν πούδρα MATITE.

ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΗΠΑΤΟΣ

ΕΝΤΕΡΩΝ

M. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ

Εἰδικευθεὶς ἐν Παρισίοις. Ἐξέτασις καὶ δι' ἀκρίτων PONTKEN Ἀκαδημίας καὶ Ἰατρικῆς Σχολῆς 19 6

ΣΠΥΡΟΣ ΛΙΝΔΙΑΚΟΣ

EX-ASSISTANT ΤΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ LEMAITRE ΚΑΙ HALPHEN

Δέχεται εἰς τὴν νέαν αὐτοῦ κατοικίαν Μέγαρον Μαλάμου, Ἐπ. Μπενάκη καὶ Μαυροκορδάτου 6, ἀπὸ 4-6 μ.μ. Τηλ. 29-562
Χειρ. - Ὄτορινολαρυγγολόγος

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Ὁ Ιατρός τῆς «Ἑβδομάδος» δέχεται τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην τῶν συμβουλῶν τοῦ ἀναγνώστῃς μας καθ' ἑκάστην, πλὴν Κυριακῆς, 6-7 μ.μ. Ἀγ. Δημητρίου 14.

Ρ. Ο. Π. Ζητᾶτε νὰ σὰς πῶ τί πρέπει νὰ κάμετε ἀκόμη γιὰ νὰ θεωρήσετε τὸν ἐαυτὸν σας θεραπευμένο. Κάποτε ὑπῆρχε ἡ ἰδέα ὅτι ὅταν τὸ αἷμα εἶναι ἀρνητικὸ τότε ἡ θεραπεία εἶναι ὀλιγώτερη. Ἀτυχῶς ὅμως σημερὰ ὑπάρχει ἡ γνώμη καὶ μάλιστα ἐνὸς Γάλλου καθηγητοῦ τοῦ καλλιτέρου ἴσως τοῦ αἰῶνος, τοῦ δοκτοῦ Γκουζερῶ, κατὰ τὴν ὁποία ἡ σπειροχαίτη κυκλοφορεῖ εὐθὺς ἀμέσως στὸ

αἷμα, ὅσοτα ἂν ἡ ἐξέταση ἀπέβῃ ἀρνητικὴ, γιὰτὶ δυστυχῶς ἡ μέθοδος ποὺ σημερὰ ἐφαρμόζομε δὲν εἶναι ἀκόμη τελειοποιημένη. Κατόπιν λοιπὸν τῆς γνώμης αὐτοῦ τοῦ μεγάλου καθηγητοῦ τοῦ καλλιτέρου ἴσως τοῦ αἰῶνος νὰ γίνῃ ἡ ὀλιγώτερη, δηλαδὴ ἡ τετραετής, ἡ ὁποία περιλαμβάνει 40 γρ. Νέο-6061-60 ἐνέσεις Νέο-Βισμουῦ, καὶ 160 ἐνέσεις Ὑδραργύρου καὶ ἐπὶ πλέον ἐπὶ μίαν βετίαν ἀνά μίαν σειρὰν. Αὕτη εἶναι ἡ τελευταία λέξις τῆς ἐπιστήμης καὶ αὕτην σὰς γράφω. Ἄν δὲ θέλετε νὰ εἰσαθετε πλέον ἢ βέβαιον ὅτι θὰ γίνετε καλὰ αὕτην νὰ ἀκολουθήσετε. Σχεφθῆτε λοιπὸν καὶ ἀποφασίσετε ὅπως σεῖς νομίζετε.

Μίαν τακτικὴν ἀναγνώστριναν. Ἐὰν τὴν καλὴ διάθεσιν ποὺ ἔχω νὰ

σὰς ἐξυπηρετήσω δὲν τὸ κατορθῶνω γιὰτὶ γράφετε τόσο συγκεκριμένα ὥστε εἶναι ἀδύνατον νὰ βγάλω συμπέρασμα. Πρέπει νὰ γνωρίζετε ὅτι τὰ δερματικὰ νοσήματα εἶναι λίγο δύσκολα ὑπόθεσις καὶ χρειάζεται νὰ γραφῇ καὶ ἡ παραμικροτέρα λεπτομέρεια. Ἄν τὰ σπυρῶνια ἐπὶ παραδείγματι ἔχουν ὑγρὸν καὶ δὲν ἔξω τὶ ἄλλα, μόνον μὲν λεπτομερῆς περιγραφήν μπορεῖ νὰ τὸ ἐξακριβώσῃ γιὰ νὰ βγῇ ἕνα συμπέρασμα.

Ἄν ὑπόμονον. Ἡ στήλη αὕτη δὲν ἀσχολεῖται μετὰ ζητήματα σὰν αὐτὸ γιὰ τὸ ὁποῖο μοῦ γράφετε, ἐντούτοις, ἐπειδὴ ζητᾶτε μὲν συμβουλὴν σὰς τὴν δίνο: οὐτε κἀν νὰ διανοηθῆτε ἕνα τέτοιο πρᾶγμα. Ὑποτίθεται ὅτι ὁ ἀνθρώπος βρῖσκεται κάπως ψηλότερα ἀπὸ τὰ τετράποδα πρὸς τὰ ὁποία δὲν ὑπάρχει

Ο ΑΝΔΡΑΣ ΚΡΙΝΕΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΨΙΝ

Μόνον ἐκεῖνη ἡ γυναῖκα τοῦ φαίνεται ὠραία καὶ ἐπιθυμητὴ ἡ ὁποία πάντοτε ἐμφανίζεται νέα, ὁρσερὰ καὶ περιποιημένη. Ἡ μὲν ἐπιστῆμη οὔτε μετὰ τὴν κρέμα NIBEA εἰς τὴν διάθεσιν τῆς γυναίκος εἶναι ἀντελῶς νέον μέσον περιποιήσεως μετὰ τὴν ἀπορροατικὴν ἐνεργείαν. Ἡ κρέμα NIBEA προκαλεῖ τὸν σχηματισμὸν νέων κυττάρων, δηλαδὴ ἀνανεώνει τὸ δέρμα. Γιναίκα, ἐφαρμμένα κούτταρα, ἐξαφανίζονται καὶ ἀντικαθίστανται μετὰ τὴν πλήρη ζωῆς. Φυτίδες, στίγματα, λεκέδες τοῦ δερματος ἐξαφανίζονται. Μετὰ ὀλίγον χρόνον, μετὰ τὴν χρῆσιν τῆς κρέμας NIBEA, τὸ δέρμα τεντώνει, γίνεται λεῖον, ἐμφανίζεται νεανικὸν καὶ καθαρὸν. Μετὰ τὸν ὅσον ὅσον ἡ γυναῖκα γίνεται ζηλευτὴ

Τὸ μικρὸν κυτίον 8.50 δρμ.
Τὸ μεσαῖον κυτίον 15.— δρμ.
Τὸ μεγάλο κυτίον 30.— δρμ.

ΚΟΠΤΙΚΗ ΡΑΠΤΙΚΗ

ΟΡΕ

ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ

3μηνος διδασκαλία παρά τοῦ ἰδίου κ. ΟΡΕ τῶν Παρισίων.

ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ

ὑπὸ αὐστηρὰν ἐπίβλεψιν τῆς Κυρίας ΟΡΕ. Ζητήσατε κανονισμὸν. Ἐγγράφαί καθ' οἰανδήποτε ἐποχὴν.

ΠΑΤΡΟΝ-ΚΡΟΚΙ

Πώλησις χονδρική καὶ λιανική

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Ἐτοιμα καὶ ἐπὶ παραγγελία.

Θὰ ἔπρεπε νὰ τὸ πῶ στὸν ΣΥΖΥΓΟ ΜΟΥ;

Ὁ Γιώργος λέγει πάντα ὅτι αὐτὸ ποὺ τὸν πρωτοεβόησε σὲ μένα καὶ μετὰ κἀμει ἀκόμη τόσο διαφορετικὴ ἀπὸ τὰς ἄλλας γυναῖκας, εἶναι ἡ φυσικὴ ὠραιότης τῆς ἐπιδερμίδος μου. «Τόσα νέα κορίτσια» λέγει, «ἔχουν ἢ τὴν ἐπιδερμίδα γυαλιστὴ ἢ χονδρὴς κηλίδες πούδρας. Βεβαίως μεταχειρίζομαι πούδρα, ἀλλὰ εἰς ἐμὲ δίδει τὴν δὴν τοῦ ἀπολύτως φυσικοῦ διότι εἶναι ἀεροποιημένη». Τόσον λεπτὴ καὶ τόσον ἐλαφρὰ, ποὺ πραγματικῶς στέκει στὸν ἄερα.

Διὰ τὸν λόγον αὐτόν, ἡ πούδρα Τοκαλὸν ἐξαπλοῦται τόσον ἐνῆα καὶ κανονικὰ καλύπτουσα τὴν ἐπιδερμίδα μετὰ ὀλίγον χρόνον ὠραιότητος, σχεδὸν ἀδύνατον. Προκαλεῖ μίαν ὠραιότητα ὅπου φαίνεται πραγματικῶς φυσικὴ, καὶ διάφορος ἀπ' τὴς παλαιῆς βαρεῖς καὶ μωδερνῆς, αἱ ὁποῖαι δίδουν τὴν ἐντύπωσιν φιασιδωματος. Ἡ τελευταία ἀνακάλυψις τῆς «ἀεροποιημένης» πούδρας θὰ ἀνατρέψῃ ὅλας σας τὰς ἰδέας ὅσον ἀφορᾷ τὴν πούδρα. Δοκιμάσατέ τὴν σημερον.

Καλλιερεῖ ἀπὸ ὅρα εἰς ἄλλα γυναικί.

REX

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΣ ΟΜΟΝΟΙΑ ΑΘΗΝΑΙ

ΣΙΝΔΟΝΙΑ ἔτοιμα Ἀξοῦδο δρχ. 72. Βαμβακερὰ δρχ. 100 ἡμίλινα δρχ. 128. Ἐγγλέζικα δρχ. 155. Διπλὰ βαμβακερὰ δρχ. 124, ἡμίλινα δρχ. 156. Ἐγγλέζικα δρχ. 222. Κουβέρτες βαμβακερῆς δρχ. 100, λινῆς δρχ. 265. Πιπέ δρχ. 370. Ἐγγλέζικες δρχ. 680. Μάλλινες δρχ. δρχ. 340. Καμηλὸ δρχ. 550. Βερνιτάκι δρχ. 720. Γραφεῖα Ἀντιπροσωπειῶν.

Ἐν Ἀθήναις Μητροπόλεως 22 1ον πάτομα (Σύνταγμα). Ἐν Πειραιεὶ Ἀγίου Κωνσταντίνου 16,

κανέναν λόγον να εξομοιώνεται...

Νικόλαον Δοκιμάκη, Κρήτη. Ο γιατρός σας καλά διέγινωσε την πάθηση και ακόμη καλλίτερα διάλεξε τα φάρμακα που σας έδωσε. Αφού όμως εξακολουθούν οι πόνοι καλόν είναι να πάρετε Ατοφάν Σέριγκ, σύμφωνα με την οδηγίαν που το συνοδεύει. Επίσης πρέπει όποσδήποτε να αποφεύγετε τις υγρασίες γιατί μοιραίως θα επαναληφθή ή ίδια ιστορία, όταν δε έλθη το καλοκαίρι και σας είναι εύκολο πηγαίνετε στη θάλασσα όχι για να κάμπετε μπάνια. Θα ανοίξετε στην άμμο ένα λάκκο και αφού τον αφήσετε λίγο να ζεσταθή από τον ήλιο τότε μπαίνετε και σκεπάζετε τα πόδια με άμμο. Θα κάμπετε δηλαδή ήλιοθεραπεία με σκεπασμένα τα πόδια με άμμο. Αν σας είναι εύκολο κάμπετε θερμά λουτρά. Είναι προτιμότερα.

Δ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ
Παθολόγος Ιατρός

Εκδόσεις

ΕΚΚΙΝΗΜΑ

Από την 1η Μαρτίου κυκλοφόρησε στη Ζάκυνθο το «ΕΚΚΙΝΗΜΑ» μεγάλη μηνιαία έκδοση κριτικής και τέχνης. Διευθυντής: ΝΙΚΟΣ ΓΡΥΠΑΡΗΣ.

Το «Εκκίνημα» θα δημοσιεύη συνεργασίαν των πιδ αντιπροσωπευτικῶν ονομάτων τῆς ἐπαρχίας.

Συνεργασία, ἐπιστολὲς κ.τ.λ. πρὸς τὸν Κον Νίκον Γρυπάρη Ζάκυνθον.

ΦΥΜΑΤΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Κυκλοφορεῖ τὸ 10ον τεύχος τῆς ΦΥΜΑΤΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΕΩΣ.

Περιεχόμενα: Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι. Ἐκ τοῦ Φυματιολογικοῦ Κέντρου. Καθηγητῆς Ι. Βαλτῆς. Ἡ ἀντίδρασις WEILFELIX κατὰ τὴν ὄξειαν κερκοειδῆ φυματίωσιν ὑπὸ Σάββα Παπα-

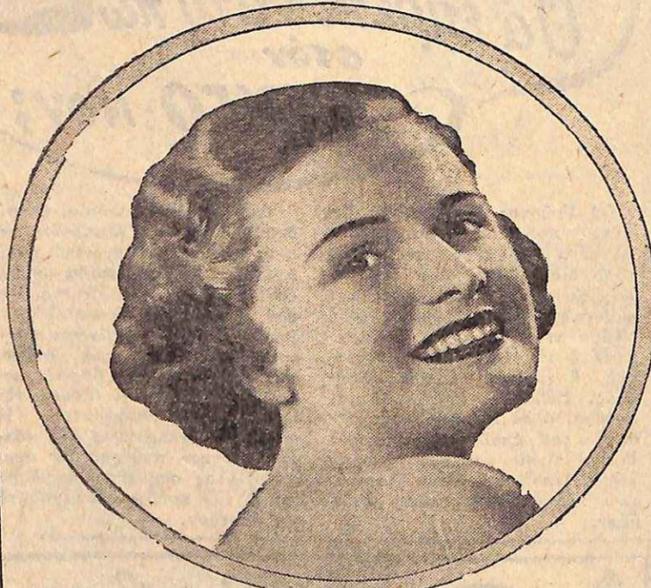
ερμανοῦ ήλ. Ἐπιδημιολογία τῆς φυματίωσης ὑπὸ Δ. Συμβουλίδου Ἰωάννης ἐπεξεργασία ἐν ἀδρανεία ἀφυπνισθείσα καὶ ἐξελιγθεῖσα κατόπιν ἐνέσεων ἐμβολίου Α. Ο. ὑπὸ Δ. Χαροκόπου. κτλ. Συνηρομηταὶ ἐγγράφονται ἐν τοῖς Γραφεῖσιν τοῦ Ὄδου Ἀκαδημίας 66 Ἀθῆναι.

ΨΥΧΙΚΑΙ ΕΡΕΥΝΑΙ

Ἐξεδόθη τὸ 2ον τεύχος μηνὸς Φεβρουαρίου μεταξὺ τῶν περιεχομένων του:

- 1) Τὸ 14ον ἔτος τῆς Ἑλληνικῆς «Ἐταιρίας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν».
- 2) Τί εἶναι τὰ ὄνειρα: Αἰατία.— Ἡ ἐξήγησις των.— Πρωτότυπος μελέτη ὑπὸ Ἀγγέλου Τανάγρα. (Ἀριστοτέλους 67).
- 3) Ἡ χρησιμοποίησις τῶν ψυχικῶν φαινομένων εἰς τὴν ἐγκληματολογίαν.
- 4) Τὰ θαυμάσια τῶν ἐνστίκτων τῶν Ἑγγελέων.

ΚΑΜΕΤΕ ΝΑ ΛΑΜΠΟΥΝ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΣΑΣ
ΣΑΝ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

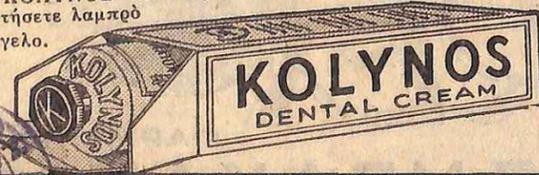
ΚΗΛΙΔΕΣ ΚΑΙ ΑΠΟΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΑΧΕΩΣ ΕΞΑΛΕΙΦΟΝΤΑΙ

Χρησιμοποιήσατε τὴν "ΚΟΛΥΝΟΣ". Διαφέρει ἀπὸ κάθε ἄλλην ὀδοντόκρεμα. Ἡ ἐνέργειά της εἶναι διαφορετικὴ. Ἡ σύνθεσίς της μοναδική. Εἶναι οικονομικὴ. Διαρκεῖ δύο φορές περισσότερο ἀπὸ τὶς ΚΟΙΝΕΣ

ὀδοντόκρεμας, διότι χρησιμοποιεῖτε τὸ ἕμισυ τῆς ποσότητος ἀπὸ οἰανδήποτε ἄλλην. Μὴ λησμονεῖτε ὅτι, ἐν καὶ ἕμισυ ἑκατοστόμετρον "ΚΟΛΥΝΟΣ", ἐπὶ ξηρὰς φήκτρας ἀρκεῖ,

Ἐτιμήθη εἰς τὴν Χ καὶ ΧΙ Διεθνή Ἐκθεσιν Θεσσαλονίκης μετὰ Μέγα Βραβεῖον ἐκτὸς Συναγωνισμοῦ.

Μετὰ "ΚΟΛΥΝΟΣ" καὶ σεις θὰ ἀποκτήσετε λαμπρὸ χαμόγελο.

ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ Α.Ε., ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3 - ΑΘΗΝΑΙ

ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

πρώτα εἰν Ἰδῆνα
κ' ὕδρα εἰς Παρίσι.

Τὰ μεγάλα καλλυντικά μέσα που μεταχειρίζονται οἱ ἀστέρες τοῦ Χόλλυγουντ, γιὰ τὴν καλλονὴν τοῦ προσώπου καὶ τοῦ σώματος εἶναι τὰ ραδιενεργὰ λασπόλυτρα που λέγονται καὶ καλλυντικὲς μάσκες (ὄχι θέβαια λασιχένιες). Στὸ Παρίσι μετεδόθη ἡ χρῆσις των πρὸς διετίας περίπου καὶ ἔχουν διαδοθεῖ ἐξαιρετικὰ, χάρις εἰς τὰ ἐξαιρετὰ ἀποτελέσματά των. Ἐσχάτως ἀνεκαλύφθη νέα μάσκα στὸ Χόλλυγουντ, ἡ μάσκα που χρησιμοποιοῦσαν οἱ ἐρυθρόδερμοι τοῦ Μεξικου. Ἡ Mme Ketty ἐπρομηθεύθη τὴ μάσκα αὐτὴ ἀπ' εὐθείας ἐκ τῶν πηγῶν — ὅπως πάντοτε — καὶ πρὶν τὴν προμηθευθεῖ ἀκόμη τὸ Παρίσι. Χρῆσις ἀπλουστάτη, ἀποτελέσματα ὑπέροχα. Ζητήσατέ μας πληροφορίας δωρεάν. Académie de Beauté Mme Ketty — Ἀθῆναι — Ἐρμού 35 — Τηλέφ. 22-0-88.

Ἡ ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΓΥΝΑΙΚΑ

μένει πάντα ὕγιης καὶ φρέσκια σὰν τὴν ἀνοιξιὰτικὴν δροσιὰν ὅταν πίνει τὸ

ΤΣΑΪ ΡΙΧΤΕΡ

Εἶναι μοναδικὸ διὰ τὴν ἀκίνδυνον ἐλάττωσιν τοῦ πάχους καὶ διατηρεῖ τὸ σῶμα λεπτὸ καὶ ἐνῆνητο.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕἰΣ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΩΝΔΡΙΚΗ :

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Κ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΗ

ΣΤΑΔΙΟΥ 15

ΠΑΡΑΠΛΕΥΡΩΣ Κ)ΦΟΥ ΑΤΤΙΚΟΝ

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ Δ. Μ. ΘΕΟΛΟΓΙΤΗΣ & ΣΙΑ Α. Ε.

ΕΡΜΟΥ 21

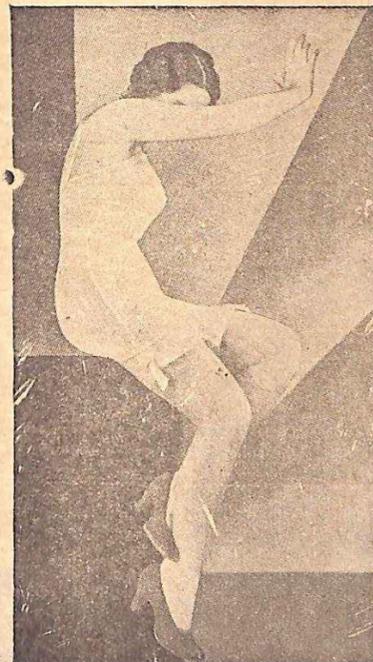
Ἀριθμὸς Τηλεφώνου 23-861

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 7

Ἀριθμὸς Τηλεφώνου 21-400

Παρέλαβον δαυμασίαν Συλλογὴν Μαλλίνων
Demi Saison.

ΖΩΝΕΣ-ΚΟΡΣΕΔΕΣ- ΜΑΓΙΩ-ΣΟΥΤΙΕΝ

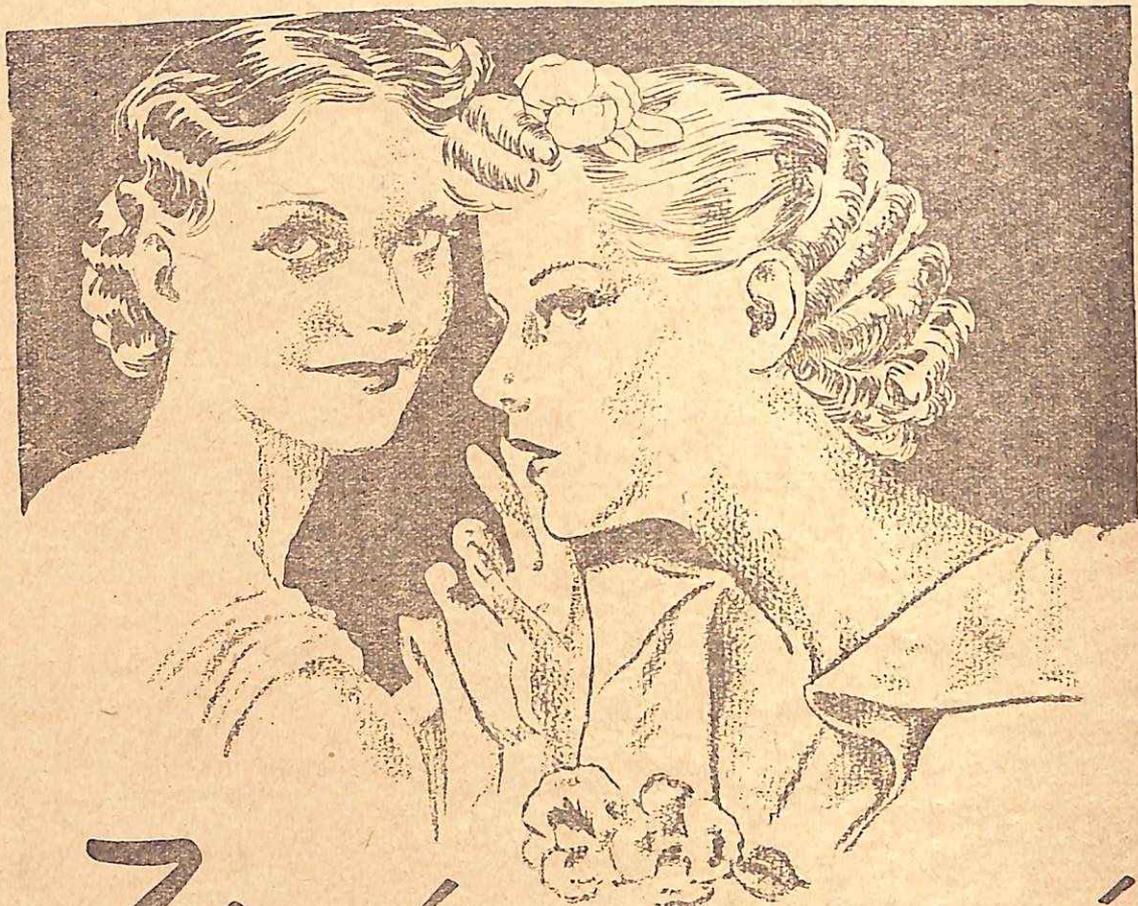
Ἐὰν θέλετε νὰ περιορίσετε κάθε περιττόν καὶ νὰ διατηρήσετε τὰς γραμμάς σας, δοκιμάσετε τὰ τελευταῖα μοντέλλα τῶν ΖΩΝΩΝ — ΚΟΡΣΕΔΩΝ — ΣΟΥΤΙΕΝ Κ. Α. Π. τοῦ περιφήμου οἴκου ΜΠΑΡΕΡ τῶν ΠΑΡΙΣΙΩΝ ἐφαρμόζουν σὰν γάντι ἐντελῶς ἀδιόρατα καὶ χωρὶς μπανέλλες. Μία δοκιμὴ θὰ σας πείσῃ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

ΟΜΟΝΟΙΑ ΑΘΗΝΑΙ

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 24-164

Σήμερα μουσικό

ο Χαμαράκης έκανε την
Περμανάντ 125 δραχ.

θαύμα απίστευτο... και όμως γεγονός

ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ

ΣΤΑΔΙΟΥ 37 ΣΤΟΑ ΔΗΜ. ΥΠΑΛΛΩΝ ΤΗΛ. 23.208

ΥΠΟΚ/ΣΤΗΜΑ: ΚΗΦΙΣ 1Α ΚΕΦΑΛΑΡΙ ΚΑΤΩΦΙ ΞΕΝ. ΠΑΛΛΑΣ